BUMBEŞTI-LIVEZENI:
Magistrala bolşevismului românesc

PERIODIC
FONDAT:
TIMIŞOARA 1990
— SERIE NOUĂ —
OCTOMBRIE 1991
16 PAGINI
PREŢ: 15 LEI

GAZETA de Vest

„...partidele politice sînt cai la carul de aur al istoriei românilor. Cind devin gloabe, poporul român le trimite la abator. Aşa să ştiţi!".

PETRE ŢUŢEA

● ISTORIE INTERZISĂ ● ATITUDINI ● CREDINŢĂ ● ● ISTORIE INTERZISĂ ● ATITUDINI ● CREDINŢĂ ●

ADEVĂRUL DESPRE ECHIPA MORŢII

De la Cotroceni continuă să zîmbească pentru Ţară, tovarăşul Iliescu! Tragem linie şi începem adunarea negativă.

Au murit oameni, oameni care habar n-aveau de tot jocul murdar a căror păpuşi inconştiente deveniseră. Oameni pur şi simplu revoltaţi. Destine curmate în numele unor cuvinte, în numele altor destine meschin de minuţios clă-

Patimile după PETRE

dite; încet şi pururi acoperit către Măria Sa Puterea.

Speculatii şi fraze s-au elaborat şi se vor elabora încă.

Cert, palpabil chiar, rămîne zîmbetul irezistibil al tovarăşului Iliescu.

Am înţeles şi ne-am resemnat în ceea ce priveşte capacitatea noastră de teleprivitori holbaţi şi cu părul vîlvoi, de-a da de capătul acestor iţe murdare. Nu mai înţelegem cine pe cine şi contra cui manipulează. Cine plăteşte, cine-i plătit şi cine bea în toată tărăşenia asta. Deşi binevoitori din toate părţile se înghesuie să ne deschidă ochiul; noi nu mai credem pe nimeni.

Se numeşte politică. Din ce în ce mai clar se relevă cum că mult băşcălitul concept, anume democraţia originală, numeşte ceea ce există. Deşi Occidentul n-a deliberat prea mult pînă să ne sancţioneze iarăşi (mustrare, plus tăiat raţle la mălai pentru că am urlat, ne-am bătut, am murit în mod impudic în pieţe pu-

GABRIEL TIMOCEANU

(Continuare în pag. 6)

De vorbă cu PETRE ŢUŢEA

Nae Ionescu „A FI TU ÎNSUŢI"

EUROPA IMPERIALĂ, Berlin şi Saint Petersburg

Incredibilul val de asasinate

— CAPITOLUL 1 —

Prima dată am fost asasinat prin înjunghiere, într-o fundătură a unui cartier de blocuri. Îmi închipui cît s-or fi necăjit acei domni aflînd că era doar o sosie.

NEAMUL ROMÂNESC – O EXPRESIE ISTORICĂ A BISERICII ÎNTEMEIATE DE HRISTOS

Dragă Domnule Ovidiu Guleș,

Mi-a căzut în mînă primul număr din seria nouă a „Gazetei de Vest". În bună parte țin să vă spun că mi-a plăcut. Au fost și cîteva chestiuni suficient de dure pentru a intimida pe mulți. Mă refer în special la cele scrise de Dl. redactor șef adjunct Ioan Sorin Usca.

Eu personal am trăit în timpul legionarilor. Eram pe atunci copil. Pe urmă, din cauză că nu i-am iubit pe ruși, am făcut pușcărie. Acolo, în închisorile comuniste, am avut parte să cunosc destui legionari. Trebuie să vă spun că atitudinea și caracterul lor m-au impresionat. Cele spuse azi de unii referitor la legionarii chinuiți, bajocoriți și convertiți la comunism prin spălarea creierului la Pitești sînt adevărate cu strictețe doar la un număr restrîns de deținuți. Să fiu mai clar în exprimare : în lagărele comuniste din România au fost internați legionari cu zecile de mii. Din toată această uriașă masă, cîteva sute (cel mult) au apucat-o pe un drum greșit. Nu suntem noi cei care să-i judecăm, pentru că, cel puțin eu personal, nu știu cum aș fi reacționat în urma acelui tratament barbar. Poate că aș fi cedat și eu. Deci, dacă din zecile de mii de legionari deținuți au cedat presiunilor atît de puțini, acest fapt certifică puterea lor de rezistență și nici pe departe trădarea lor. Astăzi, unii se dau de ceasul morții să scoată în evidență acest aspect minor, limitat și restrîns, și anume trădarea unora. În același timp, ei evită fenomenul, caracteristic marei majorități, de rezistență la constrîngerile comuniste.

Dar să lăsăm la o parte momentan acest dureros subiect, sunt foarte multe de spus și nu aș dori să vă plictisesc cu scrisoarea

Am primit la redacție

mea. Am dedus din paginile „Gazetei de Vest" că atît Dvs. cît și colegii de redacție sînteți cu toții tineri. De aceea, vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, am să vă pun cîteva întrebări :

Prin forța lucrurilor, nici care dintre voi nu aveați cum să trăiți într-o altă Românie decît în cea comunistă. Ați fost crescuți și educați de comuniști. Cum se face că fenomenul legionar vă stîrnește un astfel de interes ? Cum și de unde ați aflat despre trecutul istoric care, după cîte văd, nici astăzi nu e prezentat așa cum se cuvine ?

Încă o dată vă rog să nu mi-o luați în nume de rău pentru întrebările, prea directe poate, pe care vi le-am pus. Aș fi bucuros dacă scrisoarea mea ar avea un ecou.

Cu considerație,
LUCA CĂLVĂRĂȘAN

Stimate domnule Luca Călvărășan,

Înainte de toate trebuie să vă spunem că ne-a bucurat scrisoarea trimisă de Dvs., pentru care vă mulțumim. Nu v-o luăm în nume de rău și, în cele ce urmează, vom încerca să vă lămurim pe scurt nedumeririle.

Noi, cu toții, sîntem niște simpli tineri obișnuiți, ca oricare alții. Din revoluție s-a născut „Gazeta de Vest", un săptămînal printre multe altele, scris și făcut de tineri. Apoi au urmat evenimentele din 13—15 iunie '90 de la București. Atunci, președintele Iliescu se agita la televizor în contra așazisei „rebeliuni de tip legionar", ziarul „Adevărul" din 15 iunie publica pe pagina I-a titluri de o șchioapă despre atentatul legionar la ordinea de drept ș.a.m.d. Noi habar nu aveam despre Legiune și despre istoria ei. Știam doar ce am învățat la școală : teroriști, pistolari, agenți naziști etc. Mai știam că, dacă nu toți sînt morți, măcar cei rămași în viață trebuie să se bucure de o vîrstă respectabilă (cel puțin 75—80 de ani). Și, firesc, ne întrebam cum oare acei moșuleți încărunțiți de vremi și de neajunsuri ar fi putut arunca cu sticle incendiare în poliția lui Kițac, cum oare niște bătrînei (în închipuirea noastră, osteniți de senectute) ar putea aprinde Bucureștiul, televiziunea, Ministerul de Interne etc. așa cum ne-au fost prezentate prin mass media. Aceste simple nedumeriri au făcut să încolțească o idee : să-i căutăm și să stăm de vorbă cu ei, dacă or fi (căci nici măcar nu aveam certitudinea că vom descoperi vreun legionar). Era, trebuie să recunoașteți, un subiect pentru un articol de senzație : în vara lui 1990 „Gazeta de Vest" să prezinte în paginile sale un legionar autentic, în carne și oase. Colegi de școală din Făggăraș ne-au spus că în comuna Mîndra (la cîțiva kilometri de Făgăraș) s-ar fi născut Horia Sima. Și astfel, într-o zi din iulie '90 ne-am dus la Mîndra. Ancheta a pornit prost, descurajant chiar : interlocutori neconcludenți, relatări prelungi, plictisitoare și obositoare. Începuserăm să ne gîndim că am ratat subiectul și, evident, să ne punem problema cu ce vom umple, spațiul din Gazetă. Într-o seară însă, după ce toată ziua ne-a purtat pe la Sîmbăta și pe cărări de munte, un părinte ne zice că fratele lui Horia Sima trăiește și, pe deasupra, ne și duce la dînsul. Ce a urmat stă scris în „Gazeta de Vest" numărul 29 (9-16.VIII.1990). Cele spuse de dl. Eugen Rațiu — legionar autentic, pe atunci în etate de 77 ani — au avut darul să ne răstoarne toate cunoștințele de istorie temeinic asimilate din cărți. Căci acolo nu am dat de niște hîrtii scrise altcum decît eram învățați ci am descoperit un om autentic și istoria vieții sale. Faptele grăite erau vii, indiscutabil mai penetrante decît cuvintele tipărite într-o literatură compromisă.

Ros de curiozitate, am îndrăznit a-l deranja pe Dl. Rațiu și în toamna trecută. Astfel a început să apară în paginile Gazetei serialul „Istoria cu prioritate de dreapta". O dată cu el s-au ivit fel de fel de piedici și dificultăți suspecte. Încet, am început să simțim că cineva ne ... „iubește". Esențial este însă faptul că, din curiozitate, am descoperit un adevăr ascuns, ținut cu grijă și cu fermitate la secret. Tineri și curioși, nu ne lăsăm pînă cînd nu vom afla tot adevărul asupra fenomenului legionar — fenomen care, dacă a dat un Noica sau un Eliade, pare că înseamnă ceva în istoria românească.

Și toate acestea mulțumită spuselor domnului Iliescu în cuvîntul său către mineri ...

OVIDIU GULES

Nemîngîiați în durerea lor, fratele LAZE GHEORGHE și GHILINGHER MARIANA, anunță cu durere pierderea prematură a celei care a fost **ANGELICA LAZE**.

Îi vom păstra, neștearsă, amintirea.

Cu adîncă durere, fam. BORCEA, aduce un ultim omagiu celei care a plecat dintre noi, **ANGELICA LAZE**, la numai 29 de ani. O vom păstra veșnic în cugetele noastre

Gazeta de Vest

REVISTĂ NAȚIONALĂ ȘI CREȘTINĂ, NR. 2 (66)

Director : Ovidiu GULEȘ, Redactor-șef : Gabriel TIMOCEANU,
Redactor-șef adjunct : Ioan Sorin USCA

Redactori :
Stere MARCU,
Luca MAVRODIN,
Geo NEGREȘ,
Gabriel Rotariu,
Camille RUGINĂ
Corespondeți la Chișinău :
Adriana HEGEDUS și
Florin RADU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
GAZETA DE VEST,
str. REMUS, nr. 11,
1900 TIMIȘOARA,
tel. 961/1 22 37.

SUBREDACȚIA BRAȘOV
Horia SALCĂ — redactor-șef
Emil ANDREI
Marius SARA
Alexandru GHIZA
Gheorghe SOFONEA

Adresa subredacției BRAȘOV :
Str. Pinului nr. 9, 2200 Brașov,
Tel. (921) 2 06 41

Tipar executat la „HELICON" BANAT S.A.

— Capitolul 2 —

INCREDIBILUL VAL DE ASASINATE

— roman aproape psihologic —

Al doilea alter-ego mi-a alunecat în baie : fractură craniană. Ziua următoare mă plimbam liniștit pe Corso . . .

REVOLUȚIA LEGIONARĂ

(urmare din pag. 10)

menii ei, ca în urmă să poată revoluționa moralmente societatea românească întreagă. Numai dacă îți impui frâul asprelor renunțări, ai dreptul să ceri altora supunere la această gravă lege a disciplinei morale. Astăzi, evident, simulanți sunt mulți, iar legionari puțini. Dar puținii aceștia, a căror forță morală vine din suferințele proprii, dar mai ales din imensul sacrificiu al camarazilor lor, au datoria teribilă să nu se lase seduși de vraja puterii politice, ci prin însăși pilda lor să impună țării întregi disciplina eroismului moral. Puterea guvernamentală e un moment critic, de verificare a capacității creatoare și, mai ales, a tăriei caracterului. După descompunerea morală, rămasă pe urma răposatului regim, un caracter rezistent prețuiește mai mult decât o capacitate creatoare dovedită. Pentrucă el întreține atmosfera incandescentă a eroismului, din care se pot ivi oricând capacitățile.

Regimul legionar se situiază între lumea desagregării democratice și a speluncei comuniste pe de o parte, și între lumea copiilor pe de altă parte.

Democrații noștri nu vor putea constituii niciodată o forță rezistentă organizată. Individualismul nu poate realiza blocuri solidare. Afară de aceasta, coriferii democrației trăesc și trebuie să trăiască sub povara sancțiunilor în măsura în care fiecare e implicat în responsabilitatea dezastrului național. Rămân comuniștii, al căror impuls anarhic e pompat din afară. Această problemă însă, a cărei seriozitate nu trebuie trecută cu vederea, se reduce la puterea de absorbire a lucrătorilor în mișcarea legionară. Legionarii au în această privință o experiență fecundă din anii de luptă opoziționistă. Metoda lor, perfecționată cu mijloace de guvernămînt, poate aduce sigur la acea reintregrare a muncitorilor în organismul națiunii, care însemnează totodată dispariția comunismului

De partea regimului legionar sunt toți copiii României. Omul nostru matur și foarte înțelept a crezut totdeauna că aderența copiilor la această mișcare o discreditează și-i demască neseriozitatea. E dimpotrivă : măreția, seriozitatea și profunzimea ei spirituală. Nici o altă formațiune politică din țara noastră nu s'a ocupat de adolescenți și de copii, dar nici adolescenții și copiii nu s'au entusiasmat de vreuna dintre ele. S'a spus că lucrul care îi atrage către această mișcare ar fi aspectul ei haiducesc. Dar dacă e vorba de haiduci, copiii țării ar fi trebuit să delireze după celebritățile partidelor democratice. În contrast cu haiducia politică, Garda de Fier a entusiasmat prin stilul ei de viață cu totul aparte, dar mai ales prin spiritul de jertfă de sine, care-i stă la temelie și care răspunde profundei generozități naive a tinereței și a copilăriei. Nu te entusiasmează decât ceeace te face să uiți de tine, să ieși din tine însuți. Mișcarea legionară și-a verificat în decursul anilor de prigoană această putere de atracție, într'adevăr extraordinară, pe care zguduitoarele grozăvii ale interdicției n'au isbutit s'o stingă din inima tineretului. Dimpotrivă : când toți au crezut că n'au mai rămas decât morminte și cenușă, flacăra incendiului a izbucnit cu aceeași tărie. Pe substratul acesta de generozitate și de puritate nativă se va înscrie legionarizarea întreagă a țării. Există la noi o situație cu totul răsturnată : când oamenii maturi au vrut să stârpească în tineret orice sâmbure de regenerare morală, copiii au devenit apostolii mântuirii. În România, nu copiii se vor mântui prin părinți, ci părinții prin copii. Mai mult ca orice realizări imediate de guvernământ, această dispoziție sufletească masivă garantează **legionarizarea, adică regenerarea României.**

Să nu ne imaginăm, de sigur, că lucrul acesta se va petrece dela sine. Dispoziția de care vorbim cere din partea regimului o încordare și o artă educativă continuă. Prefacerea sufletească a omului e lucrul cel mai greu. În această privință, revoluția legionară nu e un sfârșit, ci abia un început. Primenirea spirituală, totală, a României necesită o stare de revoluție permanentă. Astfel, toți cei cari vor „învierea" neamului românesc trebue să vrea totdeodată revoluția legionară permanentă

După tragicele încercări prin care am trecut și după ce absolut toate „forțele" noastre politice au fost puse în joc și sfărâmate de piatra de încercare a destinului. Garda de Fier e ultima rezervă aruncată în luptă de voința de a nu muri a neamului nostru. În actualele împrejurări europene, e ultima carte pe care o joacă statul român ca personalitate politică proprie. Ne oprim cu un fior de groază pentru ceeace ar putea veni după ea

• TRAFIC CU PRIORITATE DE DREAPTA •

Calea biruinței se deschide prin iubire și iertare

În decembrie '89 am îndrăznit să sper că în școli, copiii vor învăța și despre acea parte a istoriei care încă nu a fost scoasă la lumină. Dar nu a fost să fie astfel. O parte a istoriei noastre zace încă întemnițată în documente și cărți interzise. Este vorba de cele privitoare la Mișcarea Legionară, care, înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, economică, plină de formule, este o școală spirituală născută din dragostea pentru Dumnezeu și pentru neam.

De obicei, ni se pare atît de ușor să pricepem ce este bine și ce este rău. Și totuși, istoria întregii lumi ne stă mărturie că omul s-a înșelat adeseori, luînd drept bine ceea ce era rău și invers. Aceia dintre noi cărora părinții sau bunicii ne-au povestit despre Legiune sau ne-au rostit rugăciuni ori poezii interzise, nu avem dreptul să tăcem și să-i lăsăm fără nici un răspuns pe cei ce spun că între legionarism și comunism, adică tocmai între bine și rău, există asemuire. Întîi trebuie să îi iertăm, iar apoi să-i întrebăm dacă au citit vreodată ceva despre ceea ce a fost Mișcarea Legionară.

Comunismul știm cu toții ce înseamnă, fiindcă l-am simțit și încă îl mai simțim, dar oare știu cei ce spun că „legionarii au fost un fel de comuniști", că linia de bază ce brăzdează viața legionară este credința în Dumnezeu? Că această mișcare nu s-a întemeiat exclusiv nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății, ci își are temeliile în principiul dragostei, același în care își au rădăcinile atît autoritatea cît și libertatea, și că doar ea, dragostea, poate împăca cele două principii, întrucît se află la mijloc, între ele și deasupra lor, cuprinzîndu-le în tot ce au mai bun și înlăturînd conflictele dintre ele?

Nu, ei desigur nu le știu pe toate acestea, dar nu știu probabil nici măcar că pușcăriile comuniste au fost ocupate în majoritate de legionari, dintre care mulți au murit schingiuiți, torturați și batjocoriți. Iată de ce, atunci cînd zic neamul românesc, eu, „în fața măririi Tale, Doamne, îmi plec genunchii mei și, cu toată puterea sufletului meu tînăr, mă rog Ție, ajută neamul meu românesc și arată-i calea biruinței. Amin".

CORINA PARASCHIV, studentă

PREȘEDINTELE ILIESCU ȘI LEGIONARII

Se pare că fiecare om are cîte o fobie, care printr-o întorsătură curioasă devine „hobby", preocupîndu-l permanent. Plecînd de la acest fapt fenomenul îl presează și pe Dl. Iliescu, care a trezit și a actualizat interesul pentru problema legionară.

Dacă se vor chestiona mulți din cei aparținînd generațiilor mai tinere și chiar unii vîrstnici, se va dovedi că majoritatea n-au auzit poate deloc, sau vag despre Mișcarea Legionară și legionari. Este firesc, deoarece în luna ianuarie 1941 legionarii încheie activitatea, să-i zicem „oficială" — a unei organizații născută din românism și pentru români; strivită de două prigoane, din cele două dictaturi (carlistă și antonesciană) și în final de cea mai distructivă, cea comunistă.

Era normal ca un timp să nu se discute nimic despre această organizație, iar dacă s-a spus sau s-a scris, a fost numai de rău. De aceea este firesc că cei care, din întîmplare sau din curiozitate de unele persoane și publicații, pe arena politică a țării. Legionarii ar fi constituit elementul destabilizator capabil să pună România pe muchie de cuțit, de unde ar aluneca în prăpastie. Tot jocul este bine dirijat, urmărind scopul, încă odată precizat: distragerii și mascării activității comuniștilor, perturbatorii bunului mers al intereselor țării.

Nu mai departe, cînd A.F.D.P.R., la inițiativa d-lui C-tin Dumitrescu-Ticu, a inițiat marea adunare din București: mitingul anticomunist din Piața Universității și marșul din 6 sept. 1991, domnul Iliescu n-a pierdut ocazia ca, într-o conferință de presă, să amintească cu subînțeles, că special, s-a ales această dată care ar fi semnificativă pentru legionari. Sînt nevoit să reamintesc că în ziua de 6 sept. 1940 a fost detronat regele Carol al doilea și numit în fruntea statului român generalul Ion Antonescu.

Dacă este nevoie de reamintit și pentru cei ce vor să afle, legionarii au venit la cîrma statului pe 14 septembrie 1940, odată cu declararea României ca Stat Național-Legionar.

• CEEA CE S-A PUTUT RELANSA, REÎNVIIND O ORGANIZAȚIE SUPUSĂ SUFERINȚELOR ȘI TRAGISMULUI PREȚ DE O JUMĂTATE DE VEAC, NU ARE DECÎT UN SINGUR SENS: MASCAREA ACTIVITĂȚII ȘI PREZENȚEI COMUNIȘTILOR ÎN ROMÂNIA DEMOCRATICĂ DE AZI •

zitate, au aflat ceva despre Mișcarea Legionară, s-au capacitat despre ea cum că ar fi fost o organizație de tip fascist cu caracter terorist.

În sensul acesta s-au căznit (cu toată „ardoarea tipic comunistă") doi scriitori de aceeași culoare: Mihai Fătu și Ion Spălățelu. Interpretînd și distorsionînd adevărul — în sensul de a o condamna definitiv, cum că: Garda de Fier a fost organizație tipic teroristă.

Idei cu teorii denigratoare asupra acestei organizații închinate sincer națiunii, tradițiilor și creștinismului românilor, au fost lansate de regimul comunist în cei 43 de ani de pătimire.

Legionarii, ca și majoritatea tinerilor prigoniți, arestați și condamnați la ani grei de temniță în perioada anilor 1945—1989, au dispărut de pe arena politică a țării sub formă de organizație; mulți, foarte mulți morți în temnițe și lagăre, bolnavi cu tare organice grave — pieriți „afară", iar cei rămași duc mulți ani grei de suferință, dublați de dezamăgiri.

A vorbi despre Legiune și legionari ca organizație în timpul acesta, este inutil și fără sens; numai doar ca o gogoriță, sperietoare lansată opiniei publice românești — care nu cunoaște nimic clar în legătură cu ea. Legiunea a jucat un rol deosebit în politica țării, remarcat prin atitudine clară, hotărîtă și dedicată, numai intereselor națiunii și țării.

Cînd domnul Iliescu, în timpul evenimentelor din 13—15 iunie 1990 a pomenit de legionari, un ziar ca „Adevărul" a scris că a văzut defilînd cohorte de legionari cu flamuri verzi, uimind lumea românească perplexă.

Ceea ce s-a putut relansa, reînviind o organizație supusă suferințelor și tragismului preț de o jumătate de veac, nu are decît un singur sens: mascarea activității și prezenței comuniștilor în România democratică de azi, comuniști care subminează viața socio-politică și economică a țării.

Interesant de reținut fenomenul apariției legionarilor, pomeniți cu orice ocazie de unele persoane și publicații, pe arena politică a țării.

Noi, cei care am trecut prin închisorile de teroare stalinistă, luptînd pentru îndepărtarea comunismului din mijlocul națiunii române, pentru reînvierea tradițiilor strămoșești și creștinești, pricepem sensul manevrelor utilizate de cei aflați la putere.

Înțelegem dorința tendențioasă a unora, ce vor să mascheze activitatea subversivă a comuniștilor, uneltitori din umbră împotriva idealurilor revoluției din decembrie 1989.

Semnele subminării sînt clare, expuse în cîteva exemple tipice: a) Inexistența așa zișilor teroriști ce au curmat viața atîtor tineri în revoluție; b) Procesul intentat nomenclaturiștilor din C.P.-ex, tratați în detenție ca într-o casă de odihnă, eliberați cu concedii scurte la cerere, internați în spitale sub pretextul diferitelor boli, condițiuni de viață optimă etc.; iar în final cu condamnări de la 1—3 ani numai de ochii lumii. Același sistem se aplică și procesului de la Timișoara, mutat la București, reluat de cîteva zile, în care prima intervenție a procurorului, spre stupoarea întregii țări, a cerut schimbarea încadrării juridice a acuzaților și eliberarea multora din ei ca nevinovați; c) Apoi evenimentele de la Tîrgu Mureș și Piața Universității din București din anul 1990, rămase neclarificat enigmatice; d) Evenimentele neclare începute pe 24—25 sept. s-ar putea încadra într-un posibil scenariu de puci comunist.

A devenit străveziu jocul schimbărilor la față. Dar opinia publică românească nu poate fi indusă în eroare mult timp, cu acest joc, mascînd pe cei ce activează conform intereselor ce au slujit doctrinei comuniste timp de peste 70 de ani, distrugînd sufletele națiunilor și bunăstării atîtor țări.

Dr. NIC. C. DUMITRIU
A.F.D.P. Filiala Constanța

Deasupra omului stăpînește, totuși Dumnezeu

(articol dedicat Doamnei Alexandra Indrieș)

În numărul 172 (326) al cotidianului „Timișoara" Doamna Alexandra Indrieș — o personalitate culturală de marcă a urbei noastre — prezintă editorialul „Ecumenism și fundamentalism". Un material de reală ținută construit eminamente pe valorile umanist-democratice ale istoriei universale. Și pentru că ținta respectivului articol este tocmai „Gazeta de Vest" (în speță, al nostru frate Ioan Sorin Usca) se cuvine să-i mulțumim Doamnei Indrieș pentru plăcerea cu care ne citește revista și, în același timp, să îi liniștim orice temere vis à vis de vreun oarecare spectru fundamentalist, intolerant-dictatorial. Să purcedem deci în concret:

1. Articolul începe astfel: „Democrația datează de peste 2 500 de ani, mai precis din anul 510 î.Ch., cînd Clisthene o instituie în Atena". Nimic mai adevărat. Nimeni pe acest pămînt nu poate contesta valoarea de fond și funcțională a principiilor democratice. Valoare care, odată eliminată din piramida axiologică, generează anomalii social-politice nefaste pentru comunitățile omenești (tiranii absurde, stări delirante de anarhie ș.a.). Tot acest eșafodaj (al sistemului democratic) stă în picioare numai dacă îl privim, îl concepem și îl aplicăm într-un plan orizontal (strict uman) al axiologiei. Aflînd însă rostul verticalei, intrăm în spirit, în taină, în raportarea la Dumnezeu. Cel ce nu percepe dimensiunea Divină a existenței este vrednic a-și vedea în continuare de măruntele-i trebușoase, nicidecum a se pierde pe sine (și pe alții) în elucubrații sterpe.

Ei bine, stimată Doamnă Indrieș, democrația fundată la Atena de Clisthene își are niște legi omenești, căci atît Clisthene cît și ceilalți democrați ce l-au urmat au fost simpli muritori), niște legi valabile pentru noi oamenii, legi pe care avem datoria morală de a le prețui și respecta. Înainte însă ca vreo chartă ori constituție democratică să fi fost

Cu mult respect, al Dumneavoastă

OVIDIU GULEȘ

(Continuare în pagina 6)

CAPITOLUL 3

Otrăvit în fine, mi-au schimbat chiar și excrementele originale substituindu-le cu unele de proveniență incertă. Îmi închipui că erau mîndri foarte de atare lucrătură perfectă, cînd le-am telefonat: „Dar cu această sărmană sosie ce-ați mai avut?".

Ecaterina cea Mare, țarina tuturor Rușiilor, în costum de gală cu suita, la promenadă călare pe malurile Nevei în fața Saint Petersburgului. Această gravură de propagandă era destinată să exalte puterea Rusiei.

DOUĂ DORINȚE A AVUT ȚARUL TUTUROR RUȘILOR, PETRU CEL MARE: SĂ DESCHIDĂ O FEREASTRĂ LA MAREA BALTICĂ ȘI O ALTA LA MAREA NEAGRĂ. ȘI LE-A ÎNDEPLINIT, ÎNFRÎNGÎND CERBICIA BOIERILOR PRAVOSLAVNICI ÎNLĂTURÎND NEÎNCREDEREA MUJICULUI RUS.

PETERSBURG — VENEȚIA NORDULUI — orașul cu trei nume —

DE LA SAINT PETERSBURG LA PETROGRAD

Două dorințe a avut țarul tuturor rușilor, Petru cel Mare: să deschidă o fereastră la Marea Baltică și o alta la Marea Neagră. Și le-a îndeplinit, înfrîngînd cerbicia boierilor pravoslavnici și înlăturînd neîncrederea mujicului rus. Așadar, la 1703, la frontierele nordice ale imperiului, Petru fondează un oraș care-i va purta numele, de fapt numele sfîntului său patronimic: Saint Petersburg. Un nume jumătate franțuzesc — jumătate nemțesc. Se va păstra așa pînă la 1914 cînd ,odată izbucnit primul război mondial, capitala țarilor ruși va renunța la sufixul burg — de origine germană — și va deveni Petrograd. Un oraș al burgheziei ruse, al administrației dar și unul al foburgurilor industriale populate de un proletariat sosit de la sate: o masă de oameni într-o permanentă mișcare și care va permite declanșarea revoluției.

„MARSEILLEZA" ÎN LOCUL „INTERNAȚIONALEI"

La începutul anului 1917 erau puțini bolșevici în Rusia: 23 de mii dintre care 150 erau angajați ai marilor uzine de armament „Putilov" din Petrograd. Revoluția bolșevică izbucnește și se întinde apoi în întreg imperiul. Dar aceasta debutează cu clare caractere pro-occidentale: se dorea continuarea războiului alături de Aliați și accelerarea procesului de democratizare de tip european.

Cînd Lenin ajunge la Petrograd, la 3 aprilie 1917, este întîmpinat de sunetele „Marseillezei", nicidecum cu „Internaționala": guvernul provizoriu a adoptat imnul marii revoluții burgheze din Franța! Chiar Lenin proclama că, de fapt, apărarea patriei înseamnă apărarea unor capitaliști atacați de alții...

La 7 noiembrie 1917, situația era însă sensibil diferită: economia se prăbușea, armata rusă nu mai era în măsură să lupte, țara se scufunda în haos și era vizibil vidul de putere. Bolșevicii devin ceva mai numeroși și vor reuși să cîștige pur și simplu pentru că nimeni nu le mai opunea o rezistență eficientă! Cucerirea Palatului de Iarnă din Petrograd nu are de aceea nimic spectaculos. Grupuri de comuniști înarmați intră în Palat ajutați de întunericul nopții. Intră pe furiș așa încît fotografiile care-i prezintă asaltînd bărbătește Palatul constituie unul dintre cele mai grosolane falsuri ale istoriei. Fotografiile care au făcut înconjurul lumii au fost luate, de fapt, în 1920 cu ocazia unei reprezentații teatrale „de masă", la care au participat 8 000 de soldați și 500 de muzicieni dirijați de regizorul Nicolai Evreinov.

La 7 noiembrie 1917, Gărzile roșii erau puțin numeroase și slab înarmate. Șeful lor de atunci, Nikolai Podvoiski, o și spune în memoriile sale. Ba chiar ziaristul John Reed (autorul lucrării probolșevice **„Zece zile care au zguduit lumea"**), relatează că în seara „cuceririi" Palatului țarilor din Petrograd s-a dus la cinematograf pentru a vedea un film italian „de dragoste, intrigă și sînge"...

LENINGRAD: 1 000 000 DE MORȚI

Istoria Petrogradului merge înainte. De fapt, strălucirea de capitală îi este luată, amenințată de trupele germane în martie 1918, Lenin, atotputernic acum, hotărăște strămutarea capitalei acolo unde ea se aflase înainte ca Saint Petersburgul să înceapă a exista: la Moscova. După moartea lui Lenin, la numai cîteva zile, fosta capitală își schimbă încă o dată numele: devine Leningrad, grație unui regim care avea mania bolnăvicioasă de a-și sacraliza șefii...

Între decembrie 1941 și ianuarie 1944, Leningradul a cunoscut cea mai mare tragedie din istoria sa. Armata de elită a lui Adolf Hitler a luat cu asalt orașul. Din cele trei milioane de locuitori se presupune că peste un milion și-au pierdut viața: apa infestată, foametea, lipsa medicamentelor, frigul — în două dintre ierni temperatura a trecut de 40 de grade Celsius sub zero. Lui Hitler, se pare că l-a fost totuși teamă să intre în Leningrad. Bătălia pe străzile orașului, populația acestuia, împietrită în durerea atîtor suferințe, ar fi pricinuit pierderi uriașe armatei germane. Amintirea pierderilor Wehmarchtului pe străzile Varșoviei era încă vie în mintea Führerului.

GLASNOST: SAINT PETERSBURG DIN NOU

Perestroika și glasnostul ultimilor șase ani au însemnat ceva și pentru Leningrad. Dacă nu belșug și prosperitate economică, cel puțin o satisfacție morală. Ca un copil de prinț regăsit, după anii de trai în jungla comunistă, orașul și-a redobîndit numele pe care generațiile mai tinere nu l-au pronunțat decît în șoaptă: Saint Petersburg. Revenind la vechiul nume, locuitorii Veneției Nordului au semnalat Occidentului disponibilitatea lor spre credința în valorile europene. Lucrurile ar părea mai mult decît liniștitoare. Dacă nu ne-am aminti de cele două gînduri politice ale lui Petru cel Mare: dominarea Mării Baltice și a Mării Negre...

Pagină realizată de:
LUCA MAVRODIN

BERLIN — orașul ursului brun

În 1949, Republica Democrată Germană, stat artificial creat în urma pătrunderii Armatei Roșii în Europa Centrală, a proclamat unilateral Berlinul drept capitală. În anul 1961 începe construcția Zidului: cele două părți ale Berlinului cunosc o dezvoltare separată. Vine noaptea nebună din 9 noiembrie 1989 și zidul cade așa cum va cădea regimul comunist est german, deși cu puțin timp înainte conducătorii comuniști germani primiseră binecuvîntarea lui Gorby. E drept, Honecker a considerat — după pierderea puterii — că sărutul șefului sovietic a însemnat, pentru el cel puțin, sărutul lui Iuda...

Istoria Berlinului, al cărui simbol este un puternic urs brun, are o existență ce se face remarcată cu adevărat în Evul Mediu. Atestat documentar la 1307, șansa începe să-i surîdă din momentul în care, într-o Germanie fărîmițată, ajunge capitala ducatului de Brandenburg. În anul 1701 devine capitala regatului Prusiei. Orașul profită din plin de războaiele religioase din Franța vecină, lovită de morbul unui catolicism exacerbat: mii și mii de hughenoți — protestanții francezi — își găsesc adăpost în Prusia ca urmare Edictului de la Nantes (1685), măsura prin care meseriași și negustori pricepuți, din motive religioase, sînt vînați în propria lor țară.

În timpul regelui Frederic cel Mare — ale cărui oseminte au fost reașezate recent în cripta de la palatul Sans-Soucie din Potsdam — Berlinul nu depășește 100 000 de locuitori. O dată cu industrializarea Prusiei, populația capitalei crește: 200 000 de locuitori în 1823, ca să ajungă la începutul primului război mondial la 3,7 milioane.

Sfîrșitul războiului din 1914—1918, căderea Imperiului German, inaugurează în istoria capitalei germane o perioadă agitată. Revoluția spartakiștilor comuniști este înecată în sînge de prima Republică germană. Parlamentul își stabilește sediul la Weimar. Aceasta nu va răpi însă nimic din strălucirea Berlinului: perioada interbelică, anii douăzeci-treizeci, mai ales, se caracterizează printr-o efervescență intelectuală nemaiîntîlnită, poate, în nici o altă capitală europeană din acea vreme. Este perioada de aur a orașului. O etapă brusc întreruptă de ascensiunea naziștilor și de preluarea puterii de către Hitler. Nebunia de conchistador a lui Adolf îi va aduce pînă la urmă pe ruși în pas de defilare pe Unter den Linden. Dar Berlinul nu putea oferi învingătorilor aliați decît o grămadă de ruine. Americanii, francezii, englezii și sovieticii și-o împart și pe aceasta. Orașul va fi divizat: sectorul sovietic la Est și cele trei sectoare occidentale la Vest — o enclavă în zona de ocupație sovietică. Blocada impusă de ruși Berlinului Occidental în anul 1948 va marca începutul războiului rece în Europa. Timp de un an, orașul (sectorul vestic) va fi susținut material și moral printr-un pod aerian. Mai tîrziu, șoselele care vor lega teritoriul vest-berlinez de RFG vor aduce venituri importante în valută forte guvernanților comuniști ai RDG-ului. Urmează, derulînd rapid evenimentele — așa cum am spus-o deja, ridicarea zidului la 1961, cea de-a 750 aniversare a orașului la 1987, prăbușirea zidului în 1989 și, în final, alegerea Berlinului, într-o seară de joi, la 20 iunie 1991, drept capitală a Germaniei unificate.

Așadar, după douăsprezece ore de dezbateri fără oprire, deputații germani hotărăsc, cu 337 de voturi pentru și 320 împotrivă, mutarea capitalei fostei RFG de la Bonn la Berlin. De fapt, numai prima cameră, Bundestag-ul se instalează în clădirile Reichstagului. Și asta se va

(Continuare în pagina 6)

INCREDIBILUL VAL DE ASASINATE

— *roman aproape psihologic* —

— Capitolul 4 —

Valul de asasinate a continuat furibund. Sosii după sosii brăneau pămîntul precum stuful din Deltă presa democratică.

FRATELE USCA ŞI GÎLCEAVA SA CU LUMEA

UN NOU EV MEDIU

Nimic mai străin sufletului răsăritean ca politica, partidele ori, sforăriile de culise. Căci toate acestea reprezintă pentru el seminţe ale vrajbei şi-i contrazic înclinaţia sa către armonia exterioară şi interioară.

Aproape două milenii, cultura noastră a fost una predominant monahală şi teologică. Purta astfel, omeneşte vorbind, pecetea libertăţii precum şi a unei stricte ierarhii. Căci, în Răsărit, paradoxul nu implică o contrazicere. Structura statală urma chipul organizării bisericeşti. Aşa, precum Hristos Dumnezeu este Cap al Bisericii, urmîndu-I Sfinţii Apostoli, apoi „norul de Mărturisitori" şi cetele Sfinţilor, tot astfel Ţara era sub conducerea unui Domn atotputernic, ce conlucra cu Sfatul Ţării în chipul sobornicităţii apostolice, rînduind dregători ori comandanţi ai Oştirii creştine, asemeni puzderiei de Luceferi ai Bisericii.

Domnul Ţării nu putea fi însă un tiran crud, căci avea conştiinţa a se afla „uns" al lui Dumneztu. Iar odată ieşit de sub legile divine, i s-ar fi tăiat partea sa, ca oarecînd lui Saul în Israel ori, mai limpede spus, era îndepărtat, mai grabnic sau mai anevoie, ca unul ce prin faptele sale s-a făcut nevrednic.

Lucrînd în toate ca rob al Divinităţii, nu cădea nicicînd în deplină orizontalitate, în cele trist lumeşti, ci exista o desăvîrşită armonie între cele din imanent şi cele din transcendent, între grija gospodărească şi înălţarea sufletului dincolo de aceasta. Întocmai după modelul Crucii, ale cărei braţe, orizontal şi vertical, unesc Cerul cu pămîntul, ori după pilda lui Hristos Cel întrupat Care uneşte omul cu Dumnezeu într-o singură Persoană în două firi.

Uns al lui Dumnezeu, Domnul era ascultat ca Dumnezeu. Fără însă ca el să conducă samavolnic, căci nici Hristos nu ne mîntuieşte împotriva voinţei noastre, ci doar dacă vom consimţi a participa la lucrarea Sa. Astfel că, în pricinile grele, era cercetat Sfatul Ţării. Sfat nealcătuit din partide politice aflate în vrăjmăşie, ci din Aristocraţia unită într-un sînge şi o Credinţă.

Dar ei, fiind oameni, nu puteau greşi? Ba cum să nu poată! Aşa că, Voievod, boier, dregător, aveau nelipsit un sfetnic de taină şi medic al sufletului: duhovnicul. Acesta reteza trufia ce s-ar fi născut ori înclinaţia spre patimi. Căci patima începe ca afirmare a libertăţii şi sfîrşeşte ca sclavie în faţa nimicului, a ceea ce este trecător. Dar nu mai poate stăpîni peste alţii acela ce însuşi este sclavul trecătorului. Doar de ne robim din voia noastră Celui netrecător şi atotbun, vom putea călăuzi şi Neamul nostru spre Viaţa vesnică.

Lesne de înţeles că în atari condiţii nu puteau să apară nici ereticii slujitori ai satanei (precum astăzi la noi), nici liber-cugetătorii (liberi de Adevăr şi înrobiţi minciunii) şi nici anarhia (stîrnită întotdeauna de patimi şi orgoliu). De s-ar fi strecurat vreun asemenea element, ar fi nimerit într-o conspiraţie identică cu cea a globulelor albe din sînge în jurul microbului nepoftit. Izolarea l-ar fi condamnat la convertire sau moarte (prin imposibilitatea comunicării).

Iar dacă totuşi atari fenomene ar fi luat oarecare amploare, cangrenînd parte a trupului sănătos, atunci, tot după modelul omului deplin, acea parte se tăia, lepădîndu-se, în vreme ce sănătatea celorlalte mădulare se salva. Ştim cum pedepsea Domnul Ştefan pe uneltitorii şi pe vînzătorii de Ţară. Oare să fi fost cruzime la un Domn binecredincios? Nu e cu putinţă! Ci doar aceea că inima sa era mistuită de dragostea pentru Biserica lui Hristos, pentru Ţară şi Neamul românesc.

Dar pe atunci, fiind încă vremuri normale, nu se pomenea ca Senatul S.U.A. sau Congresul nu-ştiu-de-unde să ne eticheteze în fel şi chip .Ci ne privea cu respect şi Polonia papistaşă, şi păgînătatea, ba chiar şi Scaunul Romei! Ţara se afla în desăvîrşită rînduială, răzeşii nu aveau la ce să se răscoale, iar Ţările române sprijineau şi Sfîntul Munte Athos, şi Ierusalimul, şi Sinaiul, şi Rusia pravoslavnică, şi Serbia, şi Bulgaria, şi Grecia, ori chiar Geogia sau Arabia, cu daruri, cu tipărituri şi cu danii. Eram un „Bizanţ după Bizanţ"!

Că Domnul Ştefan însă rămîne pentru noi modelul cel perfect, atîta cît poate fi perfect omul muritor, o dovedesc, pînă astăzi, necontenitele pelerinaje din Moldova şi, am putea spune, cultul ce i se aduce Voievodului, mai intens chiar ca al oricărui Sfînt.

Privim ca pe o insuflare de la Dumnezeu intenţia recentă a Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de a trece pe Domnul Ştefan al Moldovei în rîndurile Sfinţilor. Şi mai ştim că aceasta e doar o tardivă confirmare omenească a ceea ce Hristos de mult a săvîrşit în Împărăţia Sa.

Să privim însă încă o dată cam cum era alcătuit statul în acele vremi binecuvîntate. Era un Domn, Sfatul Ţării, Biserica, Oştirea, oarece dregători şi... atît! Diplomaţie, doar cît vîrful de ac. În rest „ce-i în guşă şi-n căpuşă"! Răzeşul ori tîrgoveţul nu erau mînaţi a se amesteca în cele ce nu-i priveau, după cum Vodă nu dădea sfaturi asupra însămînţării terenurilor...

Va fi fiind democraţia un apanaj al epocii moderne? Se poate. Dar istoria modernă este un şir nesfîrşit al conflictelor între fraţi şi al răsturnării valorilor de temelie ale umanităţii. Şi răsăriteanul refuză această stare de lucruri! Căci el, cum ar fi în teorie, în practică este „făcător de pace", iară nu semănător al vrajbei...

... Însă omul nostru mai este şi neasemuit de răbdător. Nu numai românii, ci mai toţi ortodocşii. Ei nu sunt grabnici la revoltă, nu pentru că le-ar lipsi vitejia (cine-i mai neînfricat ca românul?), ci din teama de a nu tulbura bruma de ordine existentă pentru a dezlănţui mai mare haos. De aceea, reacţionează doar în situaţii extreme, cînd simte că e în primejdie însăşi fiinţa Neamului său.

Această particularitate a Răsăritului nu o înţeleg vrăjmaşii noştri. Chiar generaţiile mai noi, ateizate în bună parte, poartă imprimate genetic cele două milenii de Ortodoxie şi luptă naţională. Să ne uităm, chiar, nu la un indiferent oarecare ci la un demonizat ca Ceauşescu: pînă şi la el mai ghiceam, schimonosite, ce-i drept, naţioanlismul şi principiile moralei ortodoxe. Despre cum pot convieţui în acelaşi suflet ateismul satanizat şi Ortodoxia ar fi greu să facem o analiză. Este o taină privind omul răsăritean, care nu se poate ticăloşi deplin, fiind prea adîncă incizia nativă. Ateul din Apus se desprinde mult mai categoric de Catolicism. El adoptă relativ uşor alte sisteme morale. Este din altă plămadă...

Dar să vedem cum convieţuiesc, la români, răbdarea celor nefireşti şi exterioare lor cu Tradiţia strămoşească.

Românii vor tolera ideile importate, în speţă lupta politică, fără a se identifica cu ele. Un fel de-a nu se sinchisi: „faceţi voi ce ştiţi, eu nu mă bălăcesc în troaca voastră!". Dovadă că privesc cu compasiune pe cei trecuţi prin prigoane, fără a se simţi obligaţi a îmbrăţişa liberalismul sau naţional-ţărănismul, de pildă. Tot aşa şi cu comunismul criminal: a trecut, cumva pe dedesuptul nostru, cu prejudicii minime în plan moral. Poate doar cu o extindere a mahalalei, prin strămutarea oamenilor în medii străine lor. Dar asupra structurii sufleteşti răsăritene nu pot fi operate mutaţii profunde. Poate doar devieri trecătoare. Astfel că va fi lesnicioasă readucerea tuturor pe făgaş normal.

Iată, azi, presa minte în zadar şi pasiunile politice s-au stins ca şi cînd n-ar fi fost. Democraţii de toate nuanţele sînt siliţi a îndura binecunoscuta persiflare a românului şi lipsa de receptivitate a acestuia la orice îndemn demagogic. Erezia, cosmopolitismul, politicul sînt biruite prin neîncredere şi neparticipare. „Poţi lua de pe mine lefuri grase, dar nu-ţi dau sufletul meu şi încuviinţarea mea! Ai de ales între iluzia conducerii unită cu dispreţul unui Neam şi o retragere discretă şi onorantă!".

Duhovnicia practicată necurmat a făcut ca, la noi, singură pilda vie să aibă preţ. Vorbele nu pot impresiona un neam inventiv şi nu tocmai taciturn. Apoi, la vremi de cumpănă, răzeşul şi tîrgoveţul îşi ştiau familia şi avutul ocrotite de Oştire. Şi această încredere s-a transmis prin generaţii. Aşa că, încet dar irevocabil, nădejdea românului se întoarce iarăşi către Armată, aşa cum mai este astăzi ea, şi către Biserică, cu toate rănile ce le-a căpătat. Mai cu seamă că, afectiv, mai lesne ne e a ne lega de cel aflat în suferinţă decît de acela prea sigur de sine.

Dovedindu-se astfel mai înţelept decît majoritatea cărturarilor săi, Neamul românesc se îndreaptă, plin de strălucire — discretă dar profundă —, către un nou Ev Mediu!

— Capitolul 5 —

INCREDIBILUL VAL DE ASASINATE

— roman aproape psihologic —

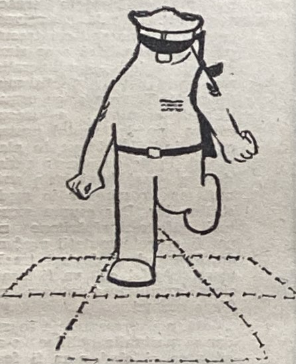
Dar mereu erau sortiţi a constata: „Tii, drăcia dracului, altă dublură!". Unul dintre ei a replicat: „Ăştia nu mai sînt dubluri, doamne, sînt multipluri!"...

BERLIN...

(urmare din pag. 4)

petrece pe parcursul următorilor patru ani ! Bundesratul — cea de-a doua cameră a Parlamentului german, cuprinzînd reprezentanții celor șaisprezece State federale — va rămîne la Bonn. Prin urmare, la ora 22,17, joi 20 iunie 1991, destinul celor două orașe se contopește. Berlinul, „un oraș cu o istorie tot atît de complexă ca și cea a Germaniei întregi", după cum spunea unul dintre cei mai fideli susținători ai noii capitale unificate — ministrul de interne Wolfgang Schaube — devine simbolul Germaniei viitoare. Iată de ce Helmuth Kohl, cancelarul unificării, declara imediat după votul din Parlament : **„Am votat pentru Berlin, punctul fierbinte al Germaniei divizate și al aspirației pentru unitate. Fără Berlin, unitatea Germaniei n-ar fi fost posibilă."** Sau, cum spunea același ministru de interne, Wolfgang Schaube : **„Berlinul a fost întotdeauna simbolul unității, al democrației și al statului de drept".**

Revenind în Berlinul capitală, germanii au sentimentul unui retur în istorie, o întoarcere în întreaga lor istorie, cu toate grandorile și crimele sale. Lecții din trecutul istoriei Berlinului, date pentru viitorul Germaniei unificate . . .

Patimile după PETRE

(urmare din pag. 1)

blice), noi o ținem pe-a noastră.

E clar că nu numai o maturitate politică ne lipsește pentru a deveni democrați de tip occidental. Lipsește occidentalul din fiecare.

Noi sîntem altceva și Occidentul va trebui să înțeleagă aceasta. Pentru că numai Aici și numai Nouă ne zîmbește tovarășul Iliescu, Consensul. Legitimitatea. — Nu se poate mai dragă să dau înapoi, se ofuschează electoratul ! Pentru că numai pe noi ne sfătuiește ce și cum cu economia sau ieconomia tovarășul Bîrlădeanu care tocmai a declarat poporului că n-are nimic nici de pierdut, nici de cîștigat făcînd politică. Adică domnia sa ne conduce de plictiseală, ca să-și mai treacă bătrînețile (lihtisu').

Mai sus numiții nu reprezintă însă expresii a specificității românescului. Ci acești comuniști în fruntea Statului Român sînt sarea pe rana ce chiar ei au făcut-o neamului acesta.

N-aș vrea să dorm somnul lor.

ADEVĂRUL DESPRE ECHIPA MORȚII

Inainte de a cunoaște exact ce formă de luptă a mișcării legionare purta denumirea „echipa morții", auzeam ventilîndu-se insidios că ea eticheta grupuri dintre membrii ei, destinate să suprime la ordin adversarii incomozi. Așadar, potrivit reputației care li se crea, gîndeam că era vorba de o specie de „ucigași fără simbrie", cu convingeri absolute și în conflict acut cu morala creștină. Geniul calomniei născocise astfel, și la noi, tipul fanaticului în cea mai funestă ramură a patologiei politice : crima oarbă pentru triumful unei îndoelnice idei. Nu mai puțin ca atîția alții, căzusem și eu victima acestei fabulații detestabile. Tîrziu, într-o întîmplare, aveam să aflu adevărul.

În 1933, la începutul lunii mai, un grup de cincisprezece legionari, îmbarcați într-o camionetă botezată „Căprioara", porneau să împărtășească lumii românești crezul lor, într-un îndrăzneț periplu prin Oltenia și Ardeal. Dar cum ei, cît și legile țării erau consecvent călcate în picioare de poliție și jandarmerie, — nedispuse să le respecte legionarilor dreptul de propagandă, — se vedeau puși înaintea alternativei ; ori renunță să-și manifeste convingerile, ori continuă neabătuți, dar cu riscul vieții. Identificați ca linie militantă care făcea parte din tradiția legiunii, cei cincisprezece resping ideea capitulării.

Au plecat la drum cu trei mii de lei pentru benzină, pentru restul nevoilor, — mila lui Dumnezeu. Jandarmeria și poliția nu se desmint : le barează trecerea la Tîrgu Jiu, Turnu Severin, Bozovici. Înfruntînd revolverele polițiștilor întinse spre ei, legionarii fac zid în fața roților mașinii. Barajul polițiștilor se repetă la Oravița, de astă dată, cu mitralie re la intrarea în oraș. Arestați abuziv și înghesuiți în beciul Tribunalului, procurorul îi eliberează, negăsindu-le nici o vină. Vinovăția lor era că mergeau în desăvîrșită ordine și evocau în cîntece virtuțile și drama neamului. Ajungînd la Reșița, unde legiunea organizase în cadrul legii o întrunire electorală, sînt întîmpinați de o concentrare masivă de trupe, ca și cînd orașul s-ar fi aflat în centrul unei zone de război și aștepta atacul armatei dușmane. Înțelegînd că guvernul urzise, conform unui procedeu clasic, o provocare, legionarii, comprimîndu-și revolta, suspendă întrunirea proiectată. Își continuă ruta prin Banat, Arad, Teiuș, Alba Iulia dar sînt, rînd pe rînd, bătuți, schingiuiți, întemnițați, judecați și, în cele din urmă, eliberați, constatîndu-se samavolnicia măsurilor represive luate împotriva lor, căci nu făceau altceva decît să-și exercite, ca membri ai unui partid politic recunoscut legal, dreptul de-a aduce direct la cunoștința țării, ce fac și ce năzuiesc pentru propășirea ei. Tratamentul pe care autoritățile guvernamentale îl aplicau mișcării legionare mobiliza împotriva ei un întreg arsenal de șicane, abuzuri, ignominii și violențe. Nu numai rezistența fizică dar și sentimentul demnității umane le era pus la grea încercare. Această campanie de persecuție care concura cu bestialitatea, susținută pe parcursul a mai bine de zece ani, așadar încă de pe timpul revendicărilor studențești din 1922, a fost patul germinativ a ceea ce s-a numit „echipa morții".

E nimerit să se știe că această formă de luptă s-a circumscris la momentul mai 1933, a constituit o singură echipă și n-a proliferat o altă formație similară. Defăimătorii de rutină ai legiunii, au denaturat însă geneza și sensul acestei echipe încă de la începutul apariției dar și mai tîrziu. Poate o înclinație maladivă ori, mai sigur, un adevărat instinct al mistificării i-a făcut să vadă peste tot și oricînd în existența legiunii, numai echipe ale morții. Deși singura echipă care purta de drept pomenitul supranume, exprima decizia unor oameni nevoiți să-și expună viața, — dacă numai astfel puteau să-și afirme crezul politic și spiritual, — totuși, adversarii lor, inversînd faptul real, stăruiau să acrediteze că scopul ei unic era să suprime oponenții legiunii. Preschimbau o hotărîre spre jertfă, într-o hotărîre spre crimă. Făceau dintr-un gest adoptat în cadrul unor aunmite împrejurări, o instituție înscrisă definitiv în corpul doctrinar. Intreținută de un aparat publicitar lipsit de scrupule dar nu și de fonduri, și încurajată de faptul că legiunea nu are dreptul la cuvînt de o jumătate de secol, această calomnie s-a perpetuat pînă de curînd.

GEORGE B.

P. S. Pe placa memorială dinspre latura de nord a clădirii Dalles, se consemnează că tinerii uciși pe locul din fața ei în ziua de 21 decembrie 1989, primiseră moartea căzuți în genunchi și rugîndu-se. La fel și tinerii din „echipa morții", pe cînd jandarmii își îndreptaseră puștile spre ei, se pregăteau de moarte căzuți în ghenunchi și rugîndu-se lui Dumnezeu. Tulburător de semnificativă această identitate de atitudine asumată înaintea clipei supreme, de două generații care, în pofida celor cincizeci de ani așternuți între ele, au fost simbolic legate una de alta, printr-un același gest, într-un același moment, crucial pentru amîndouă !

INCREDIBILUL VAL DE ASASINATE

— roman aproape psihologic —

— Capitolul 6 —

Cel mai mult i-a întăritat o mare manifestație a sosiilor, care cîntau entuziasmate : „Ni-i dragă moartea pentru Prototip !".

DEASUPRA OMULUI...

(urmare din pag. 3)

scrisă sau spusă, a fost rostit Cuvîntul, Cuvîntul Atotputernicului, Cuvîntul ce-și are temelie în Scriptură (n.b., niște oameni pot spune doar, ei nu pot rosti altfel decît în deșert, nu pot zidi decît pe nisip). Iată cum aici se ivește o categorie nouă : cea Divină care, axiologic vorbind, stă deasupra umanului, îl stăpînește, îi deschide căi, îl pedepsește, îl iartă . . .

Astfel că se cuvin a fi precizate următoarele : democrația — ca mecanism interuman — își merită un loc important în structura politică a oricărei societăți, dar ea nu are voie (din nici un punct de vedere) să se disocieze ori, mai grav, să stea de-a curmezișul poruncilor cerești; democrația, precum toate cele cîte sînt, trebuie să se supună firii, iar firea Dumnezeu a creat-o.

2. **„Se socotește că armonia socială și progresul funcționează mai bine dacă cei puțini — din punct de vedere etnic, politic, religios, ca înzestrare naturală — nu sînt lăsați la cheremul celor mulți".**

Avem aici un autentic eșantion, am putea spune, al clișeul „omul este valoarea supremă a tuturor lucrurilor". Clișeu parțial adevărat, parțial fals și nociv în totalitate. Dintru început trebuie să lămurim chestiunea cum că Dumnezeu e Cel ce Este. Desigur, o valoare supremă există și aceasta în Atotputernic sălășluiește. Apoi, a zis Dumnezeu : „Să facem om, după chipul nostru și după asemănarea noastră, care să aibă stăpînire peste peștii mării și peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pămîntul și peste toate jivinele care se tîrăsc pe pămînt". (Facerea 1, 26). Iată deci partea de fals și partea de adevăr a clișeului sus amintit. Să vedem acum totalitatea sa nocivă :

Rob al lui Dumnezeu fiind, omul a primit de la El niște porunci. Mai mult decît atît. Însuși Fiul Său Iisus a prins a fi zămislit ca om pentru a propovădui, a mîntui și a pune temelie Bisericii. Toate acestea au la bază un sistem normativ foarte precis. Prin ele, Puterea Divină delimitează cu limpezime și fără echivoc întregul edificiu al dreptului creștin. Poate oare ființa vreo „armonie socială" mai perfectă decît aceasta? Ne putem închipui oare că înainte de apariția conceptelor de „progres" sau „democrație" în sînul lumii creștine, injustiția unora față de alții (mai puțini ori mai slabi) nu se penaliza prin dogmă ? Am fi oare capabili să ne imaginăm că învățătura Mîntuitorului „lăsa pe cei puțini la cheremul celor mulți" ? Să facem bine și să nu uităm că Hristos a adus pe pămînt toleranța, mila, îngăduința și iubirea aproapelui: Eticul și moralul sînt de esență Divină. Ele se manifestă mai mult sau mai puțin în structura umană. Iar de vreme ce această imperfectă structură devine „supremă valoare" nu facem altceva decît a pune sub semnul arbitrariului însuși eticul și moralul. Atunci, în acest nefericit caz, am putea vorbi despre cine stă la cheremul cuiva, despre intoleranță, ură și alte patimi omenești.

3. Mai departe mergînd : **„Există însă unele date constante, cum ar fi sexul, naționalitatea și religia. Exacerbîndu-le importanța și mai ales reducînd soarta și valoarea omului la ele, apare fundamentalismul, adică extremismul dogmatic, intolerant, fanatic, așa cum se întîlnește el în unele țări islamice, ca Libia, Irakul, Iranul. . .".**

Ați spus perfect : **„Există unele date. . ."**. Exact, aceste date există, nu depind nici de mine, nici de Dvs., nici de nimeni. Numai de Cel de Sus. Cine le exagerează importanța pătimește și, în definitiv, păcătuiește. Căci a fi fundamentalist e un păcat. Cum bine lăsați să se înțeleagă, aceste date au o importanță. Măsura pe care trebuie să o acordăm acestei importanțe stă de asemenea în Scripturi. A o exacerba reprezintă un păcat la fel de mare cu a o minimaliza. În primul caz se ajunge la intoleranță, fanatism și extremism, la întunecarea spirituală a popoarelor. În cel de-al doilea caz, riscăm indolența, libertinismul vulgar și pierzania prin disoluție a însăși ființei neamului. Numai urmînd dogma Cărților Sfinte și neabătîndu-ne de la ea nici în sus, nici în jos, putem păstra o linie decentă și luminoasă a destinului, sau a sorții, cum îi spuneți Dvs. „Soartă și valoare a omului" care, creată fiind, este implicit redusă de Dumnezeu la măsura cuvenită. Nu noi sîntem chemați să construim concepte ce ne depășesc condiția.

4. **„. . . în tînăra, frageda noastră democrație s-au ivit mugurașii verzi ai fundamentalismului".** Sincer să fiu, figura de stil este delicioasă. Dedesuptul ei trebuie să înțeleg că noi, mugurașii aceștia tineri (nici unul nu am împlinit 30 de ani), am fi fundamentaliști. Ei bine stimată Doamnă, cu tot respectul pe care îl acordăm vîrstei Dvs., vă vom întreba : a crede fără de îndoială în învățătura Mîntuitorului, a Fiului lui Dumnezeu, a face distincția netă, valoric vorbind, între toate cărțile scrise de oameni și Cartea scrisă prin Cuvînt Divin, a nu ne lăsa buimăciți de îndoieli deșarte, a ne urma Dumnezeul sufletului și al neamului, înseamnă oare a fi fundamentaliști intoleranți, fanatici și extremiști ? A propovăduit oare Iisus extremismul și fundamentalismul printre oameni ? Permiteți-mi să mă îndoiesc.

În plus, precum spuneți, democrația noastră e fragedă, tînără, fragilă etc. Biserica lui Hristos e temelie de două milenii și e însăși ființa existențială a neamului românesc, în afară de ea nu a putut, nu poate și nici nu va putea ființa vreodată neamul nostru, cu sau fără tînără, fragedă, fragilă etc. democrație. Biserica e valoarea definitorie a românismului în istorie și în lume, deasupra tuturor celorlalte valori duse și aduse de vremi.

5. **„. . .paginile d-lui. Usca m-au îngrozit. . ."** Adevăr grăiți, Doamnă. Nu sînteți singura și nici printre puțini. Uneori, m-aș număra și eu cu bucurie alături de Dvs. Dar fratele Usca e și el un om ca toți ceilalți. Pe deasupra, cu voia lui Dumnezeu, nu va trece mult timp pînă cînd fratele Usca să devină părintele Usca. Părinte ortodox. Iar prin această prismă privite lucrurile, gîlceava sa cu lumea este, pe undeva, justificată. Ori credeți oare să lumea, societatea, țărișoara, biata de ea, în care cu toții ne ostenim a trăi, ar face delectarea vreunui tînăr părinte ortodox?

Virgil MATEIAŞ

EXISTENŢA TRAGICĂ

Mă gîndesc să las cîteva rînduri fugare privind sensul metafizic al preocupărilor, lucrătorilor, şi suferinţei generaţiei mele din 1922 pînă azi, cînd scriu cu aceiaşi grabă, fără a fi revăzut ce am mai scris.

Ierte-mi-se repetările şi greşelile.

Generaţia care ne-a precedat a purtat primul război mondial şi, la 1 Decembrie 1918 a înfăptuit Unirea cea mare la Alba Iulia.

Idealul de veacuri al românilor a fost atunci îndeplinit. Mai rămîneau, însă, insule care nu au putut fi integrate Patriei. Ele sunt în aşteptarea altui moment binecuvîntat ai istoriei.

Generaţiei noastre îi revenea consolidarii tînărului stat românesc.

Nu era vorba numai de schimbarea unei stări de fapt geografice, de modificări de suprafaţă pe plan politic şi administrativ, ci de transformări esenţiale, de profunzime în mentalitatea politică, socială, economică, spirituală a românului, de înfiinţarea unor noi orînduiri care să corespundă necesităţilor şi aspiraţiilor unui popor strîns laolaltă şi dornic de o viaţă proprie.

Era vorba de o nouă orientare în veac, de o altă concepţie asupra vieţii şi morţii, de respectul tradiţiei de cucernicie şi glorie, de realizarea unui alt stil de viaţă, de comportare publică şi privată, necesare supravieţuirii demne a unui stat tînăr.

Generaţia noastră şi-a scris pe steag, ca ideal, împlinirea acestor postulate şi virtuţi.

Bucuria, euforia generală a făcut ţara şi conducătorii ei să întîrzie la „banchetul unirii".

Statul avea nevoie de prezenţa activă a celor care l-au înfiinţat, de autoritatea lor omogenă şi onestă, de o înţelegere superioară a cerinţelor vremii, dar deosebirile de vederi, de interese, de mentalitate deficitară de îmbogăţire rapidă, de carierism, zestre nefastă a dominaţiilor străine otomană şi feudală — i-a împiedicat a realiza unitatea, sudura spirituală şi morală a poporului. S-au ivit curînd disensiuni şi animozităţi între „regăţeni" şi „ardeleni", cu tenţinţe centrifugale.

Ţara era împărţită în partide antagoniste, care alterau la guvernare şi se acuzau reciproc de abuzuri şi corupţie.

Nu am avut norocul unui factor înţelept de stabilitate monarhică, pe deasupra partidelor, care să asigure şi să supravegheze moralitatea publică, ci dimpotrivă ne-a păscut blestemul unui rege dement şi asasin, care şi-a făcut o dogmă din **„divide et impera"**, din destrăbălare şi jaf. Mă refer la Carol II.

Acesta era climatul politic şi moral care ducea ţara la anarhie şi catastrofă.

Studenţimea a sesizat primejdia viitorului său şi al Patriei, tînără ca şi ea.

S-a ridicat la 10 decembrie 1922, a vorbit, a scris, a ieşit în stradă, a protestat conta corupţiei, abuzurilor, incompetenţei, a favoritismului, a goanei după îmbogăţire din avutul public, a trădării destinului naţional, a mentalităţii bolnave a guvernaţilor şi partidelor politice, a destrăbălării regale a propriei sale mizerii fizice, intelectuale şi morale şi a compromiterii viitorului său, a desagregării spirituale a naţiunii, a haosului care pîndeşte la orizont.

Protestele ei au deslănţuit ura tuturora şi organizaţia sa **„Generaţia de la "22"** a fost desfiinţată.

S-a ridicat din propria cenuşe a cutreierat ţara în lung şi în lat, chemîndu-i pe toţi la luptă.

Ţara a ascultat-o şi a urmat-o.

Spunea că nu se poate remedia situaţia cu oamenii vechi, ci trebuie prin stăruinţa şi educaţie creiat un om nou, care să nu cunoască frica, minciuna, nedreptatea, trădarea, mişelia, înbuibarea, exploatarea semenului, care să cultive adevărul, dreptatea, demnitatea, caracterul, omenia, iubirea de om şi de ţară cu preţul jertfei sale. Era **„Legiunea Arhanghelul :Mihail"**, dizolvată.

Împreună cu cei care au aderat a înfiinţat o altă organizaţie, spre a putea participa la viaţa politică a ţării **„Gruparea Corneliu Zelea Codreanu"**, dar a fost şi aceasta curînd dizolvată.

După o scurtă tăcere a înfiinţat „Garda de fier", desfiinţată şi ea la 10 decembrie 1933 de Primul Ministru liberal de atunci Gheorghe Duca. Conducătorii ei au fost arestaţi. Secretarul general Sterie Ciumeţi a fost împuşcat pe treptele Sediului iar Corneliu Codreanu era urmărit spre a fi asasinat. Profesorul univ. Nae Ionescu a scris în ziarul sau „Cuvîntul" un articol în care condamna actul abuziv al Guvernului şi conchidea ; „am intrat în domeniul imprevizibilului şi deci orice se poate întîmpla".

La 29 decembrie 1933 Primul Ministru a fost suprimat de Nicolae Constantinescu, Doru Belimace, şi Iancu Caranica, ca pedeapsă şi avertisment.

S-a făcut proces tuturor Şefilor legionari în frunte cu Corneliu Codreanu, Ion Mota, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, Nae Ionescu, Ion Banea, Radu Gyr şi mulţi alţii. Judeca Consiliul de război din Bucureşti prezidat de Generalul Ignat, Procuror fiind Generalul Constantin Petrovicescu, om de o desăvîrşită ţinută morală.

S-au făcut presiuni pentru condamnarea tuturor arestaţilor, dar au fost condamnaţi numai cei trei ; — Nicadorii — la munca silnică pe viaţă. **Au fost achitaţi toţi ceilalţi ca o confirmare a** necesităţii şi oportunităţii luptei lor.

Corneliu Codreanu a fost de la început Şeful acestei Mişcări. Împotriva lui s-au năpustit toţi duşmanii în frunte cu regele, care a pus la cale asasinarea lui prin mijloçirea lui Mihai Stelescu, pe care el îl crescuse şi-l făcuse deputat. Stelescu şi camarila regală pregătiseră otrava pe care trebuia să o dea un oarecare Cotea. Uneltirea a fost descoperită şi, ambii au fost iertaţi. Mişelia şi infamiile au continuat însă, ceiace a determinat pe Ion Caratanase şi echipa lui de 10 legionari să-l suprime, ca legitimă apărare a Şefului Mişcării şi prevenire a crimei plănuite. Echipa celor 10 s-a numit **„Decemviri"** şi au fost condamnaţi toţi ca şi **„Nicadorii"** la munca silnică pe viaţă.

S-a înfiinţat Partidul **„Totul pentru Ţară"**, al cărui Şef politic a fost numit **Generalul Cantacuzino-Grănicerul**, Şef spiritual rămînînd Căpitanul.

La 13 Decembrie a plecat în ajutorul Spaniei creştine, care se afla în război civil, echipa formată din **Ion Mota, Vasile Marin, Gheorghe Clime, Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu, Banica Dobre şi preotul Dumitrescu.** Echipa a fost condusă de Generalul Cantacuzino şi predată Generalului Franco, încredinţată apoi **Generalului Moscardo apărătorul Alcazarului.**

La 13 ianuarie 1937, la ora 5 după amiaza, au murit luptînd la Mahadahonda, loviţi de aceiaşi schije de obuz **Ion Mota şi Vasile Marin.**

Au fost aduşi în ţară de acelaşi viteaz şi bătrîn General Cantacuzino prin Italia şi Germania, cu onorurile cuvenite eroilor.

La 13 Februarie 1937 au fost înmormîntaţi la Casa Verde din Bucureşti cu participarea întregei populaţii a Capitalei, a mulţimei de ţărani şi muncitori veniţi cu trenuri speciale din tot cuprinsul ţării.

Prin mulţimea imensă a participanţilor, a ordinei perfecte, a tăcerii şi resemnării, a marelui număr de preoţi în odăjdii pe traseul de mai mulţi kilometri plecînd de la Biserica Ilie Gorgani, unde în faţa coşciugelor celor doi eroi, s-a luat superbul ş cumplitul legămînt al gradelor legionare — pînă la Casa Verde, convoiul mortuar, de o măreţie împărătească, a dobîndit nimbul şi valoarea unui simbol.

În fruntea convoiului păşea trist şi îngîndurat Căpitanul, pentru pierderea lui Ion Moţa, cea mai luminată şi curată minte a generaţiei, urmat de echipa celor reîntorşi din Spania în uniforma spaniolă de luptători, de preoţi, apoi de imensitatea cămăşilor verzi, care cînta fără întrerupere pe tot parcursul Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare. Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Cămăşi verzi făceau de o parte şi de alta garda coşciugelor de metal, în care veghea Moţa şi Marin. Ningea calm şi plin peste această procesiune ca o binecuvîntare albă care trecea misterul din istorie în eternitate.

Trăgeau clopotele tuturor bisericilor din Capitală şi din Ţară, într-o apoteoză de sublimă rugăciune.

Morţii au fost aduşi cu trenul, au coborît din Maramureş şi în toate gările prin care au trecut au fost întîmpinaţi de preoţi în odăjdii şi popor. La Sibiu însuşi Mitropolitul Ardealului cu un sobor de preoţi a oficiat o slujbă religioasă în faţa vagonului mortuar.

S-a deschis testamentul lui Moţa în care se spunea : „Am iubit pe Christos şi am mers fericit la moarte pentru el. Apoi, să faci măi Corneliu o ţară mîndră ca un soare şi ascultătoare de Dumnezeu" !

Inginerul Gheorghe Clime, devenit după moartea Generalului Cantacuzino Şeful Partidului Totul pentru Ţară, mi-a spus după întoarcerea din Spania că, ultimele cuvinte ale lui Moţa au fost ; **„Alecu şi Clime aveţi grijă de Căpitan".** — referindu-se la Alexandru Cantacuzino şi la el. —

Pierderea era mare ş durerea grea. Moartea lor a îndoliat pe cei mulţi şi a tulburat pe cei puţini.

(va urma)

Pentru mai tîrziu

La 21 martie 1991 am scris un mănunchi de mărturii asupra reeducării şi metodelor folosite în închisorile Ocnele Mari şi Aiud, la care fusesem supus eu însumi.

Le-am scris pentru că numai singur le-am cunoscut şi suportat în toată barbaria lor. Pînă atunci nu le spusesem nimănui şi nimeni nu a vorbit şi nu a scris despre ele.

Pentru caracterul lor monstruos, ucigaş şi definitoriu al acestei jumătăţi de veac comunist, sunt dator să le spun, spre luare aminte urmaşilor noştri din neam în neam.

Citiţi-le !

M-am gîndit azi, întorcîndu-mă în îndepărtata-mi tinereţe, că stau tot atît de tăinuite, necunoscute, preocupări şi activităţi care au împlinit personalitatea distinctă, singulară a generaţiei noastre după întîiul război mondial şi a noastră înşine.

Am găsit, deci, că am aceiaşi datorie de a vă spune ce mai ştiu din trecutul nostru legendar, spre a fi cunoscute şi a zidi.

Atît cît se poate spune azi.

Aveţi grijă , citiţi şi învăţaţi din ce a gîndit Căpitanul, om trimis de Dumnezeu, şi urmaşii lui întru credinţă şi luptă.

Noi nu am făcut politică, nu pentru că am fi dispreţuit-o ca inutilă, am făcut numai educaţie spirituală a omului, pregătindu-l pentru viaţa publică. Prigoanele sălbatice nu ne-au mai dat răgaz.

Iată-ne azi, după o viaţă de catacombe, gata să ne adresăm poporului bîntuit de nevoi şi calamităţi, să ne asculte şi dacă vrea să ne urmeze.

În concepţia noastră despre stat şi modul de organizare a societăţii, toţi cei cu dragoste de Ţară, de neamul nostru românesc şi creştin, de aici şi de peste mări şi ţări, suntem datori să luptăm, să jertfim pentru apărarea Patriei, cu acelaşi devotament şi iubire cu care preotul oficiază şi îşi apără biserica.

Fără ură şi părtinire.

X X X

Dragii mei, camarazi şi prieteni cunoscuţi şi necunoscuţi,

Acest strigăt cinstit şi dureros l-am lăsat la răspîntiile drumurilor pentru cunoaşterea adevărului, asupra a ceiace a însemnat şi a rămas „Legiunea Arhanghelul Mihail" şi derivatele ei, după atîtea desfiinţări.

Dumnezeu să vă apere şi să vă ajute !

Făgăraş
16 iulie 1991

Virgil Mateiaş

Şeful gării şi minerii

(Urmare din pagina 8)

gară !" Pericol mare, frica pe măsură. Normal de altfel, după ce bietul ceferist fusese informat că al său confrate (şef de gară Dumitru Motreanu) de la Ţinţăreni căpătase pumni zdraveni în figură şi nu mult a fost ca o rangă a ortacilor să-l adoarmă pe veci. Dl. Coica se urcă la etaj în a sa locuinţă (căci domiciliul dînsului se întîmplă să fie tocmai în corpul superior al clădirii gării). Cîţiva mineri intraseră deja în biroul de mişcare (de toţi au fost maxim 7-8), îşi puseseră de o cafea, mai butonau una alta, cînd unul vede o uşă întredeschisă : uşa ce ducea în apartamentul de sus. O porneşte deci pe scări. Simţindu-i prezenţa, şeful gării iese în afară, pe o balustradă lată de cca. 20 de centimetri, un fel de brîu din cărămidă ce înconjoară clădirea. Omul, deci, stătea lipit de perete pe partea sa exterioară, Din nefericire, tot ferindu-se astfel, o cărămidă a cedat şi omul a căzut de la înălţimea de 3-4 metri. Rezultatul : Fractură de picior şi cap spart. Intrigaţi de zgomotul căzăturii, minerii au dat buzna :

— Ce-i, ce s-a-ntîmplat ? — Păi, uite ce s-a-ntîmplat ! Mă nenorocii ! **— Păi, de ce ?** — Păi, uite, mă ferii de dvs, mă urcai pe scara asta aici si căzui d'acolo. De frică. **— Bine dom'le, dumneata om bătrîn să fugi de noi, dom'le ?** — Păi fug dom'le, că p'ăla l-aţi bătut, p'ăla la fel. Nouă ne spune să plecăm. **— Dom'le, noi n-avem nimic cu dvs. Noi cu ăia de la Bucureşti ...** — Da' cu şefu' de gară dela Craiova ce-aţi avut ?

După scurtul dialog s-a ajuns lesne la concordie. Trei mineri l-au ajutat să intre în birou şi să le facă legătura telefonică cu Petrosaniul. În vreme ce un ortac se chinuia cu telefonul, defect fireşte, sună RC-ul şi anunţă sosirea unui Diesel de la Craiova pentru remarcarea trenului pirat 2026.

P.S. În cadrul unui interviu acordat emisiunii „Pro Patria", dl. ministru al apărării, Nicolae Spiroiu afirma că şeful gării Cotofeni (al nostru om Nicolae Coica) fusese ţinut ostatec şi minerii ar fi ameninţat cu uciderea lui. Dacă nu ar fi vorba despre un ministru român, şi al apărării pe deasupra, aş spune simplu : ballverne.

BUMBEŞTI—LIVEZENI

MAGISTRALA BOLŞEVISMULUI ROMÂNESC

Imediat după ce a treia mineriadă s-a consumat, am aflat despre domnul inginer Ioan Mănucu, şeful secţiei I.F.T.E. 1 Craiova, şi, desigur, despre fapta lui : scoaterea de sub tensiune a tronsonului principal de cale ferată de pe magistrala Bumbeşti-Livezeni în cursul nopţii de 13 spre 14 iunie 1990. De altfel, în nr. 24 al „Gazetei de Vest“ (5.VII—12.VII.1990) am prezentat pe larg toate aceste evenimente. În premieră.

Iar pentru că ne-a fost dat să avem parte şi de a patra mineriadă, am crezut de cuviinţă, să reedităm periplul nostru pe magistrala bolşevică. Periplu ce începe la Craiova, de vorbă cu acelaşi domn inginer Mănucu, atunci destituit, acum repus în drepturi.

A-III-a mineriadă

de vorbă cu dl. inginer IOAN MĂNUCU şef de secţie la I.F.T.E. 1 CRAIOVA — destituit

— Eraţi de serviciu în 13 seara ? — Nu. Dar, de regulă, seara iau legătura cu dispeceratul, în eventualitatea în care ar apărea situaţii neprevăzute. **— Cine era dispecer de serviciu ?** — Ilie Avram. De la el am aflat cum că s-au pus la dispoziţia minerilor nişte trenuri pentru transportul la Bucureşti. Înaintea meciului de fotbal, urmărisem la TV scenele violente din Capitală. Mi-am dat aunci seama că plecarea minerilor la Bucureşti ar putea conduce la un război civil. **— Cum aţi reacţionat ?** — I-am spus dispecerului că vin imediat la gară. **— Cînd aţi ajuns ?** — La nouă fără un sfert. **— Apoi ?** — Apoi am luat legătura cu directorul regional. Acesta nu putea să stea de vorbă cu noi, fiind ocupat cu o altă convorbire telefonică. I-am solicitat celui de la cabinet ca, deîndată ce se eliberează, să ia legătura cu mine la dispecer. Intrînd în coloana de R.C., am constatat introducerea în circulaţie a trenurilor 242 al doilea şi al treilea, cu mineri, pentru Bucureşti. **— La ce oră ?** — Înainte de 20,50. Atunci trebuiau să plece din Petroşani. — **Ce aţi întreprins ?** — Forţat de timp, la 20,50 i-am solicitat dispeceratului să întrerupă tensiunea între Lainici şi Valea Sadului. **— Acesta s-a conformat ?** — Nu. A refuzat executarea ordinului. Moment în care eu am preluat comanda operativă. **— Cum ?** — Instrucţional, cu înscriere în condică. Conform procedurii de rigoare. Personal, am deschis contactul scoţînd tensiunea de pe tronson. În plus, am blocat şi instalaţia de telecomandă astfel încît să nu mai poată fi manevrată pentru repunerea sub tensiune. Am comunicat la organul de circulaţie că linia de contact e scoasă de sub tensiune pentru trenurile cu mineri, la bătaie, la Bucureşti. Chiar aşa m-am exprimat. **— Care a fost reacţia superiorilor dvs. ?** — După vreo cinci — zece minute, directorul regional mi-a ordonat să repun linia sub tensiune. I-am replicat că o voi repune numai după ce el va anula circulaţia celor două trenuri. **— A fost de acord ?** — Nu. A refuzat. În această situaţie, tensiunea a rămas scoasă **— Trenurile respective, ce regim aveau ?** — Erau trenuri suplimentare, speciale, cu antemergătoare, cu tracţiune electrică. În conformitate cu instrucţiunile căilor ferate, pentru admiterea circulaţiei lor, trebuia cerută, cu două ore înainte, aprobarea organului DEF (Dispeceratul Energetic Feroviar). Adică a dispecerului de serviciu. Lucru care nu s-a făcut. **— Să înţeleg că astfel a fost încălcat regulamentul ?** — Da. Formal, cele două trenuri circulau ilegal. **— Deci, din punct de vedere instrucţional, trenurile circulau ilegal ?** — Întocmai. **— Cum şi cînd au apărut presiunile asupra persoanei dvs. ?** — Practic imediat. În seara respectivă, după 22,30, directorul regional s-a prezentat la dispecer împreună cu colonelul de poliţie Turturică, cu procurorul Dimon şi cu o suită de poliţişti. **— Cam cîţi poliţişti ?** — Vreo trei. Toţi cu grade. **— Ofiţeri ?** — Da. Toţi erau ofiţeri. **— Ce căutau acolo ?** — Din punct de vedere administrativ nu aveau ce căuta. — **Cum s-au manifestat ?** — Au încercat o uşoară timorare asupra mea. Pe col. Turturică l-am întrebat clar : „Ce funcţie îndepliniţi la gară ?“ **— Ce v-a răspuns ?** — A continuat să mă timoreze. Repeta fără succes : „Eu sînt colonelul Turturică ! Eu sînt colonelul Turturică !“ Şi ce dacă. I-am repetat şi eu întrebarea mea : „Ce funcţie îndeplineşti dumneata la gară, între mine şi director, sau sub mine : acar, manevrant, frînar ? Du-te dom'le şi lasă-mă în pace !“. Cam aceeaşi discuţie s-a purtat şi cu procurorul Dimon — organ legal care, sesizînd această situaţie, el trebuia să oprească trenurile.

— A propos, din cîte îmi amintesc, dvs. aţi fost destituit vreme de şase luni tocmai pentru că aţi încercat să-i opriţi pe mineri în iunie trecut. Necazul acesta, nişte oameni vi l-au făcut, nu ? — Bineînţeles, oamenii securităţii din Regională : directorul Goşa şi directorul regional Dobre.

— Acum au reacţionat în vreun anume fel ? — Da. Ei au trecut pe poziţia mea de anul trecut, pentru care m-au destituit atunci. Acum făceau alt joc. Bănuiesc că ştiau ce va urma la Bucureşti : bătaia cu guvernul. Noi nu ştiam nimic. De astă dată, în Bucureşti nu se întîmpla nimic. Minerii se duceau acolo ca să se întîmple ceva. **— Atunci ce rost avea obstrucţia dacă totuşi trebuiau să ajungă acolo ?** — Păi fiecare îşi făcea jocul. Este falsă ideea că foamea te ridică să mergi la Bucureşti. Nimeni nu contestă greva de la Petroşani. Dar ea trebuia rezolvată acolo. Guvernul ar fi căzut oricum. Era în curs de cădere. Şi fără venirea minerilor. Existau diverse variante. Iar, în final, s-a ales cea minerească. **— De către cine ?** — Ştiu eu ?... Forţele oculte ?... — **Dvs., dacă eraţi aici, le-aţi fi tăiat curentul ?** — Da. În esenţă, deplasarea minerilor la Bucureşti are tocmai acelaşi caracter ca şi pe 14—15 iunie '90. Din punct de vedere al transportului ne confruntăm cu una şi aceeaşi situaţie. **— Deci, ceea ce eu încă nu am înţeles, C.F.R.-ul nu putea să-i blocheze nicicum ?** — Cum să nu-i blocheze ? Nu circulă trenul şi gata. **— Şi de ce n-a făcut-o ?** — Păi sub aspectul că... sub presiunea minerilor. **— Asta-i povestea !** — Ei, acum... Din cînd în cînd s-au mai introdus garniturile necesare. Oricum, puterea avea nevoie de mineriadă sub două aspecte : 1. lichidarea guvernului Roman ; 2. destinderea tensiunii de toamnă printr-o diversiune, prin generarea unei tensiuni suplimentare, sub control. Cînd ea a depăşit puţin elementul de con-

• ÎN BUCUREŞTI NU SE ÎNTÎMPLĂ NIMIC • MINERII SE DUCEAU LA BUCUREŞTI CA SĂ SE ÎNTÎMPLE CEVA •

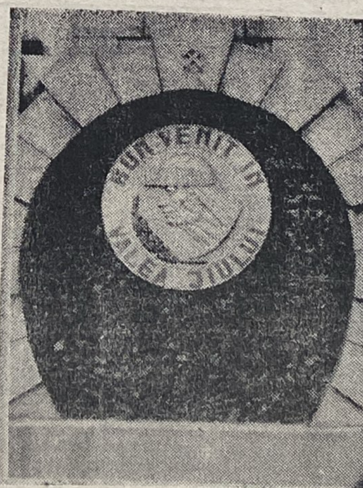
A-IV-a mineriadă

DE VORBĂ CU DL. ING. IOAN MĂNUCU, ŞEF SECŢIE LA I.F.T.E. 1 CRAIOVA, REPUS ÎN DREPTURI

— De data aceasta aţi fost implicat în transportul minerilor ? — Nu. Nici măcar nu mă aflam în Craiova. Dar după cîte văd, nici n-ar fi fost nevoie. Acum, cei de la minister mi-au copiat metoda. **— Cum aşa ?** — În seara de 25 sept., pe la orele 23 au fost decuplate liniile de 110 kV ce alimentau staţiile de tracţiune pe segmentul Petroşani—Craiova. — **La cererea cui ?** — La cererea ministerului transporturilor. De astă dată au ordonat-o ei. De aceea spun că m-au copiat pe mine. — **Totuşi, minerii au procurat Diesele şi au continuat să meargă nestingheriţi...** — Această situaţie s-a creat cu minimul ajutor al Căilor Ferate. Vreau să spun că C.F.R. nu se pot dispensa de faptul că nu i-au dus nici de data asta la Bucureşti. **— Doriţi să precizaţi ?** — Da. Trenul sau stă sau circulă. El nu poate circula sub efectul forţei, în afară de regulament. Dar se pare că trebuia să circule. Acei oameni trebuiau să ajungă acolo. Era necesar. Nu ştiu pentru cine, dar asta era. Astfel se prezenta organizarea... **— Ce organizare ?** — Ca să plece dintr-un foc 10 000 de oameni la Bucureşti, aşa, hodoronc tronc, era nevoie de cineva care să-i coordoneze, să-i adune, să-i scoată, să le povestească ş.a.m.d

(Continuare în

FLATLAND (sau ŢARA NETEDĂ)

E cam opt seara. Trecem printre primele
roşani. Becurile de pe la geamuri găuresc m
În spate — linia Bumbeşti-Livezeni, terasan
zeci de metri, ziduri în munţi, tunel după
1948, minerul de piatră de la intrarea în oraş.

Restaurantul Dacia Boutique e plin la ora
de ţării mai găseşti cafea şi un suc verde-g
vizorul din colţul sălii tocmai vorbeşte d
F.S.N. de Petroşani. „Din ce guvern îi ?“ „
sene.“ Şi omul dă grav din cap, semn că ş
ştie, apoi mai ia o înghiţitură. Radu Ceon
ceva despre o dictatură de fier. „Ai văzut,
plează instantaneu cel de la masa de alătu
trist încheie, firesc, cu o nouă bombiţă ungu
e cel scontat : „Ce zici ?, ai dracu“. Lîngă m
pun încă trei aliniaţi, cu faţa la televizorul c
săm noi pe Cosma. Îmi iau ciocanu' şi din
scot de acolo.“ „Taci din gură, uită-te acolo.“
n-are chef de vorbă. Prietenul lui vrea să-şi
dar nu apucă. „Şi pe tine să nu te-aud.“
domle, nu ştie ce zice“. „Nu-l lăsăm noi pe C
se uită la noi, mişcăm capetele în semn de
nu sau nimic. „Scoateţi voi pe naiba.“ **Cei d**
se ia la bătaie. Îi potoleşte mustăciosul
„Asta cine-i ?“ „Marţian“, **spun eu,** „E Voica
zice cineva pe care nici nu-l văd.

„Îi prinde pe toţi şi îi bagă în puşcărie,
şi anul trecut. S-or dus, i-or bătut pe studen
şi-or ras mustăţile să nu-i cunoască. Da tot îi
lăsăm pe Cosma.“ „Taci, mă boule.“

Vorbeşte ministrul de interne. Partizanul
ridică, îşi agită pumnii spre ecran. Revine şi
gară. Îi dăm. „E deştept, domnule“ îmi spun
„Asta te-nvîrte cum vrea el“. **Vine rîndul**
merge ciripelu şi la ăsta“. „Nu-l arestează
„Taci, mă, hai acasă“.

Plecăm şi noi. Birtul se închide în urma n
trecut o zi.

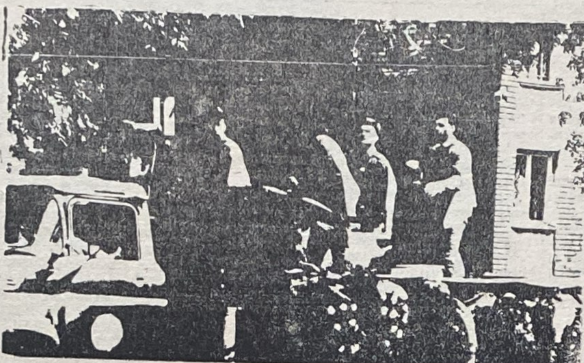
GABRI

Apelul unui părinte disperat

În timp ce-mi povesteşte omul din faţa mea îşi freacă continuu mîinile crăpate şi pline de bătături. S-a săturat de bătut la porţi închise. Viaţa singurului său fiu s-a dus, iar el a rămas să-şi plîngă singur necazul.

„Sînt **Sandu Constantin** din Timişoara, str. Musicescu nr. 4, ap. 4 telefon 58532. Fiul nostru sold. fruntaş **Sandu Sorin-Viorel** a murit în timpul satisfacerii stagiului militar în condiţii neclare.

În data de 5.05.1990 am primit o telegramă de la unitatea militară din Băneasa jud. Constanţa, care ne-a anunţat că fiul nostru a suferit un accident foarte grav. De acelaşi lucru am fost anunţaţi telefonic şi de către medicul unităţii, lt. maj. **Mihai Virgiliu.** Ne-am deplasat de urgenţă la Constanţa. În gară am fost întîmpinaţi de către medicul unităţii, care ne-a informat că fiul nostru a căzut într-o carieră de piatră în drum de la pichetul Carvani spre batalionul de grăniceri de la Băneasa. Lucrul mi s-a părut suspect şi am întrebat dacă nu cumva fusese bătut. Medicul mi-a declarat că acest lucru este total exclus, deoarece el i-a dat primul ajutor şi i-a degajat căile respiratorii şi nu a constatat acest lucru. Am mers împreună la Spitalul Judeţean, eu, soţia şi fratele meu Sandu Gheorghe. Am fost conduşi la fiul nostru care era în comă la reanimare. La chemările noastre a reacţionat strîngînd palma mamei între corp şi braţ, respiraţia i s-a accelerat iar ochii îi jucau sub pleoape. Medicul Mihai Virgiliu ne-a spus că este conştient de prezenţa noastră şi ne-a rugat să părăsim salonul ca să nu-i agravăm starea. Între timp o asistentă i-a administrat un ser în flaconul de perfuzie. Cerînd relaţii în plus, acesta ne-a declarat: **„Analizele sînt bune dar nu i s-a făcut nici o radiografie, cu toate că medicul şef pe garnizoană mi-a cerut acest lucru, deoarece este netransportabil. Este accidentat la cap şi are fracturate cîteva vertebre cervicale. A căzut în carieră de la aproximativ 18—20 de metri.“**

La început ni s-a spus că ar fi fost singur, dar ulterior am aflat de la garda de onoare care l-a însoţit pînă la Timişoara că a mai fost împreună cu un caporal. Din relatările acestora accidentul s-a produs astfel: în data de 3.05.1990 orele 18 s-a deplasat de la pichet împreună cu caporalul spre batalion, pentru a-şi ridica ordinul de serviciu ca să plece în permisie. Caporalul a ajuns la unitate pe la orele 19,30 dar fiul nostru nu. Pe data de 4.05.1990 dimineaţa l-au găsit oamenii de la carieră în comă. Cu o maşină l-au transportat la batalionul de la Băneasa de unde a fost preluat de către medicul Mihai Virgiliu.

Deşi în data de 5.05.1990 cînd am ajuns ni s-a promis un bilet permanent ca să putem sta cu el, ulterior medicul şi-a retras promisiunea invocînd tot felul de pretexte pentru a nu ne mai putea apropia de Sorin. Cu mare greutate soţia mea a reuşit în noaptea din 6 spre 7.05 să rămînă cu el. Pe la orele 4—5 dimineaţa asistenta a luat cearşaful cu care era acoperit să-l ude, fiul nostru avînd febră mare. În acest timp soţia mea l-a verificat amănunţit şi a rămas surprinsă că nu avea nici măcar o zgîrietură în afară de faptul că era bandajat la cap şi i se pusese un corset din ghips. Dimineaţa am fost îndepărtaţi din spital şi n-am reuşit să-l mai vedem. Am luat legătura cu medicul Mihai Virgiliu şi l-am întrebat de ce nu intervine să-i salveze viaţa. Acesta mi-a răspuns: **„Dacă va supravieţui pînă marţi 8.05.1990, voi încerca să-l salvez“.** În dimineaţa zilei de 8.05. fiul nostru a murit, pe la orele 3. După deces, medicul ne-a înmînat ochelarii fiului nostru absolut intacţi şi care au fost găsiţi la 1 m—1,5 m de el. Mi se pare tare curios să te rostogoleşti de la 20 de metri, să nu ai nici o zgîrietură şi să-ţi mai rămînă şi ochelarii întregi lîngă tine. Printre actele găsite asupra lui era şi o listă de produse pe care trebuia să le aducă la înapoiere din permisie semnată de un oarecare căpitan sau caporal Gînză Daniel.

În luna februarie Sorin a fost acasă, era în concediu medical de 5 zile ca să-şi repare ochelarii, dar nu mai era copilul vesel pe care îl ştiam. Era tăcut şi nu spunea nimic din cele văzute sau trăite în armată. La înapoiere ne-a rugat să-i facem un pachet cu ziare din Timişoara ca să le arate şi colegilor lui care este realitatea la Timişoara. Sorin a fost încorporat în octombrie 1989 la Giurgiu iar în 18.12.1989 o parte din timişoreni au fost mutaţi la Constanţa din cauza Revoluţiei. Aici a stat pînă în 26.01.1990 după care a fost mutat la pichetul Carvan. În timpul Revoluţiei Sorin a făcut de pază în portul Constanţa dar a refuzat să ne povestească cum a fost.

Cînd fiul nostru a fost adus acasă, am deschis coşciugul şi, spre mirarea noastră avea o lovitură la tîmpla stîngă care în nici un caz nu era datorată de lovirea cu vreo piatră, ci mai curînd lovirii cu un corp lat cum ar fi o pafta sau un pat de armă. Pe restul corpului nu prezenta urme de cădere. Aceste constatări mi-au întărit convingerea că a fost lovit de către cineva şi lăsat să moară în carieră.

Rezultatele cercetării morţii fiului nostru se află în dosarul 191/P/1990 de la Procuratura Militară Constanţa dar noi nu am avut acces la el. Ni s-a comunicat doar concluzia: **„Nimeni nu este vinovat de moartea fiului dumneavoastră. Moartea lui a survenit în urma căderii de la mare înălţime, prin lovirea de corpuri dure“.**

După înmormîntare au apărut doi fotoreporteri însoţiţi de o translatoare, unul din RFG şi altul din Anglia care au fotografiat mormîntul şi tot au întrebat cum a murit, etc. Este interesant de ştiut cum au fost atît de informaţi — data, ora, locul, — pentru că nu s-a făcut o publicitate deosebită. I s-a anunţat moartea şi atît. Valiza lui a fost spartă şi i s-au furat fotografiile şi ce acte a mai avut.“

Adrese utile celor care vor să ne ajute în descoperirea adevărului.

1) Lt. maj. **Mihai Virgiliu**, str. Dobrogea nr. 35 A Constanţa.

2) Plt. adj. **Voicu Ion**, str. Arcaşului nr. 3 bl. FA 8, sc. A, ap. 2, Constanţa.

3) Plt. **Covaci Virgil**, str. Soveja nr. 87, bl. D R 28, sc. C, ap. 35 Constanţa.

Subofiţerii au făcut parte din garda de onoare care l-a însoţit pe ultimul drum. De asemeni rugăm pe cei care l-auocuusen rirt C ajcp ca cei care l-au cunoscut, colegii săi de armată, să ne contacteze dacă ne pot da o cît de mică informaţie.

GEO NEGREŞ

P.S. De aproape două săptămîni, dl. Sandu tot primeşte telefoane să se prezinte la Procuratura Militară în legătură cu moartea fiului său. Persoana nu şi-a declinat identitatea. Dl. Sandu s-a prezentat la Procuratura Militară Timişoara de unde a aflat că nici Procuratura Timişoara, nici Procuratura Constanţa nu l-a solicitat. O a treia persoană — o voce de femeie se pare că vrea să-l intimideze şi să nu mai continue acţiunea. Oare cine o fi?

„PENIXUL” DOMNULUI COLONEL SOMEŞAN

M-am întrebat încă de la primele articole publicate de col.-ul în rezervă Someşan Ioan în „Renaşterea bănăţeană“ cine-o fi acest ipochimen? Pe ţiitoarea rubricii „Onor cuvîntului dumneavoastră“, unde se produce isterizant-patriotic S. (r.) I., o cunosc însă prea bine şi am certitudinea că nu mi-ar fi dezvăluit identitatea pornograficului ei corespondent. Doamna Eleonora V. P. (nu-i dau numele de dragul lui Vasile, bărbatu-său) cunoştea bine, de pe vremea odiosului importanţa păstrării secretului de serviciu... Aşa că, am renunţat la oarece cercetări, deşi calomniaţii la grămadă de Moş Kalaşnikov făceau tot felul de presupuneri incitante: ba că acesta ar fi ex-ofiţer de la Secu, ba că a fost C.I.-st, ba că, de fapt, e un ziarist ex-activist şi romancier de trei lei şi-o varză creaţă, etc... Presupuneri doar. Pînă cînd nu mi-a căzut în mînă „România Mare“ din Oradea, pe numele ei conspirativ „Penix“. Şi m-am cutremurat: col.-ul (rez.) Someşan Ioan e o biată prostituată baldîră care-şi rotunjeşte pensia primită de pe vremea cînd bătea transfugii arestaţi la graniţă! Asta e, şi nimic mai mult! Şi această tîrfă de duzină, îşi permite să mă acuze de trădarea intereselor naţionale, găsind, halucinant, că aş fi în slujba serviciilor iredentismului maghiar, eu şi fostul meu redactor-şef adjunct, dl. Ovidiu Guleş al cărui patriotism e mai evident decît însăşi existenţa fizică a colonelului Someşan.

Dar ce-l doare pe individul care încearcă să ne spurce în „Penixul“ din Oradea? Faptul că în numărul 52 al „Gazetei de Vest“ s-a publicat un material preluat din „Baricada“ şi-n care un ofiţer CADA relata despre cadre D.I.I.A. prezente în 17—22 decembrie 1989 la Timişoara. S. (r.) I. nu vrea să recunoască existenţa în oraş a unor trupe speciale aflate în „dotarea“ Armatei Române. Şi totuşi, acestea au fost prezente, au investigat chiar starea de spirit a lucrătorilor de la anumite întreprinderi (vezi „ELBA“), au raportat superiorilor şi au fost luate de către aceştia măsuri în consecinţă. Lucru recunoscut azi chiar de către cei care le-au condus pe vremea lui Ceauşescu şi a lui Milea, fără a mai face nimeni din aceasta un capăt de ţară. Mai ales că dl. general (rez.) Victor Atanasie Stănculescu a declarat sub prestare de jurămînt în timpul „Procesului“: „La Timişoara a tras Armata, Securitatea şi Miliţia“. **Dacă un fost ministru al M.Ap.N. spune acest lucru, cu atît mai mult atitudinea col.-lului Someşan Ioan stîrneşte nedumerire şi nu face decît să aţîţe spiritele împotriva a ceea ce are sănătos şi brav Armata Română, mai ales acum cînd ne ar fi putut paşte pericolul unor acţiuni politice neaşteptate din partea unor generali şi colonei cu musca pe căciulă de aproape doi ani, uitînd aceştia că au şi ei copii şi părinţi...**

Dar nu acesta e lucrul care ne îngrijorează cel mai tare, fiindcă România nu e o ţară bananieră şi nu s-a născut încă un nou mareşal Antonescu. Someşan în rezervă face diversiune iar diversiunea în aceste momente istorice nu-i altceva decît trădare de ţară! Individul susţine că ex-căpitanul Judele Constantin, cel care a ocupat Inspectoratul de Miliţie în decembrie 1989, a căutat cu înfrigurare în arhivele Securităţii Timiş taman dosarul pastorului Laszlo Tökes ca să-l ascundă. Nu l-a găsit. În schimb, a dat peste cel al lui ... George Şerban! Hai să fim serioşi, toaşe col., că nu sîntem copii de trupă ca să ne dai ţîţă de la gamelă! Păi, cine era George Şerban în 22 decembrie 1989? Nimeni! Un om obişnuit, dezorientat şi el ca noi toţi şi fără veleităţi politice. Abia din ianuarie 1990 dl. Şerban îşi ia rolul în serios şi organizează „Societatea Timişoara“. **Şi probabil asta doare pe unii ca Someşan Ioan, ziarist, securist sau ce alt drac roşu o fi fost el înainte. Acesta ar fi un aspect al problemei. Un altul, mult mai grav: S. (r.) I. vrea, de fapt, să-l apere pe Judele! Dar ştie o primărie întreagă despre faptul că fostul căpitan M.Ap.N. avea o cameră şi un seif în incinta Primăriei unde a strîns atîtea mărturii şi dovezi despre evenimentele din 16—30 decembrie 1989, de s-au cocoşat rafturile de fier ale seifului. Dovadă că n-a plecat în Anglia cu mîna goală e tocmai publicarea în „The European“ din martie 1991 a unui fotodocument despre „teroriştii“ care au acţionat în perioada de după 22 decembrie '89. În Anglia şi nu în Belgia, unde se află, de fapt, Dan Mîndrilă, maistore Someşan! Aşa că întrebarea firească: de ce-l aperi pe Judele, col.-ule Someşan? De ce? Cui serveşte? Sau, mai precis, 'cui serveşti dumneata?**

Şi închei. De o laşitate tipică pentru un bătrîn caftangiu de recruţi, nu îndrăzneşte să ne atace acasă, în „Renaşterea“ care-i publică de obicei inepţiile. O face în „deplasare“! O ia cu pluta prostiei pe Criş, ajunge la Oradea Mare şi ne spurcă în „Penixul“ securităţii locale. Sau dl. George Boieru ştie că cine ridică sabia de sabie va pieri şi l-a alungat, pur şi simplu, pe oligofren să-şi verse umorile departe de curata noastră Timişoara? Să dea Dumnezeu aşa să fie, şi de aceea ne miră cum de concitadinul nostru, acelaşi George Boieru, publică la numai două săptămîni după Someşan Ioan în acelaşi „Penix“ în care mînjeşte acesta din urmă. Nu-i bine George, nu-i bine, că sîntem mulţi şi proşti...

DINU BARBU

P.S. Deşi aveam posibilitatea să public acest răspuns în „Dialog liberal“, nu am dorit să abuzez de calitatea pe care o am în redacţia acestei publicaţii pentru a tranşa o dispută cu un diversionist plătit, fantomaticul col. în rezervă Someşan Ioan Iuda, un reziduu al bravei Armate Române dacă a putut totuşi exista aşa ceva, fie măcar şi într-o companie dintr-un batalion disciplinar.

l gării

minerii

grupaj realizat de OVIDIU GULEŞ

(Urmare din pagina 7)

IEL ROTARIU

BUMBEŞTI—LIVEZENI

MAGISTRALA BOLŞEVISMULUI ROMÂNESC

Imediat după ce a treia mineriadă s-a consumat, am aflat despre domnul inginer Ioan Mănucu, şeful secţiei I.F.T.E. 1 Craiova, şi, desigur, despre fapta lui: scoaterea de sub tensiune a tronsonului principal de cale ferată de pe magistrala Bumbeşti-Livezeni în cursul nopţii de 13 spre 14 iunie 1990. De altfel, în nr. 24 al „Gazetei de Vest" (5.VII—12.VII.1990) am prezentat pe larg toate aceste evenimente. În premieră.

Iar pentru că ne-a fost dat să avem parte şi de a patra mineriadă, am crezut de cuviinţă, să reedităm periplul nostru pe magistrala bolşevică. Periplu ce începe la Craiova, de vorbă cu acelaşi domn inginer Mănucu, atunci destituit, acum repus în drepturi.

A-III-a mineriadă

de vorbă cu dl. inginer IOAN MĂNUCU şef de secţie la I.F.T.E. 1 CRAIOVA — destituit

— **Eraţi de serviciu în 13 seara?** — Nu. Dar, de regulă, seara iau legătura cu dispeceratul, în eventualitatea în care ar apărea situaţii neprevăzute. — **Cine era dispecer de serviciu?** — Ilie Avram. De la el am aflat cum că s-au pus la dispoziţia minerilor nişte trenuri pentru transportul la Bucureşti. Înaintea meciului de fotbal, urmărisem la TV scenele violente din Capitală. Mi-am dat atunci seama că plecarea minerilor la Bucureşti ar putea conduce la un război civil. — **Cum aţi reacţionat?** — I-am spus dispecerului că vin imediat la gară. — **Cînd aţi ajuns?** — La nouă fără un sfert. — **Apoi?** — Apoi am luat legătura cu directorul regional. Acesta nu putea să stea de vorbă cu noi, fiind ocupat cu o altă convorbire telefonică. I-am solicitat celui de la cabinet ca, deîndată ce se eliberează, să ia legătura cu mine la dispecer. Intrînd în coloana de R.C., am constatat introducerea în circulaţie a trenurilor 247 al doilea şi al treilea, cu mineri, pentru Bucureşti. — **La ce oră?** — Înainte de 20,30. Atunci trebuiau să plece din Petroşani. — **Ce aţi întreprins?** — Forţat de timp, la 20,50 i-am solicitat dispeceratului să întrerupă tensiunea între Lainici şi Valea Sadului. — **Acesta s-a conformat?** — Nu. A refuzat executarea ordinului. Moment în care eu am preluat comanda operativă. — **Cum?** — Instrucţional, cu înscriere în condică. Conform procedurii de rigoare. Personal, am deschis contactul scoţînd tensiunea de pe tronson. În plus, am blocat şi instalaţia de telecomandă astfel încît să nu mai poată fi manevrată pentru repunerea sub tensiune. Am comunicat la organul de circulaţie că linia de contact e scoasă de sub tensiune pentru trenurile cu mineri, la bătaie, la Bucureşti. Chiar aşa m-am exprimat. — **Care a fost reacţia superiorilor dvs.?** — După vreo cinci — zece minute, directorul regional mi-a ordonat să repun linia sub tensiune. I-am replicat că o voi repune numai după ce el va anula circulaţia celor două trenuri. — **A fost de acord?** — Nu. A refuzat. În această situaţie, tensiunea a rămas scoasă. — **Trenurile respective, ce regim aveau?** — Erau trenuri suplimentare, speciale, cu antemergătoare, cu tracţiune electrică. În conformitate cu instrucţiunile căilor ferate, pentru admiterea circulaţiei lor, trebuia cerută, cu două ore înainte, aprobarea organului DEF (Dispeceratul Energetic Feroviar). Adică a dispecerului de serviciu. Lucru care nu s-a făcut. — **Să înţeleg că astfel a fost încălcat regulamentul?** — Da. Formal, cele două trenuri circulau ilegal. — **Deci, din punct de vedere instrucţional, trenurile circulau ilegal?** — Întocmai. — **Cum şi cînd au apărut presiunile asupra persoanei dvs.?** — Practic imediat. În seara respectivă, după 22,30, directorul regional s-a prezentat la dispecer împreună cu colonelul de poliţie Turturică, cu procurorul Dimon şi cu o suită de poliţişti. — **Cam cîţi poliţişti?** — Vreo trei. Toţi cu grade. — **Ofiţeri?** — Da. Toţi erau ofiţeri. — **Ce căutau acolo?** — Din punct de vedere administrativ nu aveau ce căuta. — **Cum s-au manifestat?** — Au încercat o uşoară timorare asupra mea. Pe col. Turturică l-am întrebat clar: „Ce funcţie îndepliniţi la gară?" — **Ce v-a răspuns?** — A continuat să mă timoreze. Repeta fără succes: „Eu sînt colonelul Turturică! Eu sînt colonelul Turturică!" Şi ce dacă. I-am repetat şi eu întrebarea mea: „Ce funcţie îndeplineşti dumneata la gară, între mine şi director, sau sub mine: acar, manevrant, frînar? Du-te dom'le şi lasă-mă în pace!". Cam aceeaşi discuţie s-a purtat şi cu procurorul Dimon — organ legal care, sesizînd această situaţie, el trebuia să oprească trenurile.

● ÎN BUCUREŞTI NU SE ÎNTÎMPLA NIMIC ● MINERII SE DUCEAU LA BUCUREŞTI CA SĂ SE ÎNTÎMPLE CEVA ●

sau circulă. El nu poate circula sub efectul forţei, în afară de regulament. Dar se pare că trebuia să circule. Acei oameni trebuiau să ajungă acolo. Era necesar. Nu ştiu pentru cine, dar asta era. Astfel se prezenta organizarea... — **Ce organizare?** — Ca să plece dintr-un foc 10 000 de oameni la Bucureşti, aşa, hodoronc tronc, era nevoie de cineva care să-i coordoneze, să-i adune, să-i scoată, să le povestească ş.a.m.d.

— **A propos, din cîte îmi amintesc, dvs. aţi fost destituit vreme de şase luni tocmai pentru că aţi încercat să-i opriţi pe mineri în iunie trecut. Necazul acesta, nişte oameni vi l-au făcut, nu?** — Bineînţeles, oamenii securităţii din Regională: directorul Goşa şi directorul regional Dobre. — **Acum au reacţionat în vreun anume fel?** — Da. Ei au trecut pe poziţia mea de anul trecut, pentru care m-au destituit atunci. Acum făceau alt joc. Bănuiesc că ştiau ce va urma la Bucureşti: bătaia cu guvernul. Noi nu ştiam nimic. De astă dată, în Bucureşti nu se întîmpla nimic. Minerii se duceau acolo ca să se întîmple ceva. — **Atunci ce rost avea obstrucţia dacă totuşi trebuiau să ajungă acolo?** — Păi fiecare îşi făcea jocul. Este falsă ideea că foamea te ridică să mergi la Bucureşti. Nimeni nu contestă greva de la Petroşani. Dar ea trebuia rezolvată acolo. Guvernul ar fi căzut oricum. Era în curs de cădere. Şi fără venirea minerilor. Existau diverse variante. Iar, în final, s-a ales cea minerească. — **De către cine?** — Ştiu eu?... Forţele oculte?... — **Dvs., dacă eraţi aici, le-aţi fi tăiat curentul?** — Da. În esenţă, deplasarea minerilor la Bucureşti are tocmai acelaşi caracter ca şi pe 14—15 iunie '90. Din punct de vedere al transportului ne confruntăm cu una şi aceeaşi situaţie. — **Deci, ceea ce eu încă nu am înţeles, C.F.R.-ul nu putea să-i blocheze nicicum?** — Cum să nu-i blocheze? Nu circulă trenul şi gata. — **Şi de ce n-a făcut-o?** — Păi sub aspectul că... sub presiunea minerilor. — **Asta-i povestea!** — Ei, acum... Din cînd în cînd s-au mai introdus garniturile necesare. Oricum, puterea avea nevoie de mineriadă sub două aspecte: 1. lichidarea guvernului Roman; 2. destinderea tensiunii de toamnă printr-o diversiune, prin generarea unei tensiuni suplimentare, sub control. Cînd ea a depăşit puţin elementul de control, atunci a apărut armata... — **La urma urmei, de ce nu i-au oprit în defileu? De ce tocmai în Craiova? Poate că intra în scenariu: geamuri sparte, violenţă etc.** — **Cît despre stoparea definitivă şi returnarea trenurilor pirat?** — În calitatea profesională pe care o am, afirm că dacă C.F.R.-ul ar fi dorit cu adevărat oprirea sub orice formă a trenurilor cu mineri (subliniez, exclusiv încărcate cu mineri; cu călători şi mineri la un loc a fost doar unul, primul: 244, atît) o putea face. Chiar cu riscul sacrificării personalului de tren. Dar una e să sacrifici un personal de tren şi alta să sacrifici un tren întreg. E falsă ideea că, vezi Doamne, circulau cu toporul deasupra. Îi pui pe ăla să conducă! Să lase jos toporul şi să conducă trenul! Ar fi o prostie să credem că ăla nu înţelege. Minerul ştie ce înseamnă regiement. Şi în mină e ca la C.F.R., există norme precise, care nu se încalcă cu nici un chip. — **Deci, cine l-ar fi putut opri pe mineri?** — De la ministru şi pînă la acar. Aici avem de a face cu o indisciplină repetată de sus pînă jos. I-ai adus în ianuarie, în februarie, în iunie şi acum. Le-ai dat calea. Astfel, lucrînd nedisciplinat în ianuarie, în februarie, în iunie, poţi lucra la fel şi acum şi oricînd. Mai cu seamă dacă indisciplina devine sarcină...

Şeful gării şi minerii

În gară la Coţofeni stăm de vorbă cu şeful instituţiei, dl. Nicolae Goica. Omul, cu piciorul în ghips şi capul spart, ne istoriseşte păţania lui din noaptea de 25 septembrie a.c. Este puţin speriat. Mult mai speriat a fost însă cînd operatorul RC (Regulator Circulaţiei) din Craiova i-a transmis să execute comanda de trecere şi să fugă să se ascundă că vine trenul cu minieri. Trenul cu pricina era **personalul 2026,** deturnat din Petroşani. Şeful şi cu impiegatul s-au refugiat degrabă într-un vagon de marfă, tras pe o linie moartă. Acolo au aşteptat preţ de vreo două ore. N-au văzut nimic trecînd. Pe urmă îşi dădură seama că tensiunea fusese scoasă iar balaurul stătea în faţa semnalului de la intrarea în staţie. Revenit în biroul de mişcare, dl. Coica primeşte mesajul radio de la mecanicul ostatec de pe locomotiva trenului 2026: **„Nişte mineri au luat-o pe jos, spre**

grupaj realizat de
OVIDIU GULEŞ

(Continuare în pagina 7)

A-IV-a mineriadă

DE VORBĂ CU DL. ING. IOAN MĂNUCU, ŞEF SECŢIE LA I.F.T.E. 1 CRAIOVA, REPUS ÎN DREPTURI

— **De data aceasta aţi fost implicat în transportul minerilor?** — Nu. Nici măcar nu mă aflam în Craiova. Dar după cîte văd, nici n-ar fi fost nevoie. Acum, cei de la minister mi-au copiat metoda. — **Cum aşa?** — În seara de 25 sept., pe la orele 22 au fost decuplate liniile de 110 kV ce alimentau staţiile de tracţiune pe segmentul Petroşani—Craiova. — **La cererea cui?** — La cererea ministerului transporturilor. De astă dată au ordonat-o ei. De aceea spun că m-au copiat pe mine. — **Totuşi, minerii au procurat Diesele şi au continuat să meargă nestingheriţi...** — Această situaţie s-a creat cu minimul ajutor al Căilor Ferate. Vreau să spun că C.F.R. nu se pot dispensa de faptul că nu i-au dus nici de data asta la Bucureşti. — **Doriţi să precizaţi?** — Da. Trenul sau stă

FLATLAND (sau ŢARA NETEDĂ)

E cam opt seara. Trecem printre primele blocuri din Petroşani. Becurile de pe la geamuri găuresc mute întunericul. În spate — linia Bumbeşti-Livezeni, terasamente înalte de zeci de metri, ziduri în munţi, tunel după tunel, P.M.R. 1948, minerul de piatră de la intrarea în oraş.

Restaurantul Dacia Boutique e plin la ora asta. În afară de ţării mai găseşti cafea şi un suc verde-gălbui. La televizorul din colţul sălii tocmai vorbeşte doamna deputat F.S.N. de Petroşani. „Din ce guvern îi?" „Partid. Din fesene." **Şi omul dă grav din cap, semn că ştie doamna ce ştie, apoi mai ia o înghiţitură. Radu Ceontea pomeneşte ceva despre o dictatură de fier. „Ai văzut, legionarii.", cuplează instantaneu cel de la masa de alături. Ilustrul vătrist încheie, firesc, cu o nouă bombiţă ungurească. Efectul e cel scontat: „Ce zici?, ai dracu". Lîngă masa noastră se** pun încă trei aliniaţi, cu faţa la televizorul color. „Nu-l lăsăm noi pe Cosma. Îmi iau cioeanu' şi dinamita şi tot îl scot de acolo." „Taci din gură, uită-te acolo." **Cel de la geam n-are chef de vorbă. Prietenul lui vrea să-şi deschidă gura, dar nu apucă.** „Şi pe tine să nu te-aud.", „Asta-i beat domle, nu ştie ce zice". „Nu-l lăsăm noi pe Cosma" — **omul se uită la noi, mişcăm capetele în semn de răspuns: da, nu sau nimic.** „Scoateţi voi pe naiba." **Cei doi sînt gata să se ia la bătaie. Îi potoleşte mustăciosul de lîngă mine.** „Asta cine-i?" „Marţian", **spun eu.** „E Voican", **mă contrazice cineva pe care nici nu-l văd.**

„Îi prinde pe toţi şi îi bagă în puşcărie. Aşa or făcut şi anul trecut. S-or dus, l-or bătut pe studenţi şi pe urmă şi-or ras mustăţile să nu-i cunoască. Da tot îi găsesc." „Nu-l lăsăm pe Cosma." „Taci, mă boule."

Vorbeşte ministrul de interne. Partizanul lui Cosma se ridică, îşi agită pumnii spre ecran. Revine şi ne cere o ţigară. Îi dăm. „E deştept, domnule" **îmi spune mustăciosul.** „Asta te-nvîrte cum vrea el". **Vine rîndul S.R.I.-ului.** „Îi merge ciripelu şi la ăsta". „Nu-l aresteazä el pe Cosma.", „Taci, mă, hai acasă".

Plecăm şi noi. Birtul se închide în urma noastră. A mai trecut o zi.

GABRIEL ROTARIU

Apelul unui părinte disperat

În timp ce-mi povesteşte omul din faţa mea îşi freacă continuu mîinile crăpate şi pline de bătături. S-a săturat de bătut la porţi închise. Viaţa singurului său fiu s-a dus, iar el a rămas să-şi plîngă singur necazul.

„Sînt **Sandu Constantin** din Timişoara, str. Musicescu nr. 4, ap. 4 telefon 58532. Fiul nostru sold. fruntaş **Sandu Sorin-Viorel** a murit în timpul satisfacerii stagiului militar în condiţii neclare.

În data de 5.05.1990 am primit o telegramă de la unitatea militară din Băneasa jud. Constanţa, care ne-a anunţat că fiul nostru a suferit un accident foarte grav. De acelaşi lucru am fost anunţaţi telefonic şi de către medicul unităţii, lt. maj. **Mihai Virgiliu.** Ne-am deplasat de urgenţă la Constanţa. În gară am fost întîmpinaţi de către medicul unităţii, care ne-a informat că fiul nostru a căzut într-o carieră de piatră în drum de la pichetul Carvani spre batalionul de grăniceri de la Băneasa. Lucrul mi s-a părut suspect şi am întrebat dacă nu cumva fusese bătut. Medicul mi-a declarat că acest lucru este total exclus, deoarece el i-a dat primul ajutor şi i-a degajat căile respiratorii şi nu a constatat acest lucru. Am mers împreună la Spitalul Judeţean, eu, soţia şi fratele meu Sandu Gheorghe. Am fost conduşi la fiul nostru care era în comă la reanimare. La chemările noastre a reacţionat strîngînd palma mamei între corp şi braţ, respiraţia i s-a accelerat iar ochii îi jucau sub pleoape. Medicul Mihai Virgiliu ne-a spus că este conştient de prezenţa noastră şi ne-a rugat să părăsim salonul ca să nu-i agravăm starea. Între timp o asistentă i-a administrat un ser în flaconul de perfuzie. Cerînd relaţii în plus, acesta ne-a declarat: **„Analizele sînt bune dar nu i s-a făcut nici o radiografie, cu toate că medicul şef pe garnizoană mi-a cerut acest lucru, deoarece este netransportabil. Este accidentat la cap şi are fracturate cîteva vertebre cervicale. A căzut în carieră de la aproximativ 18—20 de metri."**

La început ni s-a spus că ar fi fost singur, dar ulterior am aflat de la garda de onoare care l-a însoţit pînă la Timişoara că a mai fost împreună cu un caporal. Din relatările acestora accidentul s-a produs astfel: în data de 3.05.1990 orele 18 s-a deplasat de la pichet împreună cu caporalul spre batalion, pentru a-şi ridica ordinul de serviciu ca să plece în permisie. Caporalul a ajuns la unitate pe la orele 19.30 dar fiul nostru nu. Pe data de 4.05.1990 dimineaţa l-au găsit oamenii de la carieră în comă. Cu o maşină l-au transportat la batalionul de la Băneasa de unde a fost preluat de către medicul Mihai Virgiliu.

Deşi în data de 5.05.1990 cînd am ajuns ni s-a promis un bilet permanent ca să putem sta cu el, ulterior medicul şi-a retras promisiunea invocînd tot felul de pretexte pentru a nu ne mai putea apropia de Sorin. Cu mare greutate soţia mea a reuşit în noaptea din 6 spre 7.05 să rămînă cu el. Pe la orele 4—5 dimineaţa asistenta a luat cearşaful cu care era acoperit să-l ude, fiul nostru avînd febră mare. În acest timp soţia mea l-a verificat amănunţit şi a rămas surprinsă că nu avea nici măcar o zgîrietură în afară de faptul că era bandajat la cap şi i se pusese un corset din ghips. Dimineaţa am fost îndepărtaţi din spital şi n-am reuşit să-l mai vedem. Am luat legătura cu medicul Mihai Virgiliu şi l-am întrebat de ce nu intervine să-i salveze viaţa. Acesta mi-a răspuns: **„Dacă va supravieţui pînă marţi 8.05.1990, voi încerca să-l salvez".** În dimineaţa zilei de 8.05, fiul nostru a murit, pe la orele 3. După deces, medicul ne-a înmînat ochelarii fiului nostru absolut intacţi şi care au fost găsiţi la 1 m—1,5 m de el. Mi se pare tare curios să te rostogoleşti de la 20 de metri, să nu ai nici o zgîrietură şi să-ţi mai rămînă şi ochelarii întregi lîngă tine. Printre actele găsite asupra lui era şi o listă de produse pe care trebuia să le aducă la înapoiere din permisie semnată de un oarecare căpitan sau caporal Gînță Daniel.

În luna februarie Sorin a fost acasă, era în convalescenţă medical de 5 zile ca să-şi repare ochelarii, dar nu mai era copilul vesel pe care îl ştiam. Era tăcut şi nu spunea nimic din cele văzute sau trăite în armată. La înapoiere ne-a rugat să-i facem un pachet cu ziare din Timişoara ca să le arate şi colegilor lui care este realitatea la Timişoara. Sorin a fost încorporat în octombrie 1989 la Giurgiu iar în 18.12.1989 o parte din timişoreni au fost mutaţi la Constanţa din cauza Revoluţiei. Aici a stat pînă în 26.01.1990 după care a fost mutat la pichetul Carvan. În timpul Revoluţiei Sorin a făcut de pază în portul Constanţa dar a refuzat să ne povestească cum a fost.

Cînd fiul nostru a fost adus acasă, am deschis coşciugul şi, spre mirarea noastră avea o lovitură la tîmpla stîngă care în nici un caz nu era datorată de lovirea cu vreo piatră, ci mai curînd lovirii cu un corp lat cum ar fi o pafta sau un pat de armă. Pe restul corpului nu prezenta urme de cădere. Aceste constatări mi-au întărit convingerea că a fost lovit de către cineva şi lăsat să moară în carieră.

Rezultatele cercetării morţii fiului nostru se află în dosarul 191/P/1990 de la Procuratura Militară Constanţa dar noi nu am avut acces la el. Ni s-a comunicat doar concluzia: **„Nimeni nu este vinovat de moartea fiului dumneavoastră. Moartea lui a survenit în urma căderii de la mare înălţime, prin lovirea de corpuri dure".**

După înmormîntare au apărut doi fotoreporteri însoţiţi de o translatoare, unul din RFG şi altul din Anglia care au fotografiat mormîntul şi tot au întrebat cum a murit, etc. Este interesant de ştiut cum au fost atît de informaţi — data, ora, locul, — pentru că nu s-a făcut o publicitate deosebită. I s-a anunţat moartea şi atît. Valiza lui a fost spartă şi i s-au furat fotografiile şi ce acte a mai avut."

Adrese utile celor care vor să ne ajute în descoperirea adevărului:

1) Lt. maj. **Mihai Virgiliu,** str. Dobrogea nr. 35 A Constanţa.

2) Plt. adj. **Voicu Ion,** str. Arcaşului nr. 3 bl. FA 8, sc. A, ap. 2, Constanţa.

3) Plt. **Covaci Virgil,** str. Soveja nr. 87, bl. D.R.28, sc. C, ap. 33 Constanţa.

Subofiţerii au făcut parte din garda de onoare care l-a însoţit pe ultimul drum. De asemeni rugăm pe cei care l-au cunoscut, colegii săi de armată, să ne contacteze dacă ne pot da o cît de mică informaţie.

GEO NEGREŞ

P.S. De aproape două săptămîni, dl. Sandu tot primeşte telefoane să se prezinte la Procuratura Militară în legătură cu moartea fiului său. Persoana nu şi-a declinat identitatea. Dl. Sandu s-a prezentat la Procuratura Militară Timişoara de unde a aflat că nici Procuratura Timişoara, nici Procuratura Constanţa nu l-a solicitat. O a treia persoană — o voce de femeie se pare că vrea să-l intimideze şi să nu mai continue acţiunea. Oare cine o fi?

„PENIXUL" DOMNULUI COLONEL SOMEŞAN

M-am întrebat încă de la primele articole publicate de col.-ul în rezervă Someşan Ioan în „Renaşterea bănăţeană" cine-o fi acest ipochimen? Pe ţiitoarea rubricii „Onor cuvîntului dumneavoastră", unde se produce isterizant-patriotic S. (r.) I., o cunosc însă prea bine şi am certitudinea că nu mi-ar fi dezvăluit identitatea pornograficului ei corespondent. Doamna Eleonora V. P. (nu-i dau numele de dragul lui Vasile, bărbatu-său) cunoştea bine, de pe vremea odiosului importanţa păstrării secretului de serviciu... Aşa că, am renunţat la oarece cercetări, deşi calomniaţii la grămadă de Moş Kalaşnikov făceau tot felul de presupuneri incitante: ba că acesta ar fi ex-ofiţer de la Secu, ba că a fost C.I.-st, ba că, de fapt, e un ziarist ex-activist şi romancier de trei lei şi-o varză creaţă, etc... Presupuneri doar. Pînă cînd nu mi-a căzut în mînă „România Mare" din Oradea, pe numele ei conspirativ „Penix". Şi m-am cutremurat: col.-ul (rez.) Someşan Ioan e o biată prostituată baldîră care-şi rotunjeşte pensia primită de pe vremea cînd bătea transfugii arestaţi la graniţă! Asta e, şi nimic mai mult! Şi această tîrfă de duzină, îşi permite să mă acuze de trădarea intereselor naţionale, găsind, halucinant, că aş fi în slujba serviciilor iredentismului maghiar, cu şi fostul meu redactor-şef adjunct, dl. Ovidiu Guleş al cărui patriotism e mai evident decît însăşi existenţa fizică a colonelului Someşan.

Dar ce-l doare pe individul care încearcă să ne spurce în „Penixul" din Oradea? Faptul că în numărul 52 al „Gazetei de Vest" s-a publicat un material preluat din „Baricada" şi-n care un ofiţer CADA relata despre cadre D.I.I.A. prezente în 17—22 decembrie 1989 la Timişoara. S. (r.) I. nu vrea să recunoască existenţa în oraş a unor trupe speciale aflate în „dotarea" Armatei Române. Şi totuşi, acestea au fost prezente, au investigat chiar starea de spirit a lucrătorilor de la anumite întreprinderi (vezi „ELBA"), au raportat superiorilor şi au fost luate de către aceştia măsuri în consecinţă. Lucru recunoscut azi chiar de către cei care le-au condus pe vremea lui Ceauşescu şi a lui Milea, fără a mai face nimeni din aceasta un capăt de ţară. Mai ales că dl. general (rez.) Victor Atanasie Stănculescu a declarat sub prestare de jurămînt în timpul „Procesului": „La Timişoara a tras Armata, Securitatea şi Miliţia". Dacă un fost ministru al M.Ap.N. spune acest lucru, cu atît mai mult atitudinea col.-lului Someşan Ioan stîrneşte nedumerire şi nu face decît să aţiţe spiritele împotriva a ceea ce are sănătos şi brav Armata Română, mai ales acum cînd ne ar fi putut paşte pericolul unor acţiuni politice neaşteptate din partea unor generali şi coloneı cu musca pe căciulă de aproape doi ani, uitînd aceştia că au şi ei copii şi părinţi...

Dar nu acesta e lucrul care ne îngrijorează cel mai tare, fiindcă România nu e o ţară bananieră şi nu s-a născut încă un nou mareşal Antonescu. Someşan în rezervă face diversiune iar diversiunea în aceste momente istorice nu-i altceva decît trădare de ţară! Individul susţine că ex-căpitanul Judele Constantin, cel care a ocupat Inspectoratul de Miliţie în decembrie 1989, a căutat cu înfrigurare în arhivele Securităţii Timiş taman dosarul pastorului Laszlo Tőkes ca să-l ascundă. Nu l-a găsit. În schimb, a dat peste cel al lui ... George Şerban! Hai să fim serioşi, tonşe col., că nu sîntem copii de trupă ca să ne dai ţîţă de la gamelă! Păi, cine era George Şerban în 22 decembrie 1989? Nimeni! Un om obişnuit, dezorientat şi el ca noi toţi şi fără veleităţi politice. Abia din ianuarie 1990 dl. Şerban îşi ia rolul în serios şi organizează „Societatea Timişoara". Şi probabil asta doare pe unii ca Someşan Ioan, ziarist, securist sau ce alt drac roşu o fi fost el înainte. Acesta ar fi un aspect al problemei. Un altul, mult mai grav: S. (r.) I. vrea, de fapt, să-l apere pe Judele! Dar ştie o primărie întreagă despre faptul că fostul căpitan M.Ap.N. avea o cameră şi un seif în incinta Primăriei unde a strîns atîtea mărturii şi dovezi despre evenimentele din 16—30 decembrie 1989, de s-au cocoşat rafturile de fier ale seifului. Dovadă că n-a plecat în Anglia cu mîna goală e tocmai publicarea în „The European" din martie 1991 a unui fotodocument despre „teroriştii" care au acţionat în perioada de după 22 decembrie '89. În Anglia şi nu în Belgia, unde se află, de fapt, Dan Mîndrilă, maistore Someşan! Aşa că întrebarea firească: de ce-l aperi pe Judele, col.-ule Someşan? De ce? Cui serveşte? Sau, mai precis, cui serveşti dumneata?

Şi închei. De o laşitate tipică pentru un bătrîn caftangiu de recruţi, nu îndrăzneşte să ne atace acasă, în „Renaşterea" care-i publică de obicei inepţiile. O face în „deplasare"! O ia cu pluta prostiei pe Criş, ajunge la Oradea Mare şi ne spurcă în „Penixul" securităţii locale. Sau dl. George Boieru ştie că cine ridică sabia de sabie va pieri şi l-a alungat, pur şi simplu, pe oligofren să-şi verse umorile departe de curata noastră Timişoara? Să dea Dumnezeu aşa să fie, şi de aceea ne miră cum de concitadinul nostru, acelaşi George Boieru, publică la numai două săptămîni după Someşan Ioan în acelaşi „Penix" în care minjeşte acesta din urmă. Nu-i bine George, nu-i bine, că sîntem mulţi şi proşti...

DINU BARBU

P.S. Deşi aveam posibilitatea să public acest răspuns în „Dialog liberal", nu am dorit să abuzez de calitatea pe care o am în redacţia acestei publicaţii pentru a tranşa o dispută cu un diversionist plătit, fantomaticul col. în rezervă Someşan Ioan Iuda, un reziduu al bravei Armate Române dacă a putut totuşi exista aşa ceva, fie măcar şi într-o companie dintr-un batalion disciplinar.

• ARHIVA SECRETĂ •

GÂNDIREA

ANUL XIX, NR. 8, OCTOMBRIE 1940

Nichifor CRAINIC

REVOLUȚIA LEGIONARĂ

Ziua de 6 Septembrie 1940 e deopotrivă culminația unui dezastru și începutul mântuirii.

Dezastrul național care stă în sluțirea monstruoasă a conturului aproape rotund, pe care îl avea statul nostru, a culminat, — dacă se poate spune astfel, — în prăbușirea fostului Rege. Lucrul s'a întâmplat fulgerător. Au fost de ajuns, pentru aceasta, brațele oțelite de voința unui General, care a sgâlțâit tronul, ca pe un pom în toamnă, în care ar fi rămas un singur fruct răscopt. A fost ceva atât de firesc și de necesar încât n'a surprins pe nimeni. Regele țării nu e o cucuvea pe casă, pândind a pradă și cobind a soartă rea, ci șoimul ager, care stă cu ochii țintă pe hotare. Între Rege și hotar e o legătură insolubilă. Unul se păstrează prin celalt. Unul se prăbușește prin cellalt. Hotarul rupt, care a zdrobit inima românească, a dezgolit nevrednicia paznicului. Destinul unui neam, pus astfel în joc, nu cunoaște și nu trebue să cunoască nici o crutare.

Să nu pară nimănui curios că vorbim astfel, noi, cari l-am susținut, chiar după ce ne-a svârlit în temniță și ne-a socotit zece ani otreapă de șters ghetele. Există două feluri de a-l fi susținut în timpul domniei. Unul e acela de a-i fi măgulit și speculat profundele slăbiciuni, cu cinismul celor mai mizerabile calcule de profit. Altul e acela de a-i fi ambiționat și stimulat calitățile, în sensul monarhului ideal cum l-ai fi dorit să fie. Întâiul fel aparține politicienilor, cari s'au făcut cu du..mul complicii fărădelegilor de sus și, prin urmare, deopotrivă responsabili de dezastrul pe care îl trăim. Al doilea fel ne aparține nouă, celor cari fără să închidem ochii în fața slăbiciunilor, am pus în scrisul nostru, toată voința de îndreptare și toate elementele scoase din istoria națională, pe care le-am fi vrut și le avem încarnate în monarhul țării. Schimbați numele propriu în tot ce-am scris și veți descoperi că nu e vorba de o persoană, ci de monarhul permanent pe plan ideal, așa cum ni-l închipuim, ca o binecuvântare pentru România. Doctrina noastră e aceea a monarhiei ortodoxe, cum ni se lămurește ea din istorie, și nu putem concepe un stat românesc cu caracter de continuitate, de perenitate, fără această osatură a spiritualității tradiționale. Misiunea unui scriitor cu asemenea convingeri e să încerce să convertească însăși persoana în care se încadrează monarhul, la această doctrină. Se poate, uneori, să realizezi paradoxul de a fi mai monarhist decât Regele însuși. Și aceasta nu e însă în nici un caz spre desonoarea ta, chiar dacă isteții speculanti ai slăbiciunilor regale, te-ar socoti drept un naiv. Preferăm naivitatea de a susține un principiu salvator de stat, în această vreme de groasnice dărâmări politice, deșteptăciunii de a nu vedea din istorie decât partea transformabilă în bacnotele unei casete personale

Cu fostul Rege, s'a prăbușit un regim artificial prea cunoscut astăzi ca să întârziem asupra lui. Mi-a fost dat să fiu ministru în scurtul interval de tranziție dela o lume care murea, la alta care se năștea, — chemat de bună seamă din supremă desnădeide, ca și ceilalți colegi; căci altfel nu s'ar putea explica prezența noastră într'un asemenea moment dramatic. Îmi dau perfect seama de situația tronului și, în rarele dar lungile audiențe, pe care le-am avut, nu am ascuns nimic din ceeace mă frământă. Am spus răspicat că regimul, care durase doi ani și jumătate dela voatrea Constituției din 1938 a fost un simplu **simulacru hibrid**, pentrucă nu a făcut altceva decât să descifreze și să compromită ideile de dreapta cu oameni de stânga; să caricaturizeze doctrine și credințe cu politicieni fără nici o doctrină și fără nici o credință. Se părea că e convins și îmi da dreptate. Era însă un om, care una vorbea și alta făcea. La propunerea că nu există altă soluție decât chemarea fără rezervă a tineretului la guvern, singur în în stare să salveze tronul, fiindcă ar aduce cu el aderența fierbinte a unei țări nenorocite, a pregetat.

Să fi fost oare stânjenirea morală, care te oprește să ceri ajutorul unor oameni până eri prigoniți fără limită și ai căror camarazi fuseseră împușcați la zid? Nu. Sunt destule pilde elocvente că nu asemenea scrupul îl împiedica. Dar nici obiecțiunea des repetată că tineretul nu are experiența guvernării nu am crezut-o adevărată. Sunt convins că aceeace îl oprea era neîncrederea în lealitatea acestui tineret, deși auzise atâtea declarații sincere de credință. Această pregetare, această neîncredere i-a fost fatală. Și e mai bine așa. Îndrăsneala unui General, sincronizată cu strada verde, a pus capăt unui regim de tiranie asiatică.

Nu știu dacă neamul nostru a mai trăit cândva, în același timp, cu același sentiment al reînvierii, ca în aceste zile. Să vezi cum una după alta, mândrele noastre provincii se rup din trupul statului, smulse de șuvoaie vrășmașe și înecate din nou în robie; să auzi rând pe rând strigătul de revoltă și chemarea în ajutor a celor patru milioane de frați căzuți în ghearele din care abia scăpaseră acum douăzeci și doi de ani; să citești groaza zilei pe fețele sutelor de mii de refugiați; să știi căminurile sfărâmate în două și în trei; să asculți **dincolo** chiotul de bucurie al tuturor dușmanilor neamului tău; și în toată această vreme, să vezi armata țării cu brațul încremenit pe arma mută și statul întreg cu călușul în gură, — iată chinuri trăite, ale înjosnirii, față de care cele închipute pe seama iadului sunt firave fantome. Un fior de sfârșit apocaliptic cutremura țara cu sufletul spânzurat pe prăpastia desnădejdii. Mizeria morală sta gata să descompună această societate bătută de toate blestemele lumii.

Dar în clipa cea mai grozavă, când nimeni nu mai aștepta de nicăieri nimic, o minune a sfâșiat besnele, a închis prăpăstiile și a zguduit sufletele: tineretul Gărzii de Fier a reapărut, umplând pustiul cu vigoarea și cîntecul lui. S'a întâmplat atunci un lucru cu desăvârșire neobicinuit: țara, care bocea de moarte, a isbucnit a doua zi în larmă de viață. Trecerea, repede ca în vis, a fost dela stingere la înviere.

Oricare ar fi fost atitudinea democraților față de această mișcare, ei trebue să-și recunoască în fata erupției de tinerețe și nădeide, propria lor incapacitate de a îmbărbăta o țară, după ce au dus-o la ruină. Oricare ar fi fost atitudinea celorlalți naționaliști, cari s'au crezut în concurență permanentă cu legionarii, ei trebue să închine steagurile în fața celor cari au biruit prin tăria de a îndura și de a crede. Suprimați, prin absurd, fenomenul legionar de azi și gestul revoluționar al Generalului Ion Antonescu, care i-a dat accentul culminant, și veți vedea că altă forță morală n'ar fi existat, în stare să lecuiască desnădejdea noastră a tuturor. O primăvară de viață revărsată peste un cimitir de visuri glorioase. Firește, o mișcare tânără, care începe un capitol nou în politica de stat, are nevoe de un imens credit moral. Dar ceeace se poate spune cu siguranță, încă de pe acum, este că ea a realizat minunea de a ne face să credem și să sperăm chiar în mijlocul tragediei românismului. Pentru ceasul de față, aceasta este enorm de mult.

Țara e azi ca împăratul din basm: nu poate să plângă cu amîndoi ochii; nu poate să râdă cu ei amândoi. Plânge cu unul pentru ceeace a pierdut; râde cu cellalt pentru ceeace a cîștigat. Durerea dezastrului se întretae în inima ei cu semnul reparației. Pentru cine trăește în afara ritmului acestuia lăuntric, bucuria triumfului legionar serbat în manifestații de o disciplină uluitor de spontană și în cântece voinicești aduse din legenda codrilor, poate să însă că tinerii aceștia, cari abia de-au putut îmbrăca o bluz* verde, vin din viziunile unde au stat ascunși, din temnitele unde au zăcut din exilul în străinătăți, din marele doliu al mormintelor camarazilor lor. În ochii lor încă triști e bucuria celor cari supraviețuiesc. Nimeni nu are dreptul s'o mustre — dacă ar avea curajul! — fiindcă toti poartă vinovăția de a fi vrut s'o ucidă. România democrată, România tiraniei asiatice, e singura țară din Europa, care a crezut că poate trăi ucigîndu-și tineretul. Între crimele ei, cea mai odioasă și fără pereche în istorie, este aceea de a fi încercat să-și asasineze viitorul propriu, împușcînd pe tineri și expunîndu-le cadavrele la răspântiile satelor și orașelor îngrozite. Dacă vârsta îngerilor e copilăria, tinerețea e vârsta arhanghelilor. Și momentul acela de sadică profanare a tinereții, de hâdă batjocoritoare a morților e ultima treaptă a bestialității la care se poate cobori făptura umană. Dacă există un Dumnezeu în cer, el n'a putut să îndure neispășită o astfel de crimă. Iar pedeapsa lui a căzut ca un munte de piatră prăvălită din slavă peste țara care a fost în stare să îngăduie această crimă. Pedeapsa e a noastră a tuturor; bucuria că supraviețuiesc e numai a tinerilor acestora, goniți ca de un vânat sălbatec, ani dearândul, de întregul aparat al statului, în nepăsarea unui popor întreg. Să plângă și să bocească oricine în această țară! Singuri tinerii aceștia au privileguit de a se bucura, — nu după voia oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu, care i-a făcut să birue moartea sadică.

Ei sânt astăzi stăpânii guvernului.

Și trebuie să ajungă mâine stăpânii țării.

Stăpânirea țării se obține în două feluri: stîlcindu-i vigoarea și paralizîndu-i sufletul, sau incendiind acest suflet cu entuziasmul credinței și încordându-i vigoarea ca un grumaz de taur. Împotriva complicatei și pompoasei șandramale, având ca singură temere teroarea polițienească, tinerii au năvălit cu cântecul pe buze. Cântecul e semnul sufletului pe care l-au desrobit. Au început-o bine. Toate simulacrele spulberate într'o singură zi stau dovadă că nimic nu se poate clădi împotriva sufletului. Numai învolburarea lui ciclonică, tumultuoasă, poate da viață nouă acestui pustiu politic rămas pe urma fostei tiranii. Problema stăpînirii legionare a României nu e mai întâi una de organizare, ci una de cucerire totală a adeverenței sufletești. Cu spiritul incandescent al poporului, poți săvârși orice minuni voești, de organizare, de zidire, de triumuri războinice, când va veni ceasul. E foarte adevărat că lucrul cel mai greu pentru o a stârni și de a păstra entuziasmul colectiv. Un popor ca al nostru a fost obicinuit să rămână pasiv față de trebile publice și să aștepte miracolele eșind din mâneca ministrului. Taina cea mare a regimului legionar se va adeveri în convingerea, pe care va sti s'o înfigă în orice creier, că miracolele nu ies din mâneca ministerială, ci din voința creatoare a întregulu popor. Afară de aceasta, firea de azi a Românului e de o plasticitate capricioasă, de o mobilitate uimitoare între două atitudini extreme și — de ce să n'o spunem? — de o dureroasă inconsistență morală. Ultimii ani de viață publică ne-au dat spectacolul stâncilor lichefiate în mocirlă, al cerbiciilor încovoiate ca lumânărelele muiate în căldură, și al unei lașități ce părea că devenise o zestre națională. Această pastă sufletească inconștientă își poate căpăta o structură statornică numai dacă noul regim va sti s'o pătrundă cu tăria caracterului.

Cu alte cuvinte, problema aderenței colective la opera regimului e o problemă de educație legionară, de legionarizare a țării. Sporul nou, pe care l-a adus Corneliu Codreanu în viața politică, nu stă în idei, pentrucă idei poate avea oricine, ci într'o cruntă disciplină diametral opusă desordinei democratice în mijlocul căreia apărea. O disciplină ale cărei elemente esențiale sunt două: renunțarea la sine și creația în folosul neamului.

În viața lui proprie, renunțarea la sine a mers până la sacrificiul suprem. „Ori învingem, ori murim“ nu e numai un refren de cântec legionar, ci însuș principiul acestei mișcări, care, în afară de aceea a lui Avram Iancu, e singura cu adevărat revoluționară din istoria noastră. Revoluționarismul zăcea în firea întemeietorului ei. Ne-am cunoscut deaproape, ne-am iubit și soarta a făcut să ne și detestăm, dar ceeace n-am încetat să prețuiesc la el, este îndrăzneala unică de a-și fi așezat existența la extrema limită de sus, unde nu este altă posibilitate decât biruința sau moartea. Din această psihologie personală și extremistă s'a născut disciplina legionară. Era el, care se voia repetat în fiecare camarad de luptă. Pe când trăia, voința aceasta putea să aibă aparența unui egocentrism. Moartea lui, care e un sacrificiu, consfințește această disciplină și o ridică la prestigiul unei școli a eroismului moral.

Oricât ar preamări istoricii revoluțiile politice, ele sunt în majoritate bande de asasini organizați pentru cucerirea privilegiilor, pe care alții le dețin. Sunt nespus de rare cazurile când o revoluție vine în numele eroismului moral. Garda de Fier n'a pregătit revoluția ca pe o simplă lovitură de stat, ci s'a transformat pe sine, în oa-

(Continuare în pag. 2)

De vorbă cu PETRE ȚUȚEA

● Nici fascismul și nici național socialismul n-aveau caracter religios ● Mussolini i-a dat un ultimatum lui Dumnezeu ● Cuzismul e fundamental antisemit, legionarismul nu ● Iorga a detestat Mișcarea Legionară ● La început a fost de acord cu ea, dar pe urmă a întors-o ● Iar legionarii au greșit că au asasinat un om mare ● Crima trebuie trecută pe seama unor indivizi fanatici ● Eu nu discut pe schema : stînga, centru, dreapta ●

H.S. Credeți că mai prezintă la ora actuală Garda de Fier un pericol pentru România ?

P.Ț. Nu mai prezintă pentru că dreapta europeană a pierit.

H.S. Cei care agită această problemă acuză foarte mult existența în Occident, în special în Spania, a unor foști legionari.

P.Ț. Bine da' acuma extremele, cele două, sînt cam compromise. Ambele. Și extrema dreaptă și extrema stîngă. Acuma ideea care începe să prindă cheag e ideea de echilibru social. Orice extremă rupe echilibrul social.

H.S. Am citit de curînd o carte a lui Ion Caraion tipărită la München, în Editura „Ion Dumitru" și care se numește „Insectele tovarășului Hitler", carte în care autorul face următoarea afirmație : dreapta, respectiv extrema dreaptă, a apărut în replică, ca o reacție imediată, directă la apariția extremei stîngi.

P.Ț. Așa a și fost. Nu apărea extrema dreaptă fără extrema stîngă, că n-avea motivație. A trebuit să se nască un echilibru.

H.S. Ion Caraion afirmă că și pe plan filosofic materialismul modern a precedat ideile care au servit ca punct de plecare în construirea ideologiilor extremei drepte. De exemplu Marx și respectiv Engels au precedat pe Nietzsche și respectiv Spengler.

P.Ț. Da, este adevărat.

H.S. Dvs. ați trăit în perioada interbelică și ați cunoscut care a fost peisajul politic. Cum ați caracteriza apariția extremei drepte la noi sub forma „Legiunii Arhanghelului Mihail" ?

P.Ț. A fost o reacțiune firească la o stîngă ce amenința cu invazia influentei nefaste rusești.

H.S L-ați cunoscut personal pe Corneliu Codreanu ?

P.Ț. L-am cunoscut.

H.S. Ce fel de om era ?

P.Ț. Era o personalitate ! Personalitatea e un ins care influențează ambianța prin simpla lui forță harismatică ; un om cu har. Nu e nevoie să fie savant ca să aibă har. Și Codreanu a avut acest har că a făcut o mișcare puternică. Nu se poate spune că Mișcarea legionară n-a fost puternică ! N-a avut rezultate pozitive fiindcă extremitățile sînt greu suportabile. Nici fascismul italian n-a durat, nici național-socialismul german n-a durat. Deosebirea dintre fascism, național-socialism și Mișcarea legionară este aspectul fundamental religios al Mișcării legionare, religios creștin, ceea ce nu era cazul nici la fasciști și nici la național-socialiști. Erau laicizanți și fasciștii și național-socialiștii.

H.S. Considerați acesta ca fiind un atu, un argument favorabil Mișcării legionare ?

P.Ț. Dvs. în ce eră trăiți acum ?

H.S. În era creștină !

P.Ț. Era creștină ! E superioară Mișcarea că s-a situat înlăuntrul evoluției firești a societății moderne. Nici fascismul și nici național-socialismul n-aveau caracter religios. Într-o întrunire Mussolini — se spune, eu povestesc din auzite — s-a uitat la ceas și a spus „Îi dau ultimatum lui Dumnezeu ca în cîteva minute să mă trăznească dacă există !". Și-apoi s-a uitat la ceas. Au trecut minutele și a demonstrat că Dumnezeu nu există.

H.S. Cum ați putea dvs. să explicați, ca unul care ați trăit aceste evenimente, o mare priză la public a ideologiei legionare și faptul că o mare parte, cel puțin după cum mi-am format eu impresia, din personalitățile culturale...

P.Ț. Nae Ionescu care a fost o mare personalitate a fost pro-legionar. Profesorul Șumuleanu de la Iași la fel. Lucian Blaga a fost simpatizant. Simion Mehedinți ,profesorul Găvănescu. Toate marile personalități au aderat la extrema dreaptă fiindcă nu existau decît poziții radicale față de influența nefastă a bolșevismului rusesc pe care-l manevrau evreii.

H.S. Considerați antisemiismul Mișcării legionare ca fiind fundamental ?

P.Ț. Nu. Cuzismul e fundamental antisemit, legionarismul. nu

H.S. S-ar putea vorbi de o filație de la cuzism la Mișcarea legionară ? De o continuitate ?

P.Ț. Păi au fost fundamental diferite deoarece cuzismul nu era mistic ; Mișcarea legionară era mistică religios.

H.S. O chestiune mult discutată, o personalitate în mare măsură adulată, într-o mai mică parte controversată este Nicolae Iorga, respectiv comportamentul lui față de Mișcare și replica dură pe care un membru, o grupare a acesteia...

P.Ț. L-au asasinat. Iorga a greșit, ambii au greșit. Și unii și alții.

H.S. În ce ar consta marile greșeli ale lui Nicolae Iorga ?

P.Ț. A detestat Mișcarea legionară, Iorga. La început a fost de acord cu ea dar pe urmă a întors-o. Iar legionarii au greșit că au asasinat un om mare, că Iorga a fost un om mare oricum.

H.S. Și care credeți că au fost motivele care l-au determinat pe Iorga să deteste Mișcarea în asemenea măsură încît să-l incite pe rege s-o desființeze ucigîndu-i conducătorul ?

P.Ț. Pentru că orice extremă este socialmente insuportabilă. Este limpede, nu ? Orice extremă e lipsită de ideea fundamentală a oricărei societăți bine organizate numită ideea de echilibru. Extremele violează ideea de echilibru social.

H.S. Referitor la comportamentul, la morala lui Nicolae Iorga ?

P.Ț. A fost el puțin instabil. Nu versatil, instabil. S-a autoconsiderat — a și fost — o mare personalitate. Foarte mare ! El a pierit ca personalitate mare.

H.S. Ce soartă credeți că ar fi avut dacă legionarii nu l-ar fi omorît ?

P.Ț. Rămînea un mare rom„n — cum a și fost.

H.S. Nu sînteți de părere că datorită firii lui vulcanice, a personalității lui puternice, faptului că era naționalist convins și antirus n-ar fi fost omorît de comuniști ? Ar fi devenit o victimă la Sighet alături de alte mari personalități politice și culturale ?

P.Ț. S-a pus, de pildă, problema asta da' nu știu, nu pot să afirm că (,) comuniștii l-ar fi ucis. Eu nu știu dacă comuniștii ar fi avut îndrăzneala să-l ucidă.

H.S. Credeți că această crimă trebuie trecută în socoteala Mișcării sau a unor indivizi ?

P.Ț. A unor indivizi fanatici.

H.S. Deci e posibilă această interpretare, că nu a fost un consens în cadrul Mișcării și că această acțiune a fost regretată.

P.Ț. A fost regretată și a fost fructul unor fanatici care au înțeles prost sensul dreptei în România. Păi Iorga a fost un om de dreapta, a și fost părintele dreptei.

H.S. Cum explicați că au candidat pe listele acestei mișcări niște personalități culturale de primă mărime, ca de exemplu Mircea Eliade?

P.Ț. Au candidat pentru că democrația era compromisă și material și spiritual și nu asigura suficient securitatea ordinii interne și externe a României. Asta e caracteristica oricărei democrații. Una singură funcționează firesc : cea americană. Aia a salvat America !

H.S. A fost totuși o revoluție, dacă nu în planul ordinei statale, cel puțin în plan moral și spiritual ?

P.T. A însuflețit o generație, construind ordinea de stat pe substanța istorică a poporului român.

H.S. Atunci cum se explică faptul că, acum, la mai bine de 50 ani de la desființarea ei, la mai bine de 42 ani de la decimarea membrilor ei de către comuniști există, totuși, o puternică pornire contra ei, nu se dau publicității nici un fel de documente obiective referitoare la Mișcare...

P.Ț. E caracteristica oricărei democrații burgheze ideea de echilibru; extremele fie extrema stîngă, fie extrema dreaptă violînd ideea de echilibru social.

H.S. Cum explicați faptul că partidului comunist i s-a permis continuarea ideologiei sale, reînființarea lui sub conducerea lui Ilie Verdeț și chiar partidul de guvernămînt este considerat ca fiind un partid de stînga ?

P.Ț. Este forța constantă a democrației. Și poporul și foarte mulți intelectuali nu pot suporta extremele și democrația este ostilă extremelor care confiscă — și extrema stînga și extrema dreaptă — personalitatea umană. Dar nu cred că extrema stîngă se compară cu extreama dreaptă. Extrema dreaptă nu confiscă proprietatea și personalitatea legată de proprietate. Extrema stîngă e egalitară, iar egalitatea coercitivă este sterilizantă.

H.S. Ion Rațiu, într-o declarație pe care a făcut-o oficial, în momentul apariției P.S.M.-ului s-a declarat de acord cu existența acestui partid, respectiv cu a existenței extremismului de stînga. Cei de la putere nu au incriminat partidul de sorginte comunistă nou înființat sau, în măsura în care au făcut-o, au făcut-o doar pentru a distrage atenția de la faptul că ei înșiși sînt cripto-comuniști. Deci în mod democratic nu ar fi firesc ca extrema dreaptă, nu încurajată, dar măcar să fie tolerată ?

P.Ț. Nu într-un regim în care masoneria internațională e dominantă pe continent. Eu nu discut pe schema asta : stînga, centru, dreaptă, extrema dreaptă sau extrema stîngă. Doar că schema asta mi se pare foarte comodă. Nu trebuie condamnată, pur și simplu din principiu, extrema dreaptă. Și nu poate fi gîndită în paralel cu extrema stîngă, cum se face.

H.S. Totuși ne-am putea gîndi că în Spania există „Frente nacional", în Italia „Movimento sociale", în Germania o mulțime de formațiuni neonaziste, „Noua dreapta", în mod legal, iar la noi s-a interzis din chiar legea electorală existența unor partide de drepta, respectiv extremă dreaptă.

P.Ț. S-a interzis pentru că aicea finanța internațională evreiască a avut o influență decisivă.

a consemnat
HORIA SALCĂ

(Continuare în pag. 12)

• PROFIL •

Petre Ţuţea...

(urmare din pag. 11)

II.S. Pe Horia Sima l-aţi cunoscut personal ?

P.Ţ. L-am cunoscut.

II.S Era o personalitate puternică ?

P.Ţ. Un om, pur şi simplu. Nu mi-am dat seama că n-am vorbit decît într-o noapte, m-am plimbat cu el, pe malul mării, la Carmen Sylva.

II.S. Dvs. cum v-aţi situat în raport cu Mişcarea legionară ?

P.Ţ. Am fost simpatizant al ei. Fiindcă mi-am dat seama că democraţia nu garantează nici suveranitatea şi nici existenţa sigură a poporului român.

II.S. Constantin Noica v-a fost un bun prieten ?

P.Ţ. Bun. Nu-mi amintesc exact împrejurările în care l-am cunoscut Nu a venit niciodată la mine acasă Nu m-am dus niciodată la el acasă. M-am întîlnit cu el la cafenea sau la Uniunea Scriitorilor. Cred că la cafenea l-am cunoscut pe Constantin Noica Sau nu. Mi se pare că la ziarul „Cuvîntul", în anticamera lui Nae Ionescu. Nu ştiu dacă el colabora acolo, dar acolo l-am întîlnit. Nu ştiu ce a căutat acolo. Acolo l-am cunoscut.

II.S. Noica cum s-a situat în raport cu dreapta românească ?

P.T. Cînd dreapta a pus mîna pe putere a scris un articol manifest „Ad sum" — „Sînt de faţă". Asta spune tot!

II.S. Cum credeţi că s-ar fi plasat ca atitudine în contextul politic actual ?

P.Ţ. Nu pot să spun. Noica era un om inteligent, cult şi cred că s-ar fi orientat just.

COŞMARUL — RROMÂNIA A RROMÂNILOR

Am pierdut ultimul interviu al dlui Silviu Brucan. Am adormit pur şi simplu şi l-am pierdut pe „Hitchcock din Dămăroaia". Bine că nu l-am văzut şi nu l-am auzit. Atîta viclenie la micul Saul nu face bine la românul de rînd.

În aceeaşi zi în care mi-a scăpat interviul unui aşa mare politician am ratat, mai înainte, e drept, şi conferinţa de presă a dlui Virgil Asztalos Măgureanu Şi am pierdut ocazia s-o văd pe roama Angela Băcescu, ziarista cu sînge negru-n pix, întrebîndu-şi şeful ce mai e nou şi cum mai merg treburile în Secu.R.I.

Şi-am adormit şi am avut un vis ciudat: se făcea că RRomânia era a rrromânilor, şi nu altfel.

LUCA M.

NAE IONESCU

„A fi tu însuţi"

„A fi tu însuţi" este învăţătura lui Nae Ionescu. Şi nu strigîndu-ţi prin pieţe suficienţa ori ignoranţa, ci „A fi tu însuţi". Puternic prin tăria de-a căuta Divinul în tine, prin tăria de-a primi viaţa aşa cum este şi a-ţi proiecta structura ta spirituală, în măsura în care o deosebeşti, asupra întregului cosmos.

Deşi nu posedă un sistem filozofic coerent şi fad, Nae Ionescu este un filozof. Mai mult chiar este un filozof moral dacă cei doi termeni îşi suportă vecinătatea. De ce moral? Pentru că a fost printre puţinii cărturari interbelici care indiferent ce problemă dezbătea, fie că era vorba de critica pozitivismului, fie că era vorba de mistică, ortodoxism ori comentarii de stare politică, Nae Ionescu a avut tăria ca atunci cînd „Nu mai ştia" să spună răspicat: „Dragi studenţi de aici încolo nu mai ştiu, încă nu înţeleg. Să gîndească fiecare mai departe după cum crede, după cum Este".

Deşi, tîrşit în sisteme filozofice, în texte de tot felul, cum se afla prin chiar natura meseriei sale de dascăl, dacă ar fi ţinut cu orice preţ, nu i-ar fi fost greu să „rotunjească" totul, spre satisfacţia mediocrului şi-al stereotipului.

Nae Ionescu „Nu mai ştia", adică ceea ce omul Nae Ionescu trăise pînă în acel moment, fusese împărtăşit, de-aici încolo nu-şi mai putea acoperi spusele cu secundele vieţii, cu trăirile ,cu umanul real şi de fapt.

Şi-atunci orgoliul de-a fi „posesor de sistem" şi-a se „ridica" deasupra noastră în frigul „Adevărurilor cu orice preţ" a fost umbrit de orgoliul „de-a fi om" de-a rămîne în viaţă, în trăire, în Autentic.

Numesc moral faptul acesta cu atît mai mult cu cît Nae Ionescu, alături de Iorga, Rădulescu-Motru, a polarizat spiritualitatea românească interbelică, influenţa pe care a avut-o asupra contemporanilor, comparîndu-se, după Eliade, cu influenţa lui Eminescu în rîndul contemporanilor săi.

„A fi tu însuţi" este învăţătura lui Nae Ionescu. Şi nu strigîndu-ţi prin pieţe suficienţa ori ignoranţa, ci „A fi tu însuţi", Puternic prin tăria de-a căuta Divinul în tine în sympathia cu lumea celor ca tine, prin tăria de-a primi viaţa aşa cum este şi a-ţi proiecta structura ta spirtuală, în măsura în care o deosebeşti, asupra întregului cosmos.

Toate acestea ar trebui argumentate, însă rîndurile de faţă se vor o provocare pentru cititor pe care îl invit să contrazică acestea, după ce l-a citit pe Nae Ionescu însă.

De ce m-am oprit asupra acestui „Nu ştiu" a lui Nae Ionescu, de ce nu-mi pare un amănunt nesemnificativ, raportat la ceea ce ştie Nae Ionescu? Poate pentru că ceea ce el ştie se găseşte în cursurile, articolele, textele sale, frustrat însă de încărcătura de trăire ce-o transmitea oratorul Nae Ionescu. Şi stă la îndemîna oricărui curios, nu neapărat de Cultură ci de Sine, să descopere.

Ceea ce nu ne-a mai spus Nae Ionescu vom spune noi ori urmaşii noştri dacă ne va sta în putinţă.

Iar semnificaţia acelui „Nu ştiu" este la fel de vie astăzi cînd nu ducem lipsă de „viziuni coerente asupra realului, cînd cu toţii ne strigăm ipocrizia, ori ignoranţa ca şi cum am fi în posesia acelui adevăr ultim şi prin acest fapt Trist, pentru că moarte se cheamă ceea ce este dincolo de Adevăr.

Deci nu echilibru ci căutarea echilibrului, nu împăcare ci căutarea împăcării. Nu finalitate ci Cale, Calea Umanului, aceasta este marea învăţătură a lui Nae Ionescu.

Poate ar fi de precizat aici deosebirea dintre umanul ce se iveşte în lucrările lui Nae Ionescu şi umanul vehiculat de transnaţionalismul contemporan. Primul presupune tendinţa de împăcare a omului cu Dumnezeu, şi acceptă deci drept adevărată, firească, uman îndreptăţită această tendinţă atît la nivelul individului cît şi a colectivităţii din care acesta face parte, iar celălalt uman în numele căruia se fac atîtea crime, nu este decît o mascaradă fornăitoare şi sterilă pusă în slujba finanţelor de aiurea.

Nae Ionescu a fost întîi de toate un învăţător, în cel mai adînc înţeles al acestui cuvînt, un învăţător pe lîngă care nu puteai trece indiferent şi la care se raportează, chiar şi atunci cînd îi contestă învăţătura, întreaga pleiadă de cărturari interbelici.

Pentru că auditoriul lui Nae Ionescu poate fi oricum, numai mediocru nu. Dascălul Nae Ionescu educa orice numai roboţei nu putea ivi din studenţii săi.

După cum el a fost „un viu" tot astfel studenţii săi ori cititorii „Cuvîntului" înviau descoperindu-se, devenind.

Şi ceea ce este cel mai important este că fiecare îşi urma calea sa, dezvoltîndu-şi propria personalitate, propria răzvrătite. Pentru că în orice sistem social, pentru care deocamdată există reprezentare, valenţele unei reale personalităţi reprezintă fiecare o răzvrătire. O răzvrătire împotriva falsului, a ipocriziei, a lenei de-a fi.

Şi atunci nu miră pe nimeni că ziarul „Cuvîntul" a stat suspendat ani de-a rîndul sub Carol, iar un condei ca cel al lui Nae Ionescu a fost silit să se odihnească în timp ce condeieri obscuri îşi puteau debita peroraţiile nestingheriţi.

În anii '20, cînd pozitivismul cu sterilul său apucase a deveni tradiţie în Şcoala românească, N. Ionescu vorbea în cursurile sale de mistică, nevoie de mîntuire, neam, ortodoxism şi nu programatic, ci vorbind despre toate acestea nu făcea decît să încerce a numi ceea ce el, omul Nae Ionescu descoperise înlăuntrul său.

Se poate întreba de ce m-am oprit tocmai la Nae Ionescu? Un motiv ar fi faptul că Nae Ionescu reprezintă prin ceea ce a scris şi a gîndit, prin influenţa pe care a avut-o la vremea sa, esenţa tendinţei de împăcare a neamului românesc cu Dumnezeu.

Un alt motiv îl constituie prezentul; catedrele universităţilor româneşti, presa românească, ce duc o completă lipsă de oameni care-şi creează logosurile din trăire, ce participă cu sine la ceea ce susţin.

Iar meseriaşii, mercenarii condeielor, oricît de buni ar fi, oricît de inteligenţi, nu fac altceva decît să încurajeze mediocritatea, sterilul, impotenţa creatoare.

A încuraja acestea reprezintă ultimul lucru pe care ni-l putem permite înainte de-a dispărea ca Neam.

GABRIEL TIMOCEANU

Cîntînd toată ziua, cîntînd pentru nimic

„Şi acum, una din cele mai frumoase formaţii româneşti din ultimul deceniu". Aşa i-a prezentat Florian Pittiş pe cei patru de la Survolaj la ora cinci dimineaţa, în finalul primei zile a Festivalului de Rock de la Bucureşti. Nu voi continua cu obişnuitele biografii, nici cu hobby-urile fiecăruia sau cu altceva de genul ăsta, deşi pentru mulţi dintre concitadini toate acestea ar fi utile. Voi spune doar că sînt timişoreni. Afişe cu Survolaj n-a văzut nimeni în Timişoara, iar colile de hîrtie pe care se citea „SESSION — Survolaj — lîngă ştrandul C.F.R.", au rezistat cîteva zile mîniei celor care se ocupă cu ruptul afişelor, fiind interpretate de fiecare după puterea lui de înţelegere. Aşa că în faţa Facultăţii de Mecanică doi băieţi se întrebau „oare ce sesiune o fi şi asta". Înainte de aventura de la „Groapă", de lîngă ştrandul — terasă — bar Eminescu, trupa a cîntat un sfert de oră pentru oraşul ei, la ultima ediţie a Tim-Rockului, unde Ionel Marchiş şi-a spus că atîta merită. Totuşi afişe cu Survolaj s-au putut vedea la Bucureşti, la Craiova, la Buzău (unde Celelalte Cuvinte şi-au făcut greu intrarea în urma lor), la Szeged, la Belfort. La Casa Studenţilor din Szeged o sală întreagă a fost în picioare la sfîrşitul programului lor şi cred că aplauzele nu erau numai din pură simpatie pentru reprezentanţii poporului român, vecin şi prieten (dealtfel, Levi, hotărît să elimine orice confuzie, purta un tricou cu tricolorul nostru: revoluţia română în direct — Timişoara — Bucureşti— Sibiu...). Treaba s-a terminat în forţă aşa că am ajuns la marginea oraşului luaţi pe sus, însoţiţi de o trupă zgomotoasă de admiratori. (Să nu deduceţi de aici că în toată afacerea şi-ar fi băgat coada curentul heavy metal.) După cîteva ceasuri de mimică şi semne, timp în care singurele cuvinte pe care le-am înţeles au fost: Hendrix, Sartre, igen, Led Zeppelin, am plecat spre microbuzul unde ne aşteptau cucăind şoferul şi cele două doamne venite la cumpărături.

Survolaj a mai dat un concert la Szeged la un festival de rock. Totul a mers la fel de bine, singurul inconvenient a fost că prezentatorul a citit după fonetica limbii sale: „Şurvoloi".

La Belfort, francezii au fost uimiţi cum e posibil să vină nişte români, plasaţi undeva la marginea puterii lor de înţelegere şi să le aducă aminte de marile trupe ale anilor '70. Nu numai atît, dar băieţii au primit deja invitaţie din partea primăriei oraşului Belfort la ediţia de anul viitor.

Cum s-a întîmplat că au rămas doar cu o muzicuţă şi cu un flaut nu voi spune aici. Dan m-a rugat să n-o fac, gîndind că aruncînd cu noroi în oameni de nimic ajungi ca ei. Pe Zsolt l-am întîlnit ultima oară în Lahovary. „Mă plimb toată ziua ca un nebun, nu mai am nici măcar o ghitară rece", mi-a zis. Cătălin trece din două-n-două săptămîni pe la mine, îi dau un teanc de discuri, mi le aduce pe celelalte, apoi se duce la fel de abătut.

Chemaţi la Bucureşti de Florian Lungu şi de Mihai Godoroja pentru a face un film, au fost primiţi de cunoscutul video-discotecar Minel Stoica cu o mină plină de importanţă. După ce au refuzat să apară alături de cîinele regizorului şi în alte cîteva secvenţe la limita kitsch-ului tot ce rămîne e neputinţa lui: „de ce toate astea ?".

GABRIEL ROTARIU

• ISTORIA PE VIU •

ALIANȚA CODREANU—MANIU

La inceputul lunii Martie (1937), mă pomenesc cu un curier trimis de Corneliu Codreanu, aceasta comunicându-mi că, „căpitanul dorește să mă vadă, dar nu la Cluj, ci la București și întâlnirea trebuie să fie aranjată în mod discret, ca Palatul și guvernul să nu afle ceva despre această întâlnire". Mărturisesc că am fost foarte curios cam ce anume dorește șeful Mișcării Legionare să vorbească cu mine.

În ziua de 11 Martie 1937 întâlnirea a avut loc la București în casa inginerului legionar Ionică. Corneliu Codreanu, care nu făcea multă diplomație, mi-a spus că „ar dori să aibă o întrevedere cu Maniu și n'a crezut de bine să se adreseze lui Maniu direct, ci numai să sondeze terenul și că întâlnirea să rămână secretă. Mare i-a fost mirarea când i-am comunicat că de patru zile Maniu a plecat la Viena, de unde se va duce în Franța, unde va rămâne timp mai îndelungat. Codreanu, după ce s'a necăjit puțin că n'a fost exact și la timp informat despre această plecare — firește de serviciul său de informații — a spus textual: „Chestiunea este serioasă și nu suferă nici o aminare! ... Aveți dv. posibilitatea să transmit o scrisoare confidențială, fără ca scrisoarea să cadă în mâinile serviciului secret al regelui ?"

I-am răspuns că este o astfel de ocazie, deoarece peste două zile pleacă la Viena Aurel Leucuția, care va rămâne tot timpul cu Maniu.

După ce l-am convins că Aurel Leucuția este un om discret, taciturn, de absolută încredere, Corneliu Codreanu a inceput să-mi deie lămuriri mai ample asupra fondului chestiunii. L-am rugat să-mi permită să iau notițe. Redau această convorbire sub formă de dialog, pentru că o socotesc foarte interesantă.

„**Codreanu:** Pe mine m'a condamnat la moarte regele Carol II. (O clipă l-am privit uluit și am avut impresia că halucinez).

„**Eu:** Pe dv.? Regele Carol II? E de necrezut.

„**Codreanu:** Și totuși este așa. Am informații din cea mai bună sursă, asupra căreia nu încape nici o îndoială sau bănuială.

„**Eu:** Iertați-mă, dar lumea, mai ales în urma evenimentelor din vara trecută, și-a câștigat convingerea că între regele Carol și mișcarea legionară există cele mai bune raporturi.

„**Codreanu:** O fi așa, dar — între timp — s'au întâmplat lucruri despre care lumea nu știe și d-tale ți le spun, deși sânt strict confidențiale, dar trebuie să le transmiți lui Maniu, căci numai astfel se explică înverșunata lui dușmănie față de mine.

Mai acum câteva săptămâni am fost chemat în audiență la rege. Ea a avut loc noaptea intr'o casă particulară. (Probabil la Malaxa). Regele mi-a spus înainte de toate că simpatizează mult cu mișcarea noastră și că are de gând să demită guvernul, să inaugureze o guvernare absolutistă, personală, bazată pe mișcarea legionară. Regele mi-a cerut să-l proclamăm „căpitanul mișcării", eu voi fi locotenentul său și mă va numi șeful guvernului.

I-am răspuns că sânt încântat de bunăvoința lui cu care privește mișcarea noastră și că sânt extrem de măgulit de aprecierile sale favorabile, chiar exagerate, pe care le-a exprimat față de persoana mea, dar că totuși nu pot să-i primesc oferta. Socot că nu sânt suficiente elanul și disciplina pentru a ne asuma răspunderea guvernării, că noi nu sântem încă pregătiți, că nu avem experiență, iar în ceea ce privește chetiunea șefiei, noi considerăm pe rege ca un factor sus pus, arbitru peste noi toți, dar nu-l putem considera un șef de mișcare sau partid, că legionarii mi-au jurat numai mie credință și nu altuia, că această credință, acest atașament nu poate forma obiect de traficare politică. Carol II a încercat să mă convingă că văd greșit lucrurile, dar deși mi-a vorbit mult, aducând argumente în menținerea tezei sale, nu m'a putut convinge.

„**Eu:** Acum vă înțeleg perfect și cred că într'adevăr regele v'a devenit un dușman neîmpăcat. L-ați combătut în gândirea sa cea mai intimă și v'ați pus de-a curmezișul planurilor sale secrete. Totuși nu cred că ar îndrăzni să recurgă la o sancțiune extremă. Doar Maniu a făcut același lucru și cred că dv. cu organizația legionară sânteți pus la adăpost.

„**Codreanu:** Să nu crezi. Maniu, da, este dușmanul lui, dar numai un dușman. Pe când pe mine mă consideră rival. Regele crede sau presupune că noi, legionarii, sântem pentru un regim fascist, ca și el în definitiv. Două săbii nu încap într'o teacă. Cât timp mișcarea noastră va exista și se va desvolta nu poate fi vorba de înscăunarea dictaturii regale. Deci, înlăturarea, nu atât a mișcării, cât a mea personal, devine indispensabilă.

„**Eu:** Și legionarii vor admite așa ceva? Vor tolera ca regele Carol să vă extermine fără nici o vorbă?

„**Codreanu:** Băieții sânt buni, disciplinați și țin la mine. Sânt sigur că m'ar răzbuna, dar acum însă în public, nu pot vorbi deschis despre această problemă.

Carol II însă sperase că împotriva mea și împotriva noastră va avea toată opinia publică așa-zisă „democratică" din occident, firește pe comuniști, toti oamenii din stânga și bine înțeles partidele politice de la noi, care abia așteaptă să scape de un curent periculos.

Tocmai ținând seamă de aceste considerente, vreau să mă aliez cu Maniu. Cred că dacă regele ne știe aliați nu va îndrăzni să se atingă de noi.

„**Eu:** O alianță cu Maniu?

„**Codreanu:** Da, știu că merge greu. Atât în mișcare, cât și dl Maniu în partidul d-sale va întâmpina mari obstacole. Între noi doi sânt deosebiri enorme de ordin tactic și ideologic. Totuși, pe o chestiune ne întâlnim: în lupta contra regelui Carol II.

„**Eu:** Dv. uitați un lucru: Maniu nu mai este șeful partidului. Șeful este Mihalache, pe care dv. l-ați condamnat la moarte, ca și pe Madgearu, care este secretarul general al partidului. L-ați condamnat pe Titulescu, cu care Maniu este perfect solidar.

„**Codreanu:** Condamnările acelea n'au decât sens teoretic sau dacă voiți simbolic. De altfel, asupra lor vom putea reveni.

„**Eu:** Și vă rog să nu uitați că nu toți fruntașii din partid sânt de acord să ducă lupta contra regelui, alături de Maniu. Doar tocmai pe acet punct s'a produs și sciziunea în partid și a părăsit Maniu șefia.

„**Codreanu:** Toate acestea le știu, dar mai știu că opinia publică din partid este alăturea de Maniu, care nu va renunța la atitudinea lui. Și atunci o tovărășie cu mine i-ar fi, cred, utilă.

De altfel eu, fiiind pregătit pentru orice eventualitate, am lăsat un testament politic, scriind acolo: (...) Dacă nu voi mai fi, mergeți la Maniu, care e singurul în stare să mă răzbune.

Apoi, văzînd că tot mai stau la îndoială asupra posibilității unui asemenea acord, Codreanu a mai adăugat: „Vă rog pe dv. să comunicați toate punctele pe care le-am discutat domnului Maniu. D-sa este meșter în formule. Cred că va găsi formula potrivită...

I-am scris îndată lui Maniu, care se găsea la Viena, n'am primit însă nici un răspuns. După trei luni primesc o telegramă să mă duc la Karlsbad, unde îl voi întâlni pe Maniu. Acolo Maniu mi-a dat următorul răspuns:

„Comunică lui Codreanu că acum nu ne putem întâlni. Chestiunea nu este actuală. Dar la toamnă situația se va schimba radical și atunci ne putem vedea."

A avut loc o nouă întâlnire a mea cu Codreanu. De astă dată la Predeal. Codreanu luând cunoștință de răspunsul lui Maniu, mi-a spus:

„Perfect. Eu văd situația la fel. Și sânt mulțămit.

Mai multe nu mi-a spus și eu l-am întrebat.

C. Argetoianu: op. cit.

(26 Noembrie.) Mihai Popovici a venit să-mi spună că Maniu vrea să mă întrebe dacă vreau să ader și eu la un „pact de neagresiune și de pază a urnelor„ pe timpul alegerilor. Partidele d-lor Maniu, Zelea Codreanu și Gh. Brătianu au semnat deja următorul proces-verbal: „Se încheie între partidele subsemnate o înțelegere cu scopul de a apăra libertatea și a asigura corectitudinea alegerilor. Aceste partide încheie pentru timpul alegerilor actuale, în vedere scopului propus, un pact de neagresiune. Pactul de neagresiune înseamnă înconjurarea actelor și limbajul de violențe și denigrare, dar nu împiedică afirmarea ideologiei proprii și discuția de bună credință. Se va adresa un cuvânt de chemare și celorlalte partide să se alăture acestei înțelegeri. Deși consider actul fără nici o valoare practică, am spus lui Popovici că ader și eu.

Henri Prost: op. cit.

Maniu îl amenințase de mai multe săptămîni pe rege cu acest pact așa-zis „de neagresiune", în încercarea de a-l sili să-i cheme la putere pe național-țărăniști. Nimeni nu luase în serios această amenințare, într'atât de puțin credibilă părea o înțelegere de orice natură între cei doi, pe care îi despărțeau atât doctrina, cât și metodele de lucru.

Carol al II-lea: op. cit.

Maniu în timpul alegerilor făcuse un gest pe care îl consider complect lipsit de estetică politică: a făcut cu Codreanu o înțelegere de cartel electoral.

Nevoia de a împiedica un rival să aibă succes și de a lovi într'un inamic, în speță eu, sub scuza liberală, justifică orice manevre, orice cuplare hibridă și în politica votării. Poate dacă Maniu n'ar fi făcut acest gest, în care prea vădit să facă șah regelui, aș fi fost mai bine dispus către el și ai lui, am fi putut mai ușor să găsim un teren de înțelegere mutuală.

Zaharia Boilă: op. cit.

Șefii celor trei partide care au iscălit pactul electoral, deci, Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu și Corneliu Codreanu, s'au întrunit îndată după alegeri pentru a examina situația. Corneliu Codreanu a declarat că își reia libertatea de acțiune.

— Și ce aveți de gând să faceți? l-a întrebat Maniu.

— Mă duc la Predeal, să fac ski, să mă odihnesc, a răspuns în silă Codreanu.

— Rău faceți, i-a replicat promt Maniu. Acum nu-i timp pentru sport.

— D-voastră ce spuneți că este de făcut?

— Eu sânt de părere, a continuat Maniu, că dușmanul, ce-i drept, este lovit crunt, dar nu este distrus. Trebue deci să continuăm lupta. Trebue să ieșim acum pe stradă, să ocupăm piața Palatului și să nu ne retragem de acolo până ce regele nu se va da bătut. Dacă listele mele ar fi obținut majoritate absolută sau măcar relativă, ași lupta singur, dar așa mi se va răspunde că nu reprezint majoritatea țării. Iată ce au început să scrie deja gazetele. (Maniu a scos din buzunar o gazetă independentă de dreapta). "(..) opinia publică s'a pronunțat, în majoritatea pentru curentele de dreapta (...)". Prin urmare, o acțiune a noastră numai așa ar produce efect, dacă și legionarii s'ar ralia ei. Atunci nimeni n'ar putea obiecta nimic.

Însă Corneliu Codreanu nu putea fi convins și câștigat pentru nici o acțiune. Oamenii lui, care abia au aprobat și susținut pactul, acum ar fi văzut de orice acțiune numai o manevrare în favoarea partidelor democratice și de stânga. Aparențele erau intr-adevăr așa.

Corneliu Codreanu a plecat într'adevăr la Predeal unde generalul Antonescu, ca emisar al lui Goga, i-a oferit un pact de neagresiune. Codreanu, fără experiență, fără să înțeleagă rostul adevărat al acestor cancanuri de după culise, plictisit de insistența partizanilor săi, a primit oferta.

Monitorul Oficial, 30 Decembrie 1937:

Rezultatul alegerilor pentru Camera Deputaților.

Partidul Național-Liberal	**35,92%**	**152 ***
Partidul Național-Țărănesc	**20,40%**	**86 ***
Partidul „Totul pentru Țară"	**15,58%**	**66 ***
Partidul Național-Creștin	**9,15%**	**39 ***
Partidul Maghiar	**4,43%**	**19 ***
Partidul Național-Liberal (Gh. Brătianu)	**3,89%**	**16 ***
Partidul Țărănist Radical	**2,25%**	**9 ***
Alte 59 grupări și liste	**6,90%**	**—**
Buletine anulate	**1,48%**	**—**

(*) N. ed.: Legea prevedea că în cazul că un partid obținea 40% din voturi, jumătate din mandate se împărțeau proporțional între toate partidele, iar cealaltă jumătate se atribuia, în plus celui care ar fi obținut minimum 40%.

Pentru prima oară, în afacerile din România, partidul guvernului, oricare ar fi fost, nu obținea această cotă: desigur ca o consecință a pactului de neagresiune!

Documente actuale

Străjeria lui Carol

Henri Prost : op. cit.

Carol se strădueşte de mai mulţi ani să înregimenteze tineretul cu scopul de a trezi în acesta dragostea de patrie, ba mai mult, dragostea de dinastie. În toamna anului 1934 el a înfiinţat „Straja Ţării", un soi de organizaţie de cercetaşi. Este marea idee a domniei. Mişcarea Legionară fiind exterminată — cel puţin aceasta este iluzia pe care o au cei din cercurile înalte —, regele va desvolta „Straja Ţării" în speranţa că va exercita asupra tineretului aceeaşi atracţie pe care o avusese până atunci organizaţia lui Codreanu : uniforme, defilări în formaţii militare, impresia de forţă şi de utilitate socială. Pentru el, este un prilej de a oferi un spectacol într'o nouă uniformă, de a apărea în pantaloni scurţi, cu beretă albă pusă pe ureche, de a fi aclamat şi de a obţine ovaţii pentru fiul său. Hotărăşte, deci, să impună din acest moment tuturor elevilor de şcoală, între 8 şi 18 ani, înscrierea în „Straja Ţării". Totul în această instituţie reaminteşte mai mult de formaţiile de la Nürnberg şi Roma decât de cercetăşia engleză, mai cu seamă cultul pentru şeful statului.

„Straja Ţării" s'a bucurat de un oarecare succes în rândul copiilor, cărora le place, în orice ţară, să poarte uniformă, să defileze în pas cadenţat, să se joace de-a soldaţii. În zadar se spera însă că „Straja Ţării" ar putea concura cu succes mişcarea legionară. Legionarii aveau sentimentul că aparţineau unei elite ; portul cămăşii verzi era precedat de o iniţiere cu caracter religios ; aveau conştiinţa faptului că erau destinaţi unei lupte al cărei succes era promiţător de glorie şi profit, de unde mândria şi zelul lor. „Straja Ţării" nu aducea nimic din toate acestea şcolarilor, care erau obligaţi să se înscrie. În fine, ea îi făcea să piardă mult timp, fără să aducă vreun mare serviciu dinastiei, şi mai puţin ţării.

Crezul nostru (foaie clandestină), 18 Noembrie 1935.

Ne-am fi aşteptat ca cel puţin după suirea pe tron şi după ce a jurat pe Constituţie, regele Carol II să aibă o atitudine de demnitate şi conformă acelui jurământ. Dar realitatea a fost alta : regele Carol II a dovedit şi de astă dată că nici vârsta, nici rolul de rege nu l-au schimbat : el a rămas acelaş om, cum a fost prinţul Carol ; legile ţării pentru el n'au valoare ; interesele ţării sânt subordonate intereselor şi ambiţiilor sale personale ; morala şi etica sânt fleacuri bune pentru alţii ; jurământ, cuvânt de onoare, adevăr, ruşine preţuiesc pentru regele Carol tot atât cât istoria documentată ne spune că preţuiau pentru prinţul Carol al României. El nu numai că nu s'a gândit să strângă şi să consolideze partidele politice, pentru a le utiliza în folosul ţării, ci din contră, el este autorul destrămării şi fragmentării acestor partide în 16 grupuleţe, pentru ca acum, în deriziune, să apeleze la unirea lor.

Cel mai just răspuns, pe care poporul român trebuie să-l dea, ar fi proclamarea Republicii.

(. . .) Republica într'un stat democrat, este starea superioară a dezvoltării politice, este negaţiunea monarhismului şi a absolutismului.

N. ed. : (Acuzat de lèse majestate, dr. Gerota a fost arestat şi dus la închisoarea Malmaison.)

Armand Călinescu : op. cit.

În noaptea de 3 spre 4 Aprilie (1936), studenţii adunaţi la Târgu Mureş fac să se afişeze, sub semnătura lor, în cap cu Furdui, o publicaţie prin care spun că trăiesc sub domnia „Preacurviei" şi denunţă opiniei publice pe Elena Lupescu, Gabriel Marinescu, Iamandi, Madgearu şi Mihalache.

Pentru Hristos şi neamul românesc

Invăţătorul-erou Petru Şerban
(1914—1941)

Acum, cînd România şi-a deschis sufletul său fără nici o reticenţă faţă de fiii săi morţi în afara graniţelor Ţării, pentru dezrobirea Neamului, se cuvine să ne îndreptăm cugetul către toţi cei care au căzut făcîndu-şi datoria faţă de Patrie şi despre care am păstrat prea mult tăcerea.

În cuplita încleştare a războiului, şcoala românească îşi are jertfele sale. Poate nici o altă categorie nu a dat un tribut de sînge atît de impresionant ca învăţătorii satelor. De altfel, era şi firesc ca pedagogii care învăţau fiii Neamului cum să trăiască în omenie, înţelepciune şi dragoste de Ţară să dea ei înşişi exemplul unor mari virtuţi ostăşeşti, mergînd pînă la sacrificiul suprem.

Un astfel de exemplu este învăţătorul Petru Şerban, primul ofiţer erou din rîndurile intelectualităţii româneşti din judeţul nostru (Arad), jertfit pentru redobîndirea Basarabiei.

Eroul s-a născut în satul Cintei, judeţul Arad, la 15 iulie 1914. Crescut în mijlocul naturii de la ţară, absoarbe farmecul plaiurilor natale, observînd încă din fragedă copilărie viaţa sătenilor săi, marcată de lipsuri şi neştiinţă.

După ce absolvă şcoala primară în satul natal, se înscrie la Şcoala Normală din Timişoara, în anul 1933. Activează ca învăţător, pe rînd, în comunele Nădab, Cintei şi Şimand, între anii 1934—1938.

Pretutindeni dovedeşte un caracter integru, un spirit superior, desfăşurînd cu multă însufleţire toată activitatea prevăzută în Legea învăţămîntului primar, conferenţiind sătenilor, instruind coruri, întemeind biblioteci, cămine culturale, organizînd serbări şcolare şi festivaluri artistice. Paralel aprofundează o vastă bibliografie pedagogică, sociologică şi literară, elaborînd o serie de conferinţe, articole şi studii. Colaborator foarte apreciat al multor publicaţii pedagogice şi literare, numele lui Petru Şerban este aproape nelipsit din paginile revistei „Şcoala vremii" unde, începînd din toamna anului 1934, publică o serie de articole şi studii.

Detaşat pe data de 1 septembrie 1938 instituitor la Şcoala de Aplicaţie a Şcolii normale de învăţători din Timişoara, începe o nouă etapă fructuoasă pentru completarea şi verificarea preocupărilor sale educative.

Drama prăbuşirii frontierelor noastre de Nord-Est şi Sud zguduie profund sensibilitatea naţională a acestui brav învăţător, activitatea sa în continuare purtînd nădejdea incandescentă a reînvierii forţelor Neamului românesc. Iată un fragment din alocuţiunea către elevii săi, ţinută cu ocazia festivităţii de încheiere a anului şcolar 1940—1941 :

„Dragi copilaşi, mergeţi acasă la părinţii voştri şi îi rugaţi ca peste vară să vă ducă la ţară, la sat, unde fiecare fir de iarbă vă şopteşte că avem un mare ordin Naţional, care va să se sădească deja de acum în sufletele voastre : Refacerea României Mari. Un ideal pentru care toţi trebuie să luptăm şi, dacă Ţara ne-o cere, să şi murim. Jurăm pentru aceasta !".

Cuvinte mari. Ele definesc însă o atitudine de înaltă pedagogie naţională şi un cutremurător angajament care n-a întîrziat a fi îndeplinit întocmai de însuşi mărturisitorul lui.

Mobilizat, îmbracă frumoasa uniformă de sublocotenent de cavalerie, străbate pămîntul Ţării de la apus la răsărit, trecînd Nistrul la 3 august 1941, în urmărirea vrăjmaşului.

Impresiile şi sentimentele sale din acele momente tulburătoare, prinse în fuga condeiului, le găsim între copertele negre ale unui caiet de însemnări.

În ziua de 7 august 1941, în fruntea brigăzii de cavalerie pe care o conducea, se oferă voluntar să îndeplinească o misiune de recunoaştere, deosebit de periculoasă. Este surprins, pe coasta unui deal, de un foc viu al inamicului şi rănit foarte grav. Mai apucă totuşi să audă goarna care vesteşte încetarea focului şi să vadă cum camarazii săi au biruit. În ultimele clipe, simţind că viaţa îl părăseşte, tînărul sublocotenent Petru Şerban scoate o carte poştală din buzunar, o întinde unui sergent, rugîndu-l să scrie celor de acasă următoarele cuvinte : „Mor fericit, căci mor pentru Ţară şi Rege !".

Este îngropat, la umbra a trei nuci, împreună cu alţi opt ostaşi căzuţi alături de el pe coasta unui deal din marginea comunei Nicolaevska (Ucraina).

În ziua de 9 octombrie 1941 a fost deshumat şi, prin grija fratelui său, învăţătorul Nicolae Şerban şi al familiei sale, este reînhumat în comuna Cintei, în faţa sălii de clasă unde şi-a desfăşurat activitatea sa de dascăl al copiilor satului.

Drept recunoştinţă, Regele României i-a acordat decoraţia „Coroana României" cu panglică de „Virtute Militară".

Trecătorul prin satul Cintei poate vedea înscris crezul său pe monumentul ridicat în faţa şcolii din localitate :

„Dragostea mea pentru Ţară a pornit de aici, din satul meu, şi s-a întins în întreaga Ţară pentru care am muncit şi am jertfit".

prof. **VIRGIL ŞERBAN**

Neamul românesc

(Urmare din pag. 15)

conservare a identităţii neamului românesc, continuînd astfel drumul pe calea mîntuirii sale.

6. Şovinism şi naţionalism

În paragraful 1. am selectat superficial din publicaţiile fanion ale presei comuniste : „România Mare" şi „Europa". În chestiunea de faţă, vorbind de presa comunistă, nu putem trece cu vederea clasicul eliseu „naţionalist-şovin". Ne amintim cu toţii furibundele dizertaţii ale răposatului în care se înfierau la grămadă elementele „naţionalist-şovine". Un astfel de element reprezentativ fiind însuşi pantofarul demagog.

Astăzi avem a constata în România recrudescenţa şovinismului în presa militară, securistă, naţionalist-comunistă în definitiv. Căci e bine să ştim că sistemul ceauşist a reuşit să genereze un adevărat fenomen de esenţă comunistă cu caracter naţionalist. Iar însăşi asocierea termenilor de naţionalist şi comunist conduce automat la şovinism. Cum astfel ? Constitutiv, comunistul îl neagă pe Dumnezeu. Nu acceptă (şi nu înţelege deci) principiul creştin al iubirii, al frăţietăţii întru Hristos. Acestui comunist (fără frică de Dumnezeu), prezentîndu-i-se idealurile naţionale şi formîndu-l în spiritul apărării neamului său, i se oferă una dintre cele mai sumbre perspective cu putinţă : el devine şovin, începe să urască pe alţii. Incapabil de iubire, el nu va ajunge vreodată să iubească cu adevărat neamul ci, în numele dragostei (abstractă pentru el), comunistul naţionalist va urî cu înverşunare orice străin. De altceva nu este capabil. La fel cum un creştin vibrează şi se împlineşte prin iubire, tot aşa comunistul se manifestă prin ură. Cît despre împlinire, nu am întîlnit aşa ceva la comunişti. În sens biblic, aceştia sînt nişte demonizaţi. Demonii îi îndeamnă la rău, ceea ce şi fac : urăsc şi întărîtă pe maghiari, înjură pe evrei şi, nu în ultimul rînd, scuipă pe orice şi pe oricine nu li se aseamănă.

Iată de ce putem spune că în România există şovinism şi există antisemitism. Ambele au la rădăcină ura unor oameni cu minţile întunecate, în speţă comuniştii. Răul pe care aceştia îl fac în jur este remarcabil. El este însă minor în raport cu răul pe care îl aduc neamului românesc.

Bolşevismul a ajuns să satanizeze însuşi sentimentul nostru naţional. Nu demult, cineva avertiza precupeţii de la cîrma statului în contra acestui pericol. Acel cineva nu a fost altul decît Corneliu Codreanu, întemeietorul Legiunii „Arhanghelul Mihail". Cuvintele sale s-au adeverit. Degeaba, precupeţii de astăzi, asemeni celor de ieri, nu au urechi să audă. Căci a tolera barbariile scrise în „România Mare" ori numai fragmentul „profanarea după tipicul legionar a ritualurilor Bisericii strămoşeşti" (scris într-un context mai mult decît obraznic) înseamnă cel puţin un act de complicitate.

Pentru a fi curaţi în suflet, trebuie să ne curăţim mai întîi de răul din noi înşine. Iar numai astfel, curăţiţi, vom putea purcede în casa lui Dumnezeu. Se cuvine, cred, o precizare la cele de mai sus, anume cuvintele rostite de Sfîntul Arhanghel Mihail : „Spre inimile necurate care vin întru prea curata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea".

În fine, intrînd în Templu, ştim cu toţii ce a întins Mîntuitorul către precupeţii de acolo. . .

• MORT SAU VIU •

NEAMUL ROMÂNESC — O EXPRESIE ISTORICĂ A BISERICII ÎNTEMEIATE DE HRISTOS

1. Selecții superificiale

În rostul discursului de față se cuvin, pentru început, cîteva scurte spicuiri din diverse atitudini și luări de poziție contemporane pe tema naționalismului. După cum urmează:

— imunda publicație „România Mare", scrisă de corifei indiscutabili ai bolșevismului ceaușist, publica în vara aceasta un text (apocrif probabil) scris de Dl. Faust Brădescu, din care, chipurile, reieșea că între Mișcarea Legionară și Alianța Civică ar exista afinități serioase și, cum altfel, apocaliptice pentru ideea națională românească;

— mai mult, săptămînalul comunist „Europa" — promotor de tristă speță a antisemitismului — îndrăznește să publice în paginile sale un obraznic atac la adresa Alianței Civice, cerînd scoaterea ei în afara legii și acuzînd-o de: „profanarea după tipicul legionar a ritualurilor Bisericii strămoșești".

2. Lumea precupeților

Oricărui om de bun simț îi sînt suficiente cele două exemple de mai sus pentru ca să înțeleagă ori că are de-a face cu niște imbecili iremediabili, ori că prostia și haosul din România de azi respectă anumite obscure calcule sociopolitice.

Fiecare precupeț, atunci cînd vrea să lovească în concurență, strigă în gura mare: „Iată legionarii!", arată cu degetul, mai face cîteva tumbe și... gata partida. Ei bine, uite așa ne îndreptăm cu pași repezi către economia de piață.

Scena politică a României seamănă din ce în ce mai mult cu un iarmaroc, cu un talcioc stanbuloid. În acest pitoresc decor ,canaliile crescute și îngrășate de regimul comunist, alături de unii rafinați dizidenți cu aere occidentale, își expun mărfurile de import (de regulă expirate), frumos așezate pe felurite tarabe ori platforme (după caz). S-ar putea spune că diversitatea încîntă ochiul Dincolo de ea există însă și un numitor comun, anume poziția față de chestiunea națională Fie batjocorită, fie desfigurată pînă la grotesc, ideea spiritului național pare a fi ținta constată a tuturor acestor precupeți.

3. Români și precupeți

Un român se identifică cu sine atunci cînd trăiește în sentimentul datoriei sale față de neamul căruia îi aparține. Altfel, fără de legătura cu valorile definitorii ale matricei sale de existență, el se simte străin de propria-i persoană, își pierde însuși rostul calității de român. Slab de înger fiind, are toate șansele să devină cetățean al planetei, individ lipsit de neam și de credință, nelegat de nimeni prin nimic, individ ce are un singur rost: interesul său personal. Pe scurt, un precupeț.

Aminteam mai sus de sentimentul datoriei față de neam, de legătura cu valorile definitorii ale matricei existențiale, de rostul calității de român. Toate aceste noțiuni sînt simple baliverne atîta vreme cît ele nu se plămădesc în exercițiul misticei creștine. Reprezentarea lor în fapt se poate realiza numai pe acele structuri sufletești ce percep prin trăire harul dumnezeiesc A fi ateu și român în același timp este o incompatibilitate, o aberație pentru care avem a mulțumi cîtorva precupeți de marcă (Rousseau, Marx, Lenin ș.a.).

C.V. TUDOR ARE TUPEUL SĂ SCRIE O „CARTE ROMÂNEASCĂ DE... ÎNVĂȚĂTURĂ. CĂ A SCRIS-O, NU E NIMIC GRAV. EXISTĂ MEDICI DE SPECIALITATE CARE SE OCUPĂ DE ACEST RESORT. ALARMANT ESTE ÎNSĂ FAPTUL CĂ A PUBLICAT-O...

4. Fenomenul național

Un oarecare individ (de altfel atît de apreciat în talciocul nostru românesc încît i s-a dat să conferențieze la Universitatea timișoreană) își învață studenții cum că în Evul Mediu nu existau relații umane în societate, atunci lumea era primitivă, se baza pe relații de forță. Și toate acestea pînă la apariția miraculoasei industrializări care l-a făcut pe sălbatic modern și i-a dat morala și... vai, așa mai departe. Iată deci, Iisus a venit cu ghioaga și, prin „relații de forță", și-a impus vrerea. Bieții creștini au răbdat optsprezece veacuri de sălbăticie și abrutizare pînă cînd șurubul și cheia franceză să le aducă etica și morala pe pămînt.

Pe coordonatele acestei tîmpite concepții se înscrie și apariția termenului de națiune. Definiții în acest sens se găsesc la tot pasul. Una mai schioapă decît alta. Astfel, zeci de generații au fost învățate cum că societatea omenească s-a ivit printr-un contract — social, desigur — bazat pe cîțiva termeni inventați, că acești termeni au evoluat sub „Harul" binefăcătorului progres pînă în ziua de azi și, iacă așa ,de la ceată, trib, gintă, popor și națiune, falnic ne îndreptăm, adică progresăm, spre internațiune, spre unificarea întru apoteoza talciocului planetar. Cîteodată, pe la periferia acestui glorios drum omenesc, putem arunca o privire subiectivă spre fenomenul religios (a cărui teorie explicativă începe cu ancestrala frică de întuneric a sălbaticului primitiv și sfîrșește în tratate științifice pline de irosință și deșertăciune).

Dacă totuși, sîntem niște oameni serioși, vom înțelege că nu putem vorbi despre neam, națiune și toate celelalte atîta vreme cît nu pătrundem și nu credem în litera Sfintei Sripturi. Căci acolo, prin viu grai, Atotputernicul spune oamenilor cele ce sînt (altul decît El nu o poate spune mai bine, lumea fiind făcută și stăpînită numai de Dumnezeu). Scriptura are la bază o construcție conceptuală precisă, fără greș. Ea cuprinde un tot, logic închegat, perfect rezistent la orice disociere analitică și la orice convergere sintetică A gîndi în litera Scripturii înseamnă a greși cît mai puțin. A gîndi pe baza altor structuri conceptuale nu înseamnă a greși mai mult, ci a greși din capul locului, a porni dintr-o originară greșeală: conceptul omenesc. Scriptura fiind conceptul divin, singurul valabil.

În cărțile Sfinte avem a citi despre neamuri. Deci elementul conceptual definitoriu relativ la comunitățile omenești este neamul. Termenul de națiune (cu toate corolarele sale: industrie, limbă, sol, subsol, teritoriu etc.) reprezintă doar corespondentul modern (cu care operăm noi, oamenii moderni) al noțiunii divine de neam.

În anomalia structurilor socio-politice și economice contemporane, terminologic vorbind, națiunea suferă alterări incompatibile cu înțelesul profund al noțiunii de neam. Exemplul extrem îl constituie aberația de „națiune sovietică" — un conglomerat de neamuri, supuse prin forța lucrurilor neamului rus. Nu chiar atît de departe s-ar situa altă aberație. Anume „națiunea română", cu ale sale „naționalități conlocuitoare". Judecînd însă în cadrul structurii socio-politice sănătos întemeiată pe axiologia divină, decelăm cu ușurință identitatea de temelie a neamului românesc, nealterat de elemente „conlocuitoare" care, la rîndul lor, își regăsesc apartenența firească la alte neamuri distincte: cel maghiar, cel german etc.

În contra celor de mai sus, vreun precupeț respectabil ar sări victorios: „Păi nu există oare o comuniune de teritoriu, obiceiuri, relații economice între fiii acestor neamuri distincte, comuniune care stă la baza națiunii?". Evident. Numai că multe mamifere au patru picioare, lucru ce totuși face distincția netă între porc și cămilă. Ceea ce separă un neam de alt neam este credința, este dimensiunea (specifică fiecăruia) de penetrație mistică, este, la urma urmei, sîngele amestecat cu pămîntul hărăzit acelui neam de către Dumnezeu.

Iar acum, referindu-ne pe concret la neamul românesc și la ceea ce impropriu numim națiunea română, ar fi momentul să precizăm cîteva cadre cu caracter definitoriu:

— comunitățile de factură latină din Răsărit, în veacurile de început ale erei creștine, au pornit a se structura din punct de vedere social printr-o singură instituție: Biserica întemeiată de Iisus; la fel au făcut și comunitățile de factură elenă; o dată cu migrațiile barbare, concentrația elementelor romanice autohtone sub acoperămîntul Bisericii aproape că a atins desăvîrșirea; astfel, cînd slavii au fost creștinați (la data cutare, prin documentul cutare) populația romanică din Răsărit era demult eminamente creștină; acum putem spune că neamul românesc apăruse în istorie, pămîntul pe care i l-a hărăzit Dumnezeu se întindea de la Adriatică, peste Balcani și Carpați, pînă spre stepele din partea Bugului. Prea puțin importă care hun, got ori slav stăpînea cu sabia pe ici, pe colo

— iată deci, înainte de apariția unei limbi românești asemănătoare cu cea vorbită, astăzi, înaintea descălecărilor, neamul românesc apare și se identifică precis ca neam supus lui Dumnezeu; cum putea fi oare altfel cînd acest neam se năștea tocmai ca o expresie, în lumea latină răsăriteană, a Bisericii Mîntuitorului?

— în numele acestui început și sub semnul Crucii va demara procesul istoric al românismului.

5. Fenomenul legionar

Procesul istoric, faptic, al românismului și-a urmat rostul său firesc în lume, întru apărarea Crucii. A avut parte de vremi însorite sau înnegurate. Mai mult prigonit, jefuit și supus decît biruitor, neamul și-a păstrat cum se cuvine identitatea specifică: latinitatea și creștinismul.

Nu se poate spune despre neamul românesc că a evoluat. Cristalele evoluează. Într-adevăr, ele cresc. Neamurile însă nu. Ci ele își au fiecare rostul lor pe calea mîntuirii. La fel, nici Hristos nu a evoluat. Ci El și-a urmat rostul dumnezeiesc pe pămînt. Deci, conform ordinii cerești, neamurile își consumă existența istorică într-un rost al lor, unul anume pentru fiecare în parte, pentru ca la judecată să își primească mîntuirea.

În ceea ce ne privește, de pe la anul 1700, neamul nostru și-a început pătimirea. Fanariotismul, desprinderea parțială de Biserica strămoșească, pervertirea politică, ateismul și, în fine, bolșevismul s-au grefat adînc pe structura sa originară. Astfel, neamul (rebotezat ca națiune) a apucat pe căile conceptuale omenești, a asimilat o axiologie inventată, s-a îmbogățit inevitabil cu o masă determinantă de precupeți. Născut ca neam întru Hristos, a ajuns națiune întru drepturile omului. Astfel se manifestă continuu de mai bine de un veac și jumătate: pe calea disoluției, a ștergerii identității creștin-latine, în definitiv pe calea pierzaniei. Desigur, nu este unicul. Dimpotrivă chiar, neamul nostru, putem spune, a fost contaminat prin efectul asimilării mai întîi a ideii de națiune, mai apoi a conceptului de internaționalism.

Iar dacă astăzi românii mai cred în destinul neamului lor, dacă astăzi românii nu se leapădă de Hristos și de Biserica în care a prins ființă neamul lor, aceasta se datorește unui singur fapt, anume fenomenului legionar. Cel ce se îndoiește de cele spuse aici ar face bine să studieze acest fenomen de esență creștină. Fenomenul legionar pornește din Biserică, de la Dumnezeu, la neam, intrînd astfel în sufletul și credința individului. În această lume a talciocului social și politic, a preocupeților fel de fel, fenomenul legionar construiește nimic altceva decît români — indivizi ai acelui neam născut latin și creștin în Biserica Mîntuitorului. Sau, altfel spus, fenomentul legionar constituie reprezentarea în lumea modernă, contemporană, a factorului de conservare a identității nea-

(Continuare în pag. 14)

COCKTAIL MOLOTOV

PROTECȚIA MINORITAȚILOR. Democrația aduce cu sine, ca noutate, protejarea minorita-democratic deci, cerem protecție pentru minorilor față de majoritari. În profund spirit deritatea românească din Parlament (cca. 40%). cît și pentru minoritatea țelstă (cca. 5%) din aceeași Instituție.

ECUMENISM. Dacă Papa Ioan Paul al II-lea, prin susținerea secesiunii Croației, a binecuvîntat (în mod politicos, spunem noi) masadeană și-a exprimat clar sentimentele față de crarea fraților sîrbi ortodocși, populația belgrã-Vatican. Ne întrebăm dacă și pe cînd a pregătit cinstitul Părinte o binecuvîntare și pentru noi ? ...

ȘANSE. Printre bălăriile presei autohtone am aflat și o floare rară : Periodicul „Șansa" din Capitală. Deși aceasta dorește, oarecum pretențios, de eliberare neoliberală, noi îl socotim a fi pur și simplu românesc și nădăjduim, citindu-l că Neamul nostru nu va fi lăsat de izbeliște.

DESPRE RESPECT. Domnul Andrei Pippidi socotește că studiul Religiei în Școală trebuie să rămînă facultativ, pentru a nu jigni pe Dumnezeu prin obligarea copiilor de a-L cunoaște. Ilo.z nteșlevilorel
Logica pare de fier și, în numele aceleiași logici, cerem ca facultativ să devină și Matematica, pentru a nu-i insulta pe Euclid ori Lobacevscki, și Limba română, din delicatețe față de Eminescu, și Istoria, pentru a menaja sentimentele domnului Pippidi ...
ha öüäyr mddb ,

Renașterea bănățeană și liniștea cardiacilor

O dispută neașteptată s-a încins între spitalul A.S.C.A.R. — parte reclamantă și „Renașterea Bănățeană" — parte pîrîtă. Cauza : materialele necesare redacției sus-amintite erau abuziv transportate prin curtea spitalului dată fiind vecinătatea celor două instituții. Spitalului ASCAR — cardiologia — invocînd liniștea ca necesitate primordială pentru reușita tratamentului medical — nu-i este de ajuns corectitudinea cadrelor medicale pentru reușita tratamentelor. Despre „surplusul de confort" asigurat bolnavilor de veșnica perindare a camioanelor sus-numitei redacții ne vorbește domnul profesor-doctor Chris Teodorescu, șeful clinicii de cardiologie : „Părerea mea este că asta a fost o decizie greșită de la început deși nu știu cine a dat-o. Există în jur case particulare cu intrarea în strada Beethoven și se putea intra foarte bine și pe-acolo. Bineînțeles, de comun acord cu locatarii. Aici sînt două spitale ale căror pacienți au nevoie în primul rînd de liniște pentru a se reface. Pe lîngă asta mai există o problemă : aceea a securității. În conjunctura în care aceste camioane intrau și ieșeau zi și noapte, securitatea spitalului devenea îndoielnică, mai ales că majoritatea personalului nostru e compus din femei. De cîtva timp s-a rezolvat parțial problema, în sensul că am mai văzut mașini circulînd, însă nu noaptea. (...) Am avut personal necazuri în acest sens, de multe ori eram întrebat de ce am dat o asemenea aprobare. Țin să precizez că eu nu am dat nici o aprobare. NICI N-A CERUT NIMENI AȘA CEVA ! A trebuit să dau în scris direcției spitalului ce v-am declarat și dvs."

Prefectura a convocat cele două părți, care au fost reprezentate de domnul doctor Victor Babușceac — Direcția Sanitară, respectiv de domnii C. Petrea și George Boleru din partea redacției Renașterea Bănățeană. La ședință a participat și doamna arhitect Bușilă. Se pare că s-a ajuns la un compromis, dacă nu cumva totul a rămas în coadă de pește...

CAMILLE RUGINA

SITUAȚIA EXTERNĂ — TUR DE ORIZONT

● **Occidentul și America sînt încă sub impresia evenimentelor din U.R.S.S. Dacă în momentul loviturii de stat a guvernului provizoriu, occidentul era „pro-Gorbaciov", astăzi este mai puțin clar în opțiunile sale. Toți afirmă că vor să ajute U.R.S.S.-ul dar nimeni nu vine cu soluții practice. Se consideră că ajutorul economic ar putea demara imediat, dar pentru a pune pe picioare fosta economie sovietică, aportul necesar depășește posibilitățile financiare actuale ale lumii comerțului liber.**

● Între timp, atît d-l Gorbaciov, d-l Yelțin cît și d-l Șevarnadze accentuează că situația se poate destabiliza oricînd din motive economice, și că ajutorul financiar masiv și urgent este mai mult ca oricînd necesar. Magazinele se golesc, prețurile produselor rurale liberalizate cresc vertiginos, nemulțumirile generale se fac simțite, atît armata cît și masele muncitorești se plîng de lipsa de ordine, de ierarhie, de încredere în puterea centrală. În occident se reamintește că problemele naționale constituie un obstacol de netrecut în găsirea unor soluții negociate între naționalități. Ucrainienii nu admit discuții asupra spațiilor locuite de populații de limbă ucraineană, în Caucaz luptele sînt oricînd gata să reînceapă, Kazahstanul are aproape jumătate din populație de origine rusă dar colonizată recent, după 1918. Pe teritoriul său se găsesc majoritatea instalațiilor legate de zborurile cosmice și majoritatea silozurilor de rachete balistice. Va renunța Rusia la ele ? Ce se va întîmpla cu imensele flote militare și comerciale sovietice, cu aviația, cu tancurile, cu rachetele ? Vor fi împărțite între republici centrifuge sau vor fi păstrate de puterea centrală care dispunînd astfel de forță, va avea și poziție dominantă ? Întrebări multe, luări de poziție îngrijorătoare se înregistrează din partea celor ce și-au făcut iluzii privind „libertatea și egalitatea națiunilor federale". Americanii nu au fost categorici decît în ceea ce privește țările baltice. Alte naționalisme nu au încurajat. Lozinca lor pare să fie : „Se poate asigura mai ușor pacea lumii tratînd cu o singură uniune, decît cu 20 de republici divergente.

● **Bucureștiul a considerat că a făcut destul recunoscînd independența Moldovei, din care lipsesc Bugeacul și Bucovina, teritorii ce aparțin astăzi Ucrainei, printr-o simplă translație de frontiere administrative, ca între două județe de la noi. În timpul acesta, frații noștri de dincolo de Prut speră și visează la ajutorul Țării.**

● Iugoslavia — rană deschisă, sîngerîndă lîngă inima Europei. Pentru toată lumea, situația de acolo este intolerabilă dar nimeni nu vine cu soluții rezonabile și eficace. Pînă atunci, se dau sfaturi. Din punct de vedere militar, aproape întreaga putere este în mîinile armatei federale iugoslave, aceasta însemnînd totalitateta blindatelor, artileriei, rachetelor, aviației și 90% din armata de uscat.. Armata federală este dominată de sîrbi și de vechea nomeclatură.

Secesioniștii, adică Croații, Slovenii și Macedonenii nu au decît un relativ slab sprijin popular și o conjunctură internațională oarecum favorabilă. În acest timp însă propaganda antisecesionistă sîrbă, în occident, este foarte activă. Se reamintește omenirii că Croații au colaborat cu hitleriștii și sînt vinovați de nenumărate crime de război, cînd au ucis zeci de mii de sîrbi. Problemă grea chiar cînd nu intervin patimile, dar Iugoslavia este un viespar de patimi.

● Occidentalii pledau, pînă acum cîteva săptămîni pentru o Iugoslavie federativă dar unitară, deci împotriva secesiunilor. Acum încep să aibă atitudini mai „nuanțate". Gemania amenință că, în lipsa unei soluții pașnice negociate, va sfîrși prin a recunoaște independența Croației. Deocamdată nu s-a întreprins nimic dar atitudinea Germaniei este dezaprobată în Franța și Anglia.

● Franța se află în preajma alegerilor regionale, — important test asupra orientării generale a electoratului. Potrivit comentariilor rețelei TVS, în sudul Franței se înregistrează o probabilă creștere a popularității lui Le Pen dar în același timp, o concentrare a stîngii socialiste, pentru a împiedica cu orice preț un succes al acestuia, calificat de opozanți ca „fascist".

● **În Suedia au fost alegeri generale** care au adus victoria unei coaliții de patru partide de centru-dreapta, în aparență aproape neînsemnate, dar care au pus capăt domniei de „decenii" a socialismului suedez. Se estimează că noul guvern va duce o politică de „privatizare" a economiei și va reduce „fiscalitatea excesivă" care a caracterizat vechiul guvern socialist.

● **Alegerile generale din Argentina au adus din nou la putere pe „justițialiști" numiți și „peroniști". Presa occidentală reamintește că Peron a fost inițial etichetat de „dreapta", dar după o serie de reforme sociale și economice a fost considerat da americani și occidentali „mai de stînga decît socialiștii". Acum însă alegerile generale au fost cîștigate de „justițialiști" nu atît cu promisiuni sociale, ci convingînd electoratul că sînt capabili să redreseze situația economică argentiniană.**

● În Africa de sud, după o relativă acalmie de cîteva luni, în care guvernul a făcut cîteva reforme de compromis, violențele au reînceput acum, cu sute de victime, de data aceasta însă luptele avînd loc nu între albi și negri, ci între negrii Congresului african al lui Nelson Mandela și negrii formației politice a populației zulu, majoritatea victimelor aparținînd acesteia.

● **În Cambogia continuă încercarea de împăcare între cele două formații politice, toate marxiste, deocamdată fără rezultat. Nimeni nu vrea să renunțe la putere, nimeni nu se recunoaște vinovat de reducerea cu 50% a populației cambodgiene. ONU constată situația, încearcă să medieze dar nu reușește nimic.**

● Mongolia considerată pînă acum satelit sovietic, face pași mari spre a se apropia de China.

● **Japonia, țără cu imense disponibilități financiare și tehnologice, înregistrează manifestații populare, care cer guvernului să nu se angajeze în acțiuni de ajutorare a U.R.S.S.-ului, atît timp cît rușii țin anexate insulele revendicate de Japonia. Se reamintește că ultimele negocieri eșuate, privind viitorul acestor insule, au avut loc cu un an în urmă, cînd Uniunea Sovietică era condusă tot de d-l Gorbaciov, și cînd delegația sovietică a părăsit Tokio declarînd : „nu va fi cedată nici o palmă din pămîntul sovietic".**

așadar, cele din U.R.S.S.. Uniunea rămîne încă o mare putere și are un potențial economic uriaș, deocamdată numai în mică parte valorificat. Ar fi superficial și prematur să se tragă concluzia că comunismul a ieșit de pe scena istoriei. Comunismul a fost învins pe plan economic și ideologic, și mai ales a fost învins de dorința de libertate a milioanelor de oameni, inclusiv a celor sovietici. Dar comunismul, deși falimentar, continuă să subsiste prin cei ce nu se îndură să renunțe la avantajele personale pe care le-au avut din partea acestui regim opresiv și totalitar. Și asta nu numai în U.R.S.S..

Pentru cetățenii țării noastre, atașați de interesele și aspirațiile ei, evenimentele ultimilor doi ani ne-au oferit un respiro, care dacă ar fi judicios folosit, ne-ar da prilejul să ne adunăm, să aflăm adevărul, să ne recristalizăm, adică să ne orientăm înțelept, și să ne apucăm de treabă „gospodărește", cum zicea țăranul român la vremea lui de demnitate.

Acum presiunile asupra noastră sînt în orice caz mai mici, atît din est cît și din vest. Este momentul să ieșim din expediente, ca și din iluzii, și să facem gestul celor ce și-au luat soarta în propriile lor mîini, creîndu-ne propria noastră istorie.

● **Sintem informați că un monument ridicat în orașul Ploiești în memoria tinerilor căzuți în lupta contra comunismului în Decembrie 1989, a fost profanat în repetate rînduri de sălbateca lipsă de respect a celor fără Dumnezeu.**

Urmașii acelorași școli comuniste, au profanat prin spargere cu ciocanul placa de marmoră în Piața Universității, București, ridicată întru aceeași cinstire.

Concomitent cu aceste nelegiuri, consemnăm ridicarea în București a monumentului închinat lui Armand Călinescu, din al cărui glorios trecut istoria nu poate reține altceva decît acuzația de prim slujitor al sîngeroasei dictaturi a lui Carol al II-lea și direct ucigaș al tineretului român din timpul trecerii acestui tiran prin viață.

Copăcel, copăcel Gherghina făcu ochi. Cască către Dreapta, cască către Stînga, căscă către mine, căscă către Ștrumfi și zise întinzîndu-se :

— **Care sari mă cu un fir.**

— De trandafir să fie doamnă ? percutară Ștrumfii.

— **Nț ... că nu se mai poartă, l-au ofilit minerii care l-au și înflorit de altfel. Da' de tutun ați auzit voi ? (Trezindu-se și observîndu-i) de fapt cine sînteți și ce căutați la mine în casă ?**

— Noi ..., ziseră Ștrumfii.

— **Ați venit să beți, ai ? Cu puturosu' ăsta, cu politicianu' ăsta, cu poetu' ăsta care-mi**

DEȘTEPTAREA GHERGHINEI

împuie capu, da' un ban nu știe cum se face ? (eu adică).

— Noi, doamnă, sîntem de la Monopol se bîlbîiră Ștrumfii. Am venit să arestăm ; căutăm Nordul sau Sudul, în fine pe unul din ei. Nu bem, nu fumăm, muncim, sîntem în regulă, doamnă.

— **Sînteți pe dracu' cu Monopolul vostru cu tot. Și ce ziceți că faceți voi acolo, mă, dacă tot nu fumați ?**

— Veghem doamnă, mai iarăși veghem, mai arestăm, (deodată excitați și în cor) Dușmanul de clasă trebuie să piară !

Conștiințele ne-ndeamnă să stîrpim această fiară !

— **Care clasă mă ?** se răsti Gherghina.

— Clasa a zecea seral, răspunseră Ștrumfii în cor.

— **Și dușmanul ?**

— Păi n-am spus ? Nordul, Sudul c-am rămas pe toamnă din cauza lor.

— **Vai ce trist, da' legitimații aveți ?**

— Tot în regulă răspunseră Ștrumfii că sîntem profesioniști. Eu șofer, ei doi necalificați.

— **Bine, luați-l, luați-l pe poetu' de bărbatu-mi-u. El e Sudul și dacă nu e îl faceți voi să recunoască.**

Sării ca ars. Ce faci iubito. Vrei să putrezesc prin beciurile Monopolului, să breveteze ăștia pe mine mașina de bastoane. Nu-ți ajute Gherghino ?

— Lasă iubitule mai dai și tu o lopată la Magistrala Albastră, că acu' e gata. O să ai satisfacții. Te mai gîndești la cum se face un ban. O chiftea, o măslină ți-oi trimite și eu că doar ne iubim, că doar ți-s nevastă.

BALZAK TERENTE

— CAPITOLUL 7 —

Dacă inițial căutaseră a lucra cu mănuși, acum săvîrșeau crime la lumina zilei, cu o rîvnă mistuitoare. Se umpluse orașul de bunul mers al sosiilor mele.

— EPILOG —

La echivalentul meu al șasesuteșasezecișicincilea s-au oprit ca prin farmec. „Lasă, băi, — zice unul din ei — să nu lichidăm cumva pe cine nu trebuie"...

IGOR IONESCU